

Thiếu Niên Nam Sủng Của Huyết Tộc Điện Hạ

Contents

Thiếu Niên Nam Sủng Của Huyết Tộc Điện Hạ	2
1. Chương 1: Bối Cảnh Nên Xem	2
2. Chương 2: Anh Hai Xuất Chiến	3
3. Chương 3: Điềm Xui Xẻo	4
4. Chương 4: Tin Dữ Truyền Đến	5
5. Chương 5: Nghĩ Nhiều Là Giả	6
6. Chương 6: Rơi Vào Tay Giặc	7
7. Chương 7: Rơi Vào Tay Giặc 2	9
8. Chương 8: Ăn Hay Không Ăn?	10
9. Chương 9: Tập Kích Vào Đem	11
10. Chương 10: Thất Bại	12
11. Chương 11: Vệ Tắc Toa Đệ Nhất Tinh Cầu	14
12. Chương 12: Ưu Đãi Tù Binh 1	15
13. Chương 13: Ưu Đãi Tù Binh 2	17
14. Chương 14: Ưu Đãi Tù Binh 3	18
15. Chương 15: Bữa Tối Kinh Khủng 1	19
16. Chương 16: Bữa Tối Kinh Khủng 2	20
17. Chương 17: Bài Viết Có Điểm Khinh Suất	23
18. Chương 18: Bữa Tối Kinh Khủng 3	24
19. Chương 19: Quản Lý Nam Sủng 1	25
20. Chương 20: Quản Lý Nam Sủng 2	28
21. Chương 21: Quản Lý Nam Sủng 3	32
22. Chương 22: Trốn Đi 1	34
23. Chương 23: Trốn Đi 2	36
24. Chương 24: Trốn Đi 3	38
25. Chương 25: Thợ Săn Rừng Rậm 1	41
26. Chương 26: Thợ Săn Rừng Rậm 2	43
27. Chương 27: Thợ Săn Rừng Rậm 3	45
28. Chương 28: Không Có Việc Gì Ngược Người 1	47
29. Chương 29: Không Có Việc Gì Ngược Người 2	49
30. Chương 30: Không Có Việc Gì Ngược Người 3	51
31. Chương 31: Hội Nghị Gió Lốc 1	55
32. Chương 32: Hội Nghị Gió Lốc 2	57
33. Chương 33: Rung Chuyển 1	59
34. Chương 34: Rung Chuyển 2	60
35. Chương 35: Rung Chuyển 3	61
36. Chương 36: Vương Điện Của Nữ Vương	63
37. Chương 37: An Sát Bảo Vệ Vợ	64
38. Chương 38: Nữ Vương Dựng Dục Hắc Ám	65
39. Chương 39: Bóng Tối Dưới Ánh Sáng	66
40. Chương 40: Chém Giết 1	68
41. Chương 41: Chém Giết 2	69

42. Chương 42: Thương Tiếc Vận Mệnh	70
43. Chương 43: Lựa Chọn	72

Thiếu Niên Nam Sung Của Huyết Tộc Điện Hạ

Giới thiệu

Thể loại: Cường công nhược thụ, huyết tộc công x nhân loại thụ. Editor: Tiểu Chi Chi. Giữa hai người như có sự trùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nien-nam-sung-cua-huyet-toc-dien-ha>

1. Chương 1: Bối Cảnh Nên Xem

Bối cảnh nên xem

Đế quốc Senna là từ nơi còn dư lại của cộng đồng tạo nên, trái đất gần ngàn năm biến hóa điên cuồng, quỹ đạo trái đất di chuyển bị hành tinh va chạm mà lệch hướng, trái đất đã muốn rời xa hệ mặt trời, tiến nhập vào hệ ngân hà xa lạ, loài người gọi nó là ngân hà thứ ba, trái đất cũng xảy ra biến hóa thật lớn, không có ánh sáng mặt trời, chỉ có một mặt trăng cùng ngôi sao, nó chỉ mang đến một phần như ánh sáng mặt trời, cái khác là một loại phóng xạ biến dị, thực vật sinh trưởng quá mức tươi tốt, hơn nữa lại có độc, động vật bị tiến hóa thành người thú, trong nhân loại xuất hiện chứng Nadeau (là chứng bệnh mà con người bị tia phóng xạ làm ô nhiễm dẫn đến nhiều chứng bệnh).

Tại giữa hoàn cảnh không thể sinh tồn, vẫn có người trời sinh có kháng thể, sinh sống tốt đẹp trong thế giới này, bọn họ chính là gia tộc Viêm Liệt Qua, cũng là các cấp lãnh đạo của Senna.

Gia tộc Viêm Liệt Qua:

“Anh! Quần áo bẩn của anh lại ném vào tủ đồ của em nữa rồi!”

“Em giúp anh giặt cũng không được sao! Hừ! Quỷ hẹp hòi!”

“Không phải anh có một người máy hầu gái sao? Vì cái gì bảo em giặt! Kháo!”

“Anh chính là để cho em giặt mới có thể an tâm được, Mộc, em sẽ không nhả tâm để anh không mặc quần áo đi.”

“.....Em rất muốn nhìn xem bộ dáng người lãnh đạo tương lai của Senna kiêm tướng quân đệ nhất mang thí thí đi đường nha.....”

Đế quốc Senna buổi sáng ở thế kỷ 8560, siêu người máy phỏng theo nữ hầu Hạ Ly Lệ cùng siêu người máy phỏng theo nữ hầu Dịch Lệ Ti, liếc nhau, lại cùng lắc đầu:

“Dịch Lệ Ti, cô nói đại thiếu gia vì sao cứ để cho nhị thiếu gia giặt quần áo...” Hạ Ly Lệ nhẹ nhàng ấn vào cái nút trên tường, phòng khách khổng lồ từ trong lòng đất mọc lên một thiết bị phun nước nháy mắt phun lên cả không gian, mảng thủy tinh hoàn toàn trong suốt xuất hiện một tầng ánh sáng trôi nổi, làm cho đêm tối trở nên như ban ngày.

“Đại thiếu gia có khiết phích...trừ nhị thiếu gia ra không ai có thể tới gần đại thiếu gia được”. Dịch Lệ Ti ấn cái nút bên kia vách tường, từ trong vách tường xuất hiện thiết bị tạo gió nháy mắt đem phòng thổi không còn giọt nước tạo nên sự khác biệt lúc đầu.

“Dịch Lệ Ti, vì cái gì nhị thiếu gia lại luôn nghe theo lời đại thiếu gia chứ?” Hạ Ly Lệ khó hiểu hỏi.

“Sai rồi.....là đại thiếu gia tự bám lấy nhị thiếu gia nhờ giúp đỡ.” Dịch Lệ Ti lắc đầu.

“Nguyên lai là vậy nha! Thật không dám tin tưởng! Ai.....”

Hai tiếng đồng hồ sau.....

Vĩnh viễn chỉ là Viêm Liệt Qua mười lăm tuổi. Mộc, bủ môi, khuôn mặt trắng đĩnh đầy bọt nước, bong bóng trắng muốt bay lung tung. Lông mi dài buông xuống che mắt con mắt thật to, khe cười hé lộ ra nét mặt đáng yêu. Đứng ở trên cầu thang chậm rãi đi xuống lầu.

“Nhị thiếu gia sớm an.” Hạ Ly Lệ cùng Dịch Lệ Ti ôn hòa xoay người chào hỏi.

“Hạ Ly Lệ, chị đem cái này đi giặt cho tốt

” Mộc chán ghét cầm trong tay nội y người nào đó nhét vào tay Hạ Ly Lệ. Đáng ghét, ai nói sẽ giặt nội y cho anh hả! Hừ!

“Đại thiếu gia sớm an.” Trong lúc Mộc trong lòng đang thâm oán người nào đó thì người đó vừa vặn cũng xuống lầu.

Đại thiếu gia Viêm Liệt Qua. Lạc, hai mươi ba tuổi, tản ra mùi vị nam nhân, hơi thở tràn đầy cuồng dã, Lạc ngáp, thân thể cao lớn cường tráng dựa trên tay vịn cầu thang, một đầu tóc đỏ rực để ở bên gáy.

“Mộc. Anh nói không được phép đem quần áo của anh cho người khác giặt!” Lạc nhìn đến quần áo trong tay Hạ Ly Lệ. Khuôn mặt tối đi một tầng. Hướng về phía Mộc gầm nhẹ.

“Hừ! Vì cái gì hả! Em đều giặt quần áo cho anh năm năm nay, em đã muốn hai mươi tuổi rồi, không thể ở đó làm chuyện mà mấy bà vợ làm được! Em muốn như đại nam tử làm việc lớn thôi!!!” Mộc bễ ngoài nhỏ xinh, mười lăm tuổi đưa lên nắm đấm, cắn răng nói chuyện!

2. Chương 2: Anh Hai Xuất Chiến

Anh hai xuất chiến

“Anh hai!!!” Thấy Lạc đang an ổn nằm trên giường mình ngủ, Mộc nghiêng răng, gầm một tiếng.

Lạc ngoáy ngoáy tai, một bộ dáng như bị người ta phá hủy màng tai. “Nhanh như vậy đã giặt xong rồi? Làm không tới, đáng thưởng nha.” Lạc hào phóng đem Mộc đang chống nạnh rống giận ném vào giường.

“Này, anh làm gì hả?!” Mộc quay quay thân mình, hung hăng xem thường.

“Mộc, em có thể hay không vĩnh viễn duy trì cái dạng này

” Thân thể Lạc cường tráng ghé vào trên người Mộc, giọng điệu nhẹ nhàng mà quanh quẩn bên tai Mộc. Hơi hơi sưng sốt, Mộc không thèm nói (nhắc) lại.

“Mộc, em không cần khổ sở vì chứng bệnh của mình, Nadeau là không có khả năng chữa khỏi. Cho nên em...”

“Anh muốn em vĩnh viễn chỉ có thể sống trong thế giới mười lăm tuổi sao! Em đã muốn hai mươi tuổi rồi! Thân thể lại chỉ có mười lăm tuổi, anh từng quan tâm qua cảm thụ của em chưa? Còn có màu tóc chết tiệt này!” Hung hăng mà túm một đầu tóc trắng của mình, thanh âm Mộc có chút ghen ngào, vì cái gì, gia tộc Viêm Liệt không ai có Nadeau, ngoại trừ chính mình ra, có bao nhiêu người nghi vấn cùng xem thường, cũng không đếm được.

“Mộc. Không nên suy nghĩ, không phải còn có anh sao. Yên tâm đi. Anh sẽ bồi bên cạnh em, mãi mãi.” Lạc quay đầu nhẹ nhàng tiến đến quai hàm Mộc.

“Anh...làm gì?”

“Em đoán đi. Ha hả.”

“Ngô dừng....dừng...” Lạc cắn lấy môi Mộc, không hề ngượng ngùng, hai người hôn nhau ngọt ngào, giao triền. Lạc thu hồi đầu lưỡi, cắn lên nút áo trên quần áo của cậu.

“Không cần! Lạc!~ Không cần, không cần.” Mộc ôm lấy đầu Lạc, ngăn anh tiếp tục. Bọn họ là anh em, đều là đàn ông, hưởng hồ...chính mình rất cuộc có thích Lạc hay không? Mộc cũng không biết.

“Vì sao? Mộc, em là người sẽ mang thai sao?” Lạc không cam lòng nhìn chăm chăm ánh mắt của Mộc, nhìn Mộc trong lòng bất an.

“Chúng ta là anh em a!” Mộc chống đối, loại quan hệ vi diệu này còn muốn quần lấy cậu bao lâu a.

“Kia vì sao lại hôn môi? Cũng là em chán ghét cùng anh ở một chỗ? Hay là em sợ?!”

“Không nên ép em! Lạc!” Nước mắt mãnh liệt tuôn ra, Lạc ai oán thở dài, trở mình nằm sang bên cạnh Mộc, nhìn nóc nhà trong suốt. Loại tình trạng này khi nào mới tốt đây.

“Mộc, em đã ngủ chưa?” Lạc nhẹ nhàng mà hỏi, thuận tiện giúp cậu chỉnh tốt chăn, xoa xoa mái tóc trắng mềm mại.

“Chưa.” Thanh âm rầu rĩ từ trong mền truyền ra.

“Cùng anh nói chuyện ngày mai đi, ngày mai...ngày mai anh xuất chiến rồi.”

“Xuất chiến!” Chấn bị một cước đá sang một bên.

“Anh, anh phải xuất chiến!!! Trái đất lại gặp xâm lược nữa à?!” Mộc trừng lớn mắt, Lạc chính là người lãnh đạo tương lai của đế quốc Senna, người lãnh đạo trên chiến trường ngày sau!!! Đám người viện Quốc hội đầu óc bị hỏng hết rồi đi! Chiến tranh lần này không đơn giản, muốn để chiến thần tự mình ra đấu?

“Hắc hắc, em lo lắng cho anh?” Lạc vẻ bề ngoài đã tính có mái tóc đỏ như lửa. Còn có tiếng cười tràn ngập sung sướng kia tràn ngập căn phòng.

“Quan tâm anh chính là một tên ngốc a! Anh! Trên chiến trường như một con quỷ! Nói em lo anh đúng hơn là nói em lo cho địch nhân đánh nhau với anh.” Mộc trở mình xem thường một cái.

“A?! Em sao có thể nói như vậy với anh của mình chứ!” Lạc cười trách móc, lập tức trở nên xấu hổ, hai người ngồi xuống bắt đầu chế nhạo nhau.

3. Chương 3: Điềm Xui Xẻo

Điềm xui xẻo

“Ân...ân...” Mộc trở mình một cái, lăm bầm không nghĩ muốn rời giường a...

“Nhị thiếu gia đã đến giờ thức dậy, đại thiếu gia đã căn dặn ngài buổi sáng phải uống thuốc đúng giờ nga.” Hạ Ly Lệ cùng Dịch Lệ Ti ôn hòa xinh đẹp đứng ở bên giường, tóc vàng lấp lánh tỏa sáng, môi cũng sáng bóng, thật sự dẫn người phạm tội a

đáng tiếc các nàng là người máy a.

“Hạ Ly Lệ, Dịch Lệ Ti, hai người các chị bôi dầu trơn nhiều quá đó, thật tác động đến ánh mắt nha.” Mộc liếm liếm môi đã khô, nhu nhu mái tóc trắng lộn xộn, vẻ mặt đáng khinh hướng hai người đưa ra móng vuốt sói.

Hạ Ly Lệ không chút lưu tình ‘ba’ một tiếng đáng móng vuốt sói trở về, vẻ mặt nghiêm túc, “Đại thiếu gia phân phó, nhị thiếu gia nếu có hành động xấu lập tức báo cáo.”

“Hà?!” Lạc đáng ghét! Lại khi dễ mình a, ô ô ô

tuy rằng mình bề ngoài giống đứa nhỏ, nhưng mà người ta đã muốn hai mươi tuổi rồi a, một chút uy phong cũng không có a! Kháng nghị! Kháng nghị đến cùng!

Đối mặt với hai người ôn hòa như đại phạt này, Mộc đành phải...ngồi dậy, xuống giường, vào phòng tắm...

Gian phòng giống như khối thủy tinh thật lớn, vật dùng gia đình bài trí hoa lệ, quần áo thật xa xỉ, bên trong hoa viên cao nhã nhất, hết thảy đều xinh đẹp như vậy, trong tòa cung điện, ở trong vườn hoa xinh đẹp, thiếu niên có mái tóc trắng thân thể gầy gò lưng lầy sấp đổ đứng ở giữa bụi hoa, gió nhẹ thổi lên tàn hoa, từ xa nhìn lại, giống như thiếu niên tóc trắng này đang biến thành tinh linh vậy. Xa xa có hai nữ người hầu không chút thay đổi đứng ở một bên.

Nhìn thấy thiếu niên đó đứng ở bụi hoa lung lay sắp đổ, Hạ Ly Lệ cùng Dịch Lệ Ti trừng lớn mắt, lo sợ cậu thật sự sẽ ngã xuống.

“Hạ Ly Lệ, Mộc thiếu gia bộ dáng kia có nặng lắm không a?” Dịch Lệ Ti hỏi.

“Ai, chúng ta vẫn là đi qua nhìn thử xem, thật không nghĩ tới Mộc thiếu gia đứng cũng có thể ngủ a

” Hạ Ly Lệ cùng Dịch Lệ Ti chậm rãi đi qua.

“Mộc thiếu gia? Tỉnh tỉnh.....”

“Ta không có ngủ.” Mở to mắt, Mộc cười thản nhiên, chính là trong lòng Mộc không có vui vẻ, nguyên nhân chính là một ngày này Lạc một chút tin tức cũng không có, rốt cuộc sao lại thế này? Dựa theo thói quen cũ, Lạc mỗi thân đi xa đều đem truyền về cho Mộc, nhưng vì cái gì lúc này không có?

“Mộc thiếu gia...” Hạ Ly Lệ đỡ y đi đến chỗ ngồi không có ánh sáng.

“Dịch Lệ Ti, ngày mai ta bắt đầu không uống thuốc nữa, có thể chứ?” Mộc miễn cưỡng ngồi xuống, ta là người bệnh Nadeau, năm ấy ta mười lăm tuổi trái đất mới nghiên cứu chế tạo ra mặt trời mới phóng lên khí tầng, cũng chính là ngày đó, ta bất hạnh mắc phải Nadeau, tóc biến thành màu trắng kỳ quái, thân thể cũng ngừng lớn lên, nếu thân thể không có cái gọi là mặt trời mới làm biến đổi. Nhưng dưới ánh nắng mặt trời thân thể sẽ không linh hoạt, phải uống thuốc theo kì.

“Không uống thuốc?! Tuyệt đối không thể!” Dịch Lệ Ti hướng Mộc nghiêm khắc trừng mắt, có đôi khi Mộc thực hoài nghi các cô có hay không là người máy, lại có sắc thái tình cảm mãnh liệt như vậy, anh hai...Lạc, cái tên kia, luôn cung cấp cho ta thứ tốt nhất đi.

“Mộc thiếu gia, ngài là lo lắng cho Lạc thiếu gia xảy ra chuyện sao?” Hạ Ly Lệ hướng ta khom người.

“Ân, quả thật có chút lo lắng, anh ấy chưa từng có xuất chiến lâu như vậy mà chưa có tin tức nào

mỗi một lần anh ấy đều đem tin tức bình an và vân vân gì đó báo cáo, tuy rằng cảm thấy anh ấy thực dài dòng, nhưng mà hiện tại thực muốn nghe tin.” Mộc nhìn thấy tàn hoa đầy đất, nhớ rõ đêm qua hoa còn nở rất tốt, vì cái gì trong một đêm liền tàn đi?.....

“Mộc thiếu gia, đã khuya, hôm nay có thể không có tin tức truyền đến, ngài trước tiên ngủ đi.” Hạ Ly Lệ đối ta mỉm cười, đôi mắt của nàng biến thành màu đen...

“Hạ Ly Lệ, không được đối ta dùng thuật thôi miên....không được.....” Mộc trong một khắc cuối cùng còn ý thức liền nghĩ, nữ người hầu toàn năng nhà của ta a, cái gì thành thị, thuật thôi miên thành thị~~ chính là đều dùng ở trên người ta

4. Chương 4: Tin Dữ Truyền Đến

Ba ngày sau, Mộc cảm thấy chính mình sắp điên rồi, lập tức sẽ điên nha! Vì cái gì Lạc còn không có tin tức? Có thể nào xảy ra chuyện gì không?!

“Mộc thiếu gia, đại nhân Ryn của viện quốc hội mang theo một đám binh lính muốn gặp ngài.” Hạ Ly Lệ thanh âm trước nay an ổn có chút dồn dập. Xem ra thực sốt ruột.

“Được, chúng ta đi.” Mộc lập tức lao ra, Ryn là bằng hữu ca ca, đã từng gặp qua một lần, nhất định là có tin tức của Lạc, nhất định!

Đến khi ta nhìn thấy thân ảnh cao lớn uy vũ, vẫn không khỏi sửng sốt, Ryn bị thương, trên cổ cùng cánh tay được băng vải quấn quanh, trên mặt còn bị trầy, lòng Mộc nhảy loạn, thật sợ...cổ cảm giác xa lạ kia lại đến, thật sự rất chán ghét loại cảm giác này...

“Mộc điện hạ. Phía trước chiến sự khẩn cấp, viện quốc hội thỉnh ngài tham dự quốc hội.” Ryn khiêm tốn, tránh đường nhìn của cậu.

“Ryn! Ta lệnh cho anh trả lời ta, Lạc đâu? Vì cái gì mời ta đi quốc hội?! Có phải hay không.....có phải hay không anh ta.....”

“Mộc điện hạ, Lạc điện hạ còn đang ở chiến trường, không có nguy hiểm, ngài không cần lo lắng, đi quốc hội cũng là ý của cha ngài.” Ryn nhìn thiếu niên ngân phát (tóc trắng) trước mặt, trách không được muốn hi sinh cậu, ngoại tộc của dòng họ Viêm Liệt, mất đi cũng tốt, không phải sao?

Giọng điệu thâm chuyển, hoàn hảo, Lạc không có nguy hiểm.

“Hạ Ly Lệ, Dịch Lệ Ti, mau tới đây.” Mộc nâng lên, đối Ryn nháy nháy mắt, làm cho Ryn khấn trương.

Hạ Ly Lệ cùng Dịch Lệ Ti nhìn đến Ryn đại nhân bộ dáng khấn trương, thở dài không nói gì, đi tới, hảo tâm nhắc nhở Ryn: “Đại nhân không cần khấn trương, Mộc điện Hạ là lông mi rơi vào mắt.”

Nữ người hầu giúp Mộc đáng yêu thối thối mắt, Mộc liếc nhìn đến Ryn đang trừu a trừu, Mộc nhẹ nhàng dụi mắt: Quả nhiên, ta nhìn lầm rồi.

Đoàn người chậm rãi đi ra đại môn, bao nhiêu năm qua, Mộc vẫn giữ ở nhà giam hoa lệ kia, Mộc suy nghĩ rất nhiều, thế giới bên ngoài nhiều phần kích thích, mà khi Mộc bước ra khỏi cửa, Mộc đột nhiên có một loại khiếp đảm không lời, vùng hoang vu dưới kia, đúng là vương triều của Mộc.

“Đây là có chuyện gì?! Thần dân chúng ta đâu?! Đất đai chúng ta như thế nào thành bộ dáng như vậy!” Giấc mộng về khu chợ phồn hoa, đoàn người náo nhiệt, đi đến đâu đều cười? Đây thực vật che trời là chuyện gì xảy ra? Đây bán thú nhân ghê tởm như thế nào xuất hiện? Còn có...người sao?...

“Đây....chẳng lẽ ngài không biết sao?....Vài năm này đã thay đổi.” Ryn giật mình nói, xem ra tin đồn Mộc điện hạ vẫn được Lạc điện hạ ở gia tộc Viêm Liệt che chở là sự thật, người như vậy, trách không được lại bị.....

“Lạc cũng không nói cho ta biết, anh ấy không phải nói hết thấy đều tốt sao?! Anh ấy gạt ta?” Mộc cảm thấy trong lòng có cái tư vị nào đó không rõ, nhưng mà, đế quốc hiện tại còn tồn vong sao? Lúc này phụ vương đang làm cái gì?

“Phụ vương ta đâu? Ông ấy vẫn không phải lãnh đạo bảo vệ đế quốc sao? Phụ vương ta đâu! A! Mau nói cho ta biết!”

“Vương đã muốn bệnh tình nguy kịch. Chỉ sợ không lâu sẽ.....” Ryn nhìn thấy ánh mắt của ta bắt đầu nghiêm túc.

“Người nói phụ thân ông ấy.....Không có khả năng! Đây tuyệt đối không có khả năng!” Dịch Lệ Ti ánh mắt bắt đầu tối, vì cái gì lại đối ta dùng thuật thôi miên? Mộc không lớn tiếng chất vấn.

“Mộc điện hạ! Ngài làm sao vậy Mộc điện hạ! Người tới! Người tới!” Ryn vội vàng đỡ lấy Mộc.

“Dịch Lệ Ti cùng Hạ Ly Lệ khẽ cười nói: “Không cần đánh thức Mộc điện hạ. Mệnh lệnh của Vương, không cho phép Mộc điện hạ tiếp nhận bất cứ tin tức gì của Lạc điện hạ, Ryn chỉ phụ trách đón Mộc điện hạ, việc khác không được hỏi nhiều.”

Ryn im lặng, nhìn chằm chằm khuôn mặt Mộc tăng thêm vài phần đồng tình.

5. Chương 5: Nghi Nhiều Là Giả

Ta, đứa con của thống lĩnh Purcell, là người bệnh mặc Nadeau đặc thù duy nhất, vốn là đứa nhỏ làm cho gia tộc hổ thẹn, lại ngay thời khắc sống chết nguy hiểm lại kế thừa vị trí người lãnh đạo của Purcell, ta, Viêm Liệt Qua Mộc. Ở vào lúc cử hành nghi lễ, lại không có bất kì ai cầu chúc, ở trong lọ đựng chất lỏng màu lam của trung tâm căn phòng thực nghiệm, kế thừa vương vị! Trở thành Vương giả Purcell đời thứ tư xui xẻo nhất, bất đắc dĩ nhất, bị ép buộc nhất.

“Phụ thân của ta, ngài có hay không nói qua cái gì.” Nhìn chất lỏng màu lam trong suốt trong lọ, giống như công trình khổng lồ a, ta có điểm bội phục ta hiện tại có dũng khí đứng ở bên cạnh nhìn xuống dưới xem, cũng có tự tin tin tưởng phụ thân vì nước hy sinh mình.....

“Mộc, con nhiều năm bị giam cầm trên người Lạc, chưa từng tham dự qua quốc sự, cảnh tượng hiện tại của quốc gia ta con đều thấy được, Mộc, hài tử của ta, thứ con phải hi sinh hết thấy, chính là sinh mệnh.” Trên

xe lăn là người có khuôn mặt trắng bệch, môi tái không có chút máu hé ra hợp lại, thân thể khô gầy, màu tóc đỏ kia tượng trưng cho Xích Viêm, buồng xuống trên xe lăn.

Ông là phụ thân của ta sao? Là Vương cao ngạo kia sao? Đối mặt tử vong, đừng nói là ta, bất luận là người nào đều sợ hãi đúng không.....

Nhất là cái loại vì quốc mà hi sinh không rõ ràng này. Khắp nơi như hổ rình mồi, ta tuyệt đối không có khả năng lui về sau, nói.....vì cái gì nói ta nhảy xuống thì có thể cứu Purcell người? Vì cái gì nói địch nhân lần này quỷ hút máu? Cái gì đặc thù máu người? Ta rốt cuộc bị trở thành cái gì?

Một bên đau khổ tự hỏi, không có chú ý tới sau lưng.

“Thực nghiệm bắt đầu đi.” Bên kia là âm thanh già nua thật chói tai. Thật sự nghe không tốt a, nhất định là không có hảo hảo dưỡng giọng nha, giọng không tốt phải uống nhiều trà thôi...bất quá ông nói cái gì? Thực nghiệm bắt đầu?.....

“Phù phù!” Ta bị thấm không hiểu chuyện xảy ra như thế nào, đã bị ném đi, rơi vào chất lỏng dính dính màu lam, lúc sau lại không có âm thanh nào, tất cả đều mơ hồ, mông bị một cái gì đó đâm vào, hỗn độn a! Muốn đem ta đi ngâm rượu thuốc như bò cạp hay rắn còn chưa tính! Cự nhiên còn đánh ta chảy máu! Muốn biến lão tử thành thay khô hay sao?! Đem ta lột sạch sẽ.....ngay cả quả mìn laser nhỏ cùng súng lục đều bị lấy đi rồi....

Tại đây giống như nước cũng không phải nước, chất lỏng màu lam giống như nước đường, ta lại không cần hít thở, ta nhìn không thấy cảnh sắc bên ngoài, trong mắt chỉ có một màu lam, tạm thời vẫn không hiểu, bởi vì nước này rất dính, căn bản là bất động.

Kỳ thật Lạc vẫn đều nói, vẫn gạt ta là vì để cho ta sống tốt, nhưng trăm triệu lần không ngờ Hạ Ly Lệ cùng Dịch Lệ Ti lại là người máy quân dụng, là do phụ thân sắp xếp ở bên người, đối với anh hai mà nói thật sự là sỉ nhục.

Lạc a Lạc, anh a anh.....em anh sắp bị người ta làm rượu rồi, anh biết không? Anh bây giờ có khỏe không? Nghe nói địch nhân rất cường đại, bằng không họ sẽ không lợi dụng đặc thù máu của em làm thuốc, dùng để khắc chế địch nhân, nhưng mà, em sẽ chết! Ai lo lắng đến cảm thụ của em!

“Thực nghiệm thế nào?” Nhìn đến một mảnh bóng đen trong chất lỏng màu xanh kia, phụ thân cậu thở dài.

“Vương, hết thấy không có việc gì, bình thuốc này của chúng ta một khi thành công là có thể làm cho quỷ hút máu mất đi năng lực chống cự, có thể làm cho bọn họ tự giết lẫn nhau. Đến lúc đó Vệ tắc toa tinh cầu của bọn họ, có thể để cho chúng ta sử dụng, quốc dân chúng ta toàn bộ đều có thể an bình sinh tồn.”

“Nhưng mà.....Đó là hài tử của ta a.....”

“Vương, dùng mạng của Mộc điện hạ đổi lấy sinh mệnh của cả nước...không phải rất đáng sao. Hiện tại Mộc điện hạ còn chưa có chết, nếu có thể chống đỡ cho đến khi Lạc điện hạ đánh bại quân địch, vậy có thể sống sót, Vương! Hết thấy vì quốc dân a.”

“Ân, phong tỏa tin tức, không thể để cho Lạc phát hiện!”

“Vâng!” Người kia sau lưng vương, cười khàn khàn, xoay người rời đi.

6. Chương 6: Rơi Vào Tay Giặc

Rơi vào tay giặc 1

Hương vị thối nát theo gió cuốn cuộn nổi lên, cát vàng trên mặt đất có màu đỏ kì dị, đó là cảnh tượng vừa mới hấp thu hết máu nóng, thực vật to lớn rách bươm nối tiếp nhau giống như xoắn lên tận trời, ở trên lộ ra vẻ lộn xộn, nhiễm máu tươi...lộ ra vẻ hoang tàn.

Tiếng la hét đầu đá rung trời, làm cho hình ảnh sa trường càng thêm đẫm máu. Ở phía đông, hai quân đội dùng súng chém giết, đạn laser chói mắt, máu cùng tiếng kêu thảm thiết vang đầy trời.

“Lạc điện hạ, quân đội chúng ta đã chiếm thương phong, quốc hội cũng không có gì khác thường, nhưng ở đây không thể lui, cũng không thể đóng quân.” Sĩ quan ở một bên cầm cây súng thật dài, toàn thân là quân phục chống đạn, trên ngực có viêm văn đồ.

“Ân? Chiến tranh lâu như vậy, bọn họ chẳng những không lùi còn càng ngày càng bán mạng, chẳng lẽ có vũ khí bí mật gì?” Thanh âm trầm thấp từ tính, một mái tóc đỏ thoát ra, dáng người cao lớn mặc quân phục. Lạc nghiêm nhiên là chiến thần cuồng dã.

“A? Tướng quân a, ngài là nghĩ nhiều quá, kia mấy tên kia không phải là quỷ hút máu sao? Chúng ta gặp cũng không ít đi?! Hơn nữa, vũ khí bí mật của chúng ta lập tức sẽ đến, bảo đảm tiêu diệt bọn họ!” Sĩ quan cười, trên mặt thanh niên tràn đầy sức sống.

“Ân.” Lạc nhú mày, cái vũ khí bí mật kia đến tột cùng là cái gì?

“Lạc điện hạ?!.....” Sĩ quan hướng y khoát tay, cho là y lại xuất thần.

“Xú tiểu tử! Đừng ở trước mặt ta hoảng!” Lạc cười mặc đẩy cái tay trước mặt đi.

“Nga ha hả, ta tưởng là Lạc điện hạ nhớ Mộc điện hạ ở nhà rồi...Hắc hắc.....” Sĩ quan đắc ý cười trộm.

“Xú tiểu tử, muốn chết hả! Đừng chạy! Đứng lại cho ta!” Lạc tức giận mắng đuổi theo.

“A! Điện hạ tha mạng!!!.....”

Xa xa lại nhớ đến con người ngọt ngào ấm áp như dòng nước kia.

Mộc, em có khỏe không? Nhận được tin tức của anh không? Có hay không âm ỉ không chịu uống thuốc? Chờ anh trở lại...chờ anh trở lại sai đó không còn xa nhau nữa.....Lạc

Đầy trời toàn cát vàng, một đoàn quỷ hút máu cấp thấp lao đến, đội quân quỷ hút máu đột nhiên lớn mạnh, mà những kẻ chết đi đều biến thành cương thi, điều này làm cho quân đội của Lạc thành lính bị vây ở hạ phong, vũ khí trong tay là công nghệ tiên tiến nhất, trên người là áo giáp vô cùng kiên cố.

Tiếng gầm gừ phấn nộ truyền khắp cả chiến trường???? Thanh âm vô cùng chói tai, trận chiến tạm thời ngừng lại.

“Điện hạ~!” Sĩ quan kinh ngạc lớn giọng một ường chạy đến gần.

“Lớn tiếng cái gì?” Phcìh một tiếng, Lạc trừng mắt giận dữ hét. Hiể nhiên thấy chuyện trên chiến trường ngày hôm nay đã chọc giận hắn.

“Ách...ha hả.....Điện hạ, vũ khí bí mật tới.....” Sĩ quan hạ giọng, có chút thần bí đưa tay vào trong túi giữ ấm trên bàn, túi tản ra hơi thở ấm áp, 1luc mở ra còn có hơi nước.

“Đây là vũ khí bí mật?!” Thật giống như viên thuốc con nhộng, bên trong có loại chất lỏng màu lam, ở giữa chất lỏng còn có một tuyến chất lỏng màu đỏ, nhìn thật sợ.

“Đúng!” Sĩ quan thật cẩn thận cầm lấy hai khẩu súng trên tay, cầm súng chích vào bao con nhộng, hút vào trong súng.

“Điện hạ, chỉ cần đem súng có dính cái này vvào trong cơ thể đám người hút máu kia, mấy quỷ hút máu cấp thấp dễ chết. sẽ phát điên, tự chém giết lẫn nhau.”

“Ân...tốt! Đêm nay chúng ta tập kích!” Ánh mắt Lạc lấp lánh, sức hấp dẫn từ uy nghiêm làm cho sĩ quan sững sốt, lập tức ngậy ngô cười, nói: “Tuân mệnh!”

“Tổng cộng có bao nhiêu loại vũ khí này?”

“246 hộp!”.....

Lạc cười nhặt nhìn màu lam kia, Mộc em chờ, chờ anh trở lại.....

7. Chương 7: Rơi Vào Tay Giặc 2

Đây là ta ngày đầu tiên ta muốn chết cũng không thể, sống cũng sống không được, hôm nay ta đã bị rút rất nhiều máu.....

Vì cái gì không đói bụng chứ? Vì cái gì không cần đi vệ sinh? Vì cái gì.....Chất lỏng này cũng không thể ăn được a?!

“Vương, dùng máu Mộc điện hạ làm vũ khí quả nhiên lợi hại, dùng máu khác thường của Mộc điện hạ làm thuốc có thể dễ dàng phá đi hệ thần kinh cầu quỹ hút máu.” Lão già nhà khoa học cổ quái tự nói cong mục đích bản thân, hoàn toàn không chú ý đến vương đang đau thương.

Kia dù sao cũng là đứa con thân sinh của ông a, tuy rằng không thân cận như Lạc, nhưng là cũng.....ai....

“Vương, không tốt! Có một tiểu đội lớn vào hệ thống!” Ryn hoang mang rối loạn vội vàng cao giọng mang theo người tiến vào.

“Ân? Không phải có hệ thống kiểm tra sao?! Như thế nào dễ dàng buông tha bọn họ?! Nhanh điều tra!” Vương gầm nhẹ, Ryn gật gật đầu, lo lắng liếc mắt nhìn nhà khoa học giống vụ sư kia.

“Vậy đối với kẻ xâm phạm kia....” Ryn cẩn thận hỏi.

“Giết!”.....

“Dạ!” Ryn đảo mắt dẫn bộ đội chậm rãi rời đi, mang theo một chút sát ý.

Vương còn đang lo lắng về chuyện kẻ xâm lược trong lời Ryn. Khoa học gia phần nộ mà cười cổ quái, mặt khô gầy cười tạo thành nếp nhăn, hướng về phía lọ thủy tinh màu lam kia cọ cọ.

“Hắc hắc.....bảo bối này, thuộc về ta!” khoa học gia cổ quái lộ ra vẻ mặt háo sắc, đối với nhà khoa học cái gì là quan trọng nhất? Đương nhiên là khoa học! Nghiên cứu thật tốt càng là điều bọn hắn yêu thích. Nhất là Viêm Liệt Qua dị huyết này. Nếu không dùng về sao còn có rất nhiều cao nhân nghiên cứu nha.

Tay nhẹ nhàng đưa ra phía sau, còn chưa kịp ấn xuống, phanh một cái phát ra tiếng nổ, hấn cả kính thiếu chút nữa ngã như chó, vương cũng hoảng sợ, mạnh quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Vài bóng người nghênh ngang ra vẻ tiêu sái tiến vào.

“Các người là ai!” Khí bá vương không giảm theo năm tháng, nổi giận gầm một tiếng, cũng làm cho mấy người kia không dám quá ung dung, đến khi đi vào tới nơi, vương mới nhìn rõ bọn họ, vài người này so với người bình thường cao hơn, gồm bốn người, có một người là hơn ba mươi tuổi, thành thực ổn trọng tóc ngắn màu đen, cao lớn cường tráng như mãnh hổ, tản ra mùi dã thú nguy hiểm, ba người khác cũng là tướng mạo bất phàm mỗi người một vẻ, trong đó còn có nữ nhân, một đầu tóc ngắn màu trắng.

“Thiết~ nguyên lai đây là vương của bọn họ?! Ha ha!” Đế An Na vuốt môi vào ngạo mà cười, trong mắt là hình ảnh đè nén xem thường.

“Ryn! Ryn!.....” Vương bình tĩnh kêu lên, không có kích động cùng táo bạo.

“Không cần ồn ào! Hừ! Người cho là hắn còn sống sao.....” Đế An Na cười.

“Người!.....Ách.....” Đại thúc tóc đen dẫn đầu nháy mắt với vương đứng ở phía trước, một chân đem vương đá ra, một tiếng kêu rên, vương quỵ rạp trên mặt đất không hề phản kháng.

Mấy người này tốc độ kinh người tới gần cái lọ màu lam thật lớn, chất lỏng bên trong mơ hồ hỗn loạn, thật không rõ cái gì.

“Đế An Na, thấy được bên trong là cái gì không? Nói nghe một chút.” Người dẫn đầu kéo cái áo trên đầu xuống để hít thở, chọc ghẹo.

Đế An Na chăm chú nhìn một hồi, ánh mắt chớp lại chớp, lại đưa tay tới lọ thủy tinh cảm giác tình hình bên trong. Còn bất đắc dĩ lắc đầu “Cảm giác không ra.”

“Từ Từ! Ở đó có người!” Hai người kia nhanh chóng đi qua, nhà khoa học cổ quái kia đã chạy đến thang máy, sắp sửa bỏ trốn, Phi Áo quát lớn “Không cần đuổi theo!!”

“Đinh” Thang máy đóng cửa.

“Phi Áo tướng quân! Đây là đang làm cái gì? Không bắt lấy hắn chúng ta như thế nào iết đồ vật này là gì?” Thượng úy nhỏ giọng nói thầm.

“Không cần!” Phi áo lạnh lùng cong môi, “Cho nổ nó!”

“Vâng!”

8. Chương 8: Ăn Hay Không Ăn?

Tiếng nổ thật to làm cho người ta ù tai, Mộc lắc đầu, nhưng cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, không có cảm giác dinh dính kia, tuy rằng cái mạng nhỏ yếu ớt kia đột nhiên ngã xuống, nhưng mà vẫn còn nước thuốc cản bớt lực.

Bất quá.....thật đúng là đau a.

Không biết là do đói đến hôn mê, hay là bị nước thuốc làm hôn mê, Mộc loạn choạng di chuyển, ánh mắt mơ mơ màng màng khe mở ra, trước mắt là bốn nhân ảnh lúc ẩn lúc hiện.....

Mấy nhân ảnh kia dần dần rõ ràng.

Đám người Phi Áo cùng Đế An Na dễ dàng làm vỡ chiếc lọ, cũng không nghĩ đến bên trong lại có một người lắc lắc ngã ra, lại là một ngân phát thiếu niên, nhìn cậu ngồi trong một mảnh màu lam dính dính, thân thể nhỏ bé và mềm yếu ngồi đó, làn da trơn bóng cùng chất dính màu lam làm cho cậu càng trở nên nhu nhược kỳ ảo, còn ngân phát thì dính trên cổ.

Phi Áo nháy mắt mấy cái, tin tưởng chính mình không có nhìn lầm, không tự giác mà nuốt nước miếng, dù sao máu nhân loại là một thứ không tồi, bất quá Phi Áo cùng Đế An Na đều là từ trong ngàn người tuyển chọn ra, như thể nào có thể không có tự chủ tốt, ngay cả Phi Áo đều nuốt nước miếng, kia những người khác thì sao.....

Đế An Na, ánh mắt các người thật đỏ.....

‘Bữa ăn ngon’ phía trước hắc xì một cái, tỉnh lại gốc lằng mà ngồi trước mặt.

“Phi Áo, y là ai vậy? Chúng ta đem y giải quyết ngay tại chỗ được không?” Đế An Na dùng khủy tay chạm phía sau thắt lưng Phi Áo, mặt khác hai người khác đang chớp mắt to đáng thương hề hề nhìn Phi Áo.

Bộ dáng.....thật đói.

“Khụ khụ.....này, trước nhìn xem tình huống rồi nói sau.” Phi Áo chỉnh lại quần áo trấn định dẫn mọi người đi về phía trước.

Đế An Na khinh thường liếc mắt, người kia giả bộ trấn tĩnh!

“Người là ai?” Câu hỏi cũ, Đế An Na lại khinh thường liếc mắt một cái. Nhưng bị Phi Áo tự động xem nhẹ.

“Cái gì ta là ai?” Mộc mơ màng phe phẩy đầu. “Ta chính là Viêm Liệt Qua Mộc vừa mới thừa kế vương vị không đến hai ngày, lại rất xui xẻo.

“Vương! Là người của Viêm Liệt Qua? Như thế nào không có nghe nói qua.” Một người này vẫn là giật mình chút chút, nhưng mà vẫn cảm thấy được không có khả năng, vì xâm nhập vào bọn họ, nên bọn người Phi Áo đã xem rất kỹ báo cáo.

Trong báo cáo cũng không có đề cập qua có một người như vậy – Viêm Liệt Qua Mộc.

“Người nói dối!” Phi Áo trừng mắt, lộ ra răng nanh, Đế An Na nhún vai khinh thường, bất quá đối với bữa ăn ngon này nàng sẽ không để mình thua kém, Đế An Na một phen ngồi xuống trước thiếu niên trong nước

thuốc. tiếng nước vang lên, Đế An Na chạm đến thân thể mềm mềm trơn bóng kia, lập tức nheo lại ánh mắt thoải mái.

Người này, cực phẩm a.

Ghé vào là thân thể cao lớn, thân thể mang theo mùi thật thoải mái, đỉnh đầu giống như có cái gì đó mềm mềm đè lên, xuất phát từ tò mò, Mộc vươn móng vuốt hướng về phía trước sờ sờ.....(tự hiểu là sợ gì nga~)

Vài người vẽ mặt hắc tuyến, Đế An Na lại rút khéo miệng, cúi đầu cứng ngắt mà nhìn tiểu quỷ sỗ sàng tútức nực, Phi Áo cười cười hai tiếng, Đế An Na giống như là sinh khí.....Đại sự không ổn!

“Hảo nhuyển (mềm mại) a.....” Mộc căn bản không biết tình hình, không nhìn được mà tán thưởng hai tiếng, kết quả.....

Đám người Phi Áo nhìn thấy quen mắt rồi, nắm tay của Dịch An Na.

“Quên đi, mang về, để cho Sắt điện hạ quyết định” Phía Áo đột nhiên đứng lên, một tay đánh Mộc bất tỉnh, lại nhìn đến Đế An Na trêu khéo miệng, nhìn không được cười trộm, tiếp theo là một trận hàn quang phát ra.....

9. Chương 9: Tập Kích Vào Đêm

Tập kích vào đêm

“Lạc điện hạ, ba đội, mỗi đội mười hai người, đều đã thành công lên vào.” Thanh âm từ ống nghe điện thoại chấn động màng tai, Lạc cười lên tiếng, cười khê cuồng dã.

“Hết thấy các đội trưởng đều nhất trí hành động, đem bọn ‘rác rưởi’ tẩy rửa sạch sẽ!” Lạc từ túi trên lưng lấy ra một đực châm (cây kim có tẩm đực).

“Vâng!”

Thời khắc rạng sáng là thời điểm bọn họ ngủ, này là vì phòng ngừa quỷ hút máu đánh lén, buổi tối cùng ban ngày đều không nghỉ ngơi, chỉ có rạng sáng mới có thể nghỉ ngơi mấy tiếng, này cũng là điểm mạnh của bọn họ – thời gian ngủ thật ngắn.

Lạc dễ dàng tháo xuống thiết bị an ninh trong dịch doanh, vươn ngón trở quơ quơ, đội viên phía sau đều sờ soạng đi vào.....

Nguyệt hắc phong cao, giết người trong đêm.

Từng đội viên đều tự tiến vào liều trại quân dụng, từng lều trại quân dụng có mười con quỷ hút máu, Lạc dẫn dắt tiểu đội mười hai người, nếu đánh lén thành công, quân lính dịch liền tan rã, hướng hồ bọn họ đánh lén đều là số ít quỷ hút máu cấp cao, đánh lén những loại cấp thấp chính là lãng phí thuốc của bọn họ.

Lạc liếc mắt nhìn một cái liều trại màu đen, đó là liều trại quân dụng của quỷ hút máu cấp cao nhất, là người lãnh đạo, trách nhiệm của Lạc chính là loại bỏ tướng lãnh cao nhất.

Thật cẩn thận sờ soạn đến cửa, có quỷ hút máu cầm súng đứng ở cửa, Lạc hừ lạnh một tiếng, chỉ phái hai người trông coi sao? Là bọn hần khinh dịch, hay là hần rất tự tin!

Cự ly xa không có khả năng, thuốc này chỉ có thả đánh trực tiếp vào người bọn họ, Lạc nháy mắt đi qua, cánh tay duỗi ra, đực châm xuyên qua cổ áo. trực tiếp thâm nhập, người canh gác còn chưa kịp tỉnh táo, Lạc tay phải nhỏ cái kim trên cổ xuống, một cái xoay người, đè nặng quỷ hút máu dưới thân, tay trái nắm lấy cổ tên thủ vệ, hần nói không nên lời, cây kim vừa muốn rút ra. Lạc liền rút ra tay phải, lại đem thuốc đánh vào thân thể hần.

Hết thấy yên lặng không tiếng động chỉ có màn đêm lặng yên nhìn thấy một màn này, từ địa cầu tiến nhập ba hệ ngân hà, hắc ám liền trải rộng địa cầu.

Đổi thuốc trên tay, Lạc dùng kim tiêm đẩy ra rèm cửa, hết thấy đánh lén đều là phiêu lưu, đánh lén cũng sẽ không vĩnh viễn thành công, Lạc biết rõ đạo lý này.

Này lều trại rất lớn, cảnh tượng bên trong quả thực cách biệt rất lớn với sa mạc bên ngoài.....Ngon đèn sáng người, thảm lông đầy đất, khăn trải bàn cao cấp màu đỏ, còn có một ly rượu đỏ, sát tường là tủ quần áo thuần trắng in hoa văn, bên cạnh tủ quần áo còn có mặt kính.....

Lạc đầu đầy hắc tuyến, gân xanh trên trán thành thịch khiêu.....Vì sao phòng này còn có bể lớn như vậy?! Trong phòng tắm còn có một nhân ngư?! Đây là đến đánh giặc sao?! Đây là chiến trường sao?!

Nếu không phải xác định chính mình còn có tri giác. Lạc nhất định cho rằng đây là nằm mơ, Thế nhưng địch doanh, như vậy.....như vậy thật xa hoa.....

Lạc chần chờ một hồi, liền lập tức cảnh giác lên, trong phòng này không có ai, im lặng đến đáng sợ, này cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Lạc cảnh giác toàn thân, hương cái bể lớn kia đi tới, nhân ngư rất được, tóc giống như rong biển dính liền vào người. Da thịt trơn bóng, nếu không có tóc che, Lạc có thể trực tiếp nhìn đến phần ngực tròn kia, mặt tuy nữ tính, lại không mất cao nhã cùng cao quý, nếu kia không phải thật là một cái đuôi thật lớn, thật đúng là cùng người bình thường không giống.

Nhân ngư đột nhiên mở to hai mắt, dọa Lạc nhảy dựng, miệng của nàng mở lớn, kia thẳng đến bên tai, đầu lưỡi cùng răng nanh sắc bén như rắn. Hướng về Lạc thị uy.

Lạc làm mặt ‘Làm ta sợ? Muốn chết!’. Một cái giơ chân, ở giữa mặt nhân ngư, cái kia nhân ngư trở mình xem thường, rầm một tiếng chìm vào đáy ao.

Dừng lại, nhớ tới nó há mồm, Lạc nổi lên một thân da gà.

‘Vẫn là Mộc nhà ta xinh đẹp nhất....’ Hừ một tiếng, Lạc tiếp tục tiến tới thật cẩn thận.

“Người đang tìm cái gì? Viêm Liệt Qua Mộc điện hạ”.....

10. Chương 10: Thất Bại

Thất bại

Trước mặt Lạc nhoáng lên một cái màu trắng, nó tiến tới đây, Lạc hạ thân xuống, nhảy về phía trước, ở trên không chuyển thân. Lạc thở nhẹ một ngụm, chỉ thế liền đem chính mình bại lộ trước mặt địch nhân, này tuyệt đối là một cái sỉ nhục cùng sai lầm.

“Người là ai!” Lời vừa ra khỏi miệng, Lạc liền đổi ý, xuất hiện ở đây trong lúc này chính là địch nhân, nhưng lại là mục tiêu quan sát hẩn!

“Ta là người kế thừa gia tộc Andy Lôi Khắc Vệ Tắc Toa đệ nhất tinh cầu – An Sắt Andy Lôi Khắc.” Áo choàng màu trắng phất lên, An Sắt cung kính chào. Con mắt màu đỏ giống như của mèo.

“Người không phải tướng quân nơi này?” Lạc châm chọc, thanh niên như một cái bình hoa như vậy đến chiến trường đánh giặc? Ngẫm lại đều thấy không có khả năng, dời đi lực chú ý của hẩn, Lạc mở chốt tiêm thuốc. Hiện tại nắm chười mười phần một kích giải quyết mỹ nam tử trước mắt.

“Ta không phải tướng quân. Nhưng người nhất định là Viêm Liệt Qua Lạc điện hạ rồi.”

“Ít nói nhảm, tướng quân chân chính ở đâu?” Lạc nói.

“Ngượng ngùng, chỉ sợ hẩn hiện tại không thể ra trước mặt người.....” An Sắt cười nói ôn nhu, một đầu tóc vài che mắt mi tâm, rất được.

“Vì cái gì?!” Lạc một cái đem tiêm hướng ra, còn chưa bỏ nhào vào nam tử kia, Lạc cảm thấy trước mắt chợt lạnh, nam tử kia lại hiện ra trước mặt Lạc, mà tay nắm vù khí cũng bị chế trụ.

“Bởi vì hẩn bị ta đem cho cá ăn.....” An Sắt một bàn tay kiềm chế tay phải của Lạc, một bàn tay nắm lấy cổ Lạc.

Cảm thấy hai chân cách mặt đất, Lạc cố không cảm thấy đau, tay trái rất nhanh rút ra chủy thủ bên hông, động tác mau lẹ như ma thuật sư. Ngay cả An Sát cũng không kịp phòng bị, trên mặt liền hung hãn đã trúng một đao.

An sát che mặt rút lui vài bước, cười lạnh nói “Lạc điện hạ, ngài có phải hay không ghen tỵ ta so với người anh tuần hơn.”

Lạc cũng rút lui vài bước, đồng dạng cười lạnh nói “Da mặt ngài tuyệt đối đủ hậu, không cần lo lắng sẽ hủy dung đi.”

An Sát không lo lắng miệng vết thương trên mặt, bởi vì vết thương rất nhanh khép lại.

Mùi thuốc súng từ hai người tiếp tục dâng lên, lập tức thân ảnh như xà, lao vào đánh nhau.

Dường như hai người đánh nhau như hỏa hướng lên trời, sĩ quan phụ tá của Lạc vọt tiến vào, mang theo vết máu chưa khô đầy người. Che ở giữa hai người.

“Làm sao vậy?!” Lạc mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy thân thể trước mặt lung lay sắp đổ, cảm giác không tốt trong lòng nảy lên.

“Lạc điện hạ, tiểu đội chúng ta đã bị mai phục, đây là bẫy của địch nhân! Chúng ta trúng kế!” Sĩ quan phụ tá cắn răng, phòng thủ công kích của An Sát.

“Tại sao có thể như vậy? Còn sống bao nhiêu người?” Lạc mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt toát ra hừng hực lửa cháy.

“Chỉ còn lại chúng ta! Lại điện hạ ngài đi mau! Mộc điện hạ đã bị đưa vào hệ thống quốc hội!” Sĩ quan phụ tá ôm lấy thân thể An Sát, chết sống không chịu buông ra.

Nhân cơ hội cảm tiêm trong tay hướng về An Sát, vũng vàng hướng về tay của An Sát huy kiếm, Lạc dằn ra không kịp tự hỏi, sĩ quan phụ tá kêu hấn mau đi, Lạc nhớ kỹ lại câu nói kia, Mộc bị đưa đi viện quốc hội.....Lạc cắn răng một cái, cuối cùng nhìn sĩ quan phụ tá liếc mắt một cái, liền xông ra ngoài, kiếm quang trong đêm tối lóe ra dị thường chói mắt, Lạc cảm hận được cảm giác đau đớn cùng máu phía sau rất nhanh xói mòn.

An Sát lạnh lùng liếc mắt thi thể tên sĩ quan phụ tá một cái, lại đem ánh mắt hướng tới các tướng lĩnh trên mặt đất, lạnh lùng giễu cợt một tiếng “Để cho hấn chạy thoát? Một đám rác rưởi vô dụng!”

Các tướng lĩnh không dám ngẩng đầu căn bản cũng không dám phản bác hấn – người thừa kế của gia tộc Andy Lôi Khắc.

Đột nhiên có một thanh âm xấu hổ xuyên qua mọi người “An Sát, không cần nghiêm khắc như vậy.....” Theo thân ảnh mọi người nhìn thấy tướng quân Duy Khắc mặc một áo giáp màu bạc.

“Duy Khắc, nếu người không nói lời nào, ta cứ nghĩ là người đã chết.” An Sát lạnh giọng trào phúng.

“An Sát! Ta còn không có truy cứu chuyện người nói ta bị ngư ăn đâu!” Duy Khắc đặt móng đỉnh đặt ngồi trên ghế, nhếch khóe miệng.

“Loại tướng quân này như người chỉ biết lảng tránh, không có quyền đưa ra phản kháng.”

“Là người chỉ đạo kế hoạch này đi!”

“Nhưng là ta không có cho người lảng tránh a.”

“.....” Duy Khắc không nói gì.

“Nói mau có chuyện gì? Không cần lãng phí thời gian của ta!” An Sát hừ một tiếng, sắc mặt tao nhã có vẻ không tốt.

“Các người đi xuống đi! Ta cùng An Sát điện hạ có việc thương thảo!” Duy Khắc cong cong cổ, liếc mắt nhìn tên tướng lĩnh đã chết.

Các tướng lĩnh nghe được lệnh lui xuống, cảm động rơi lệ đầy mặt, lập tức nôi đuôi nhau mà đi ra.

“Được rồi, nói cái gì nói đi” An Sắt nói.

“Thủ hạ của ta đã hủy đi thâm lam hệ thống của địch nhân, hơn nữa vũ khí bí mật là tù binh.” Duy Khắc nhỏ giọng nói.

“Tù binh? Vũ khí bí mật của bọn họ là người?” An Sắt nhú mày.

“Đúng vậy!”

“Gọi là gì?”

“Viêm Liệt Qua Mộc”

“Nga, đã mang về sao?” An Sắt đứng dậy.

“Àn, chúng ta cũng ngày mai lên đường!” Duy Khắc hưng phấn nghĩ đến đám mỹ nữ trong nhà.

An Sắt chậm rãi đi ra ngoài, quay đầu lại liếc mắt nhìn Duy Khắc háo sắc, lắc đầu “Duy Khắc, có hay không có người nói qua với người, bộ dáng háo sắc của người thật giống như kẻ ham ăn.”

Duy Khắc mê hoặc nháy mắt mấy cái, ham ăn không phải chính là loại thú nhân giống heo sao?

Một giờ sau, trong quân doanh truyền đến tiếng gầm gừ “An Sắt, người dám nói ta lớn lên giống heo!!!”

11. Chương 11: Vệ Tắc Toa Đệ Nhất Tinh Cầu

Vệ Tắc Toa đệ nhất tinh cầu

Nếu như trước mắt không có một con dao, Mộc nhất định cho rằng cậu là được mời đến uống trà, ngồi ở trước bàn ăn sang trọng xinh đẹp như vậy, xung quanh là vách tường màu da cam ấm áp, trước mặt là một tướng quân địch quốc cười mở thú vị, chính là.....cũng không thể cứ để con dao ngay cổ cậu hoài được nha, thật đáng sợ!

Duy Khắc cười tủm tỉm đưa lên chén trà, nhấp một ngụm, nói “Viêm Liệt Qua Mộc, đúng không? Hoan nghênh người đến Vệ Tắc Toa đệ nhất tinh cầu, ta là tướng quân khai quốc nơi này Duy Khắc Mê Duy Đa.”

“Người khỏe, Duy Khắc tướng quân. Ta.....” Mộc xấu hổ xoay xoay cổ, con dao phía sau cũng xoay xoay theo.

“Ngô, ta biết người muốn nói gì, đem người đưa tới nơi này là bởi vì quốc gia ta nhất định sẽ không ngược đãi tù binh.” Khi Duy Khắc nói tới đây con dao phía sau chợt dạt đầy ra một chút.

Duy Khắc buông chén trà, cười tủm tỉm nói: “Nhưng là.....quốc gia của ta đã đánh bại quốc gia của người, cho nên người hiện tại là tù binh của chúng ta, lợi dụng người chính là bởi vì chúng ta còn không có bắt được ca ca của người.”

“Đại ca của ta? Đại ca của ta ở nơi nào?” Mộc xiết chặt tay, thật tốt quá! Nếu đại ca không có bị bắt đến chính là để quốc còn cứu được! Nghĩ đến đây. Mộc âm thầm thở ra một hơi, tâm rất cực cũng buông xuống.

Duy Khắc nhìn tiểu tử trước mặt kia, tóc trắng mềm mại dưới ánh đèn màu vàng nhạt như nhiễm vàng sáng, giống như mặt đường, càng đẹp mặt chính là ngũ quan xinh xắn của cậu, nếu đem tiểu tử này thả đến tinh phẩm ***, nhất định được người giành giật. Phía sau Duy Khắc hoàn toàn bỏ qua ưu đãi tù binh như vừa nói.

“Viêm Liệt Qua Mộc!” Duy Khắc giống như thích gọi tên Mộc vậy.

“Vâng!” Mộc cơ hồ phản xạ có điều kiện thuận miệng đáp, lập tức ngồi thẳng tắp tao nhã, đây là thành quả của việc dạy dỗ lễ nghi hàng năm.

Duy Khắc thật vừa lòng phản ứng của cậu, đối quân lính phía sau Mộc cười một chút nói “Đi mời Arthur điện hạ đến, nói tù binh của chúng ta đã rất phối hợp điều tra.”

“Dạ!” Binh lính buông dao đặt ở cổ Mộc ra, vội vàng vàng rời đi.

Không có dao uy hiếp, Mộc thoải mái mà bình tĩnh trở lại, xem ra Vệ Tắc Toa quả thật rất lễ phép, cũng không có tồn tại cái gì hình pháp, trước mắt cũng thực an toàn, cũng không biết Lạc thể nào. Mộc bắt đầu than thở, kéo kéo đầu, ánh mắt u ám nhìn thẳng hướng Duy Khắc.

Duy Khắc làm biếng cười hai tiếng, bị nhìn như vậy cũng thật khổ sở a.

“Duy Khắc tướng quân.....”

“A? Làm sao vậy?” Duy Khắc sững sờ.

“Nhà vệ sinh ở nơi nào?” Mộc nghiêm mặt, ánh mắt u ám hẳn đi.

“Nga?! Phi Áo, dẫn cậu ta đi nhà vệ sinh.” Duy Khắc ngửa đầu về phía sau, lớn tiếng gọi Phi Áo.

“Ngài không lớn tiếng như vậy ta cũng có thể nghe thấy, cho nên thỉnh không cần hô to, phải tùy thời chú ý đến thân phận và hình tượng của ngài.” Phi Áo khoanh tay đi đến, Mộc tútốc mắt sáng ngời, đại thúc này không phải là người lần trước sao!

“Ừ ừ phải Phi Áo, người như thế nào giống mẫu thân ta.” Duy Khắc trêu ghẹo nói.

“Ta thực sùng bái mẫu thân ngài, Lâm La phu nhân.” Phi Áo dường như tản bộ hướng Mộc tiếp tục đi. Duy Khắc khinh bỉ hướng Mộc một cái, lại uống một hớp lớn nước trà, mới mở miệng: “Ta sẽ chuyển đến mẫu thân của ta, nghe vậy bà chắc chắn rất vui vẻ, có một cái quân nhân như vậy hướng bà học tập.”

Phi Áo tự nhiên không nhìn đến Duy Khắc trêu chọc mang theo Mộc đi nhà vệ sinh.

Chờ sau khi thân ảnh hai người biến mất, Duy Khắc hung hăng mà cắn cắn răng “Tên chết tiệt, toàn thích dùng mẫu thân ta làm lá chắn!”

“Duy Khắc tướng quân, Arthur điện hạ tới rồi.” Quân gia tiến lên từng bước, hành lễ.

“Ân.” Duy Khắc sờ sờ miệng chén trà, khóe miệng gợi lên.

Cửa nhà vệ sinh.

“Phi Áo? Anh gọi là Phi Áo đúng không? Các người thật sự sẽ không ngược đãi tù binh đúng không?” Cách cửa nhà vệ sinh, Mộc nhỏ giọng dò xét.

“.....” Phi Áo khoanh tay không nói lời nào.

Mộc gục đầu xuống, đặt tay dưới vòi nước, nước ào ào hạ xuống tay. Hiện tại ca ca mất tích, phụ vương qua đời, quốc gia diệt vong, có ai so với chính mình thảm hại hơn? Mộc bắt đầu nhỏ giọng khóc thút thít.

“Người rút vào bồn cầu đi?!” Phi Áo rất không thức thời đẩy cửa tiến vào, khinh bỉ liếc Mộc một cái.

Đi nhanh tới, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Mộc.

Mộc mở to hai mắt nhìn, liền thấy đại thúc trước mắt: “Này xem như.....an ủi.”

“Ân, nên đi ra ngoài.” Phi Áo mặt không đổi sắc dẫn đầu đi ra ngoài.

Mộc nhanh chóng đuổi theo, kỳ thật.....cũng không tính nguy hiểm.....đúng không.

12. Chương 12: Ưu Đãi Tù Binh 1

Ưu đãi tù binh 1

Cửa một trận gió lớn đánh thẳng về hướng Duy Khắc uống trà, tay Duy Khắc cầm ly trà run lên.

“Ta nói.....An Sát điện hạ thân ái, ngài có phải hay không uống phải thuốc gì, hưng phấn như vậy?”

An Sát hung hăng nhướng mi, đặt tay trên ghế sofa, để ý vạt áo hỗn độn chính mình, tao nhã ngồi xuống, mới mở miệng nói: “Duy Khắc Mễ Duy Đa tướng quân, người đem người giấu đi nơi nào?”

Nhìn thấy người nào đó trước mặt nghiêm mặt đen lại, cắn răng, mỉm cười, Duy Khắc cảm thấy được hân cười thực hiếm, lại không mất hình tượng anh tuấn tiêu sái chính mình, Duy Khắc vẫn là nở nụ cười, nói:

“An Sắt điện hạ, người cứ như vậy tìm ta đòi người, rốt cuộc là bởi vì chuyện gì? Sẽ không phải làm lòng người thấy thoải mái đi.”

Duy Khắc không tin An Sắt giữ người chỉ vì chờ Viêm Liệt Qua Lạc, nghĩ muốn chiếm của bọn họ sao, sẽ không cần phải lo lắng. Nhưng là An Sắt cứ nhắc tới như vậy, bên trong nếu không có ẩn tình, đánh chết y cũng không tin.

“Duy Khắc, đem người gọi ra, nhanh lên!” Lửa giận của An Sắt bùng lên, không giải thích cũng không muốn giải thích, một quyền gắt gao nắm lấy, giống như chỉ cần Duy Khắc dám nói chữ không, hẳn liền tiến lên đánh người.

Duy Khắc kinh ngạc, tiểu tử An Sắt bình thường chú trọng tu dưỡng cũng có ngày thất thố như vậy! Nay có thể sánh với bầu trời màu vàng hiem thấy hơn nhiều! Nhấn chụp ảnh đầu?! Duy Khắc xúc động muốn đem giờ khắc này chụp làm kỷ niệm.

Giáo sư Will nhìn đến không khí hai người bọn họ càng ngày càng không khỏi có chút phát run, độc của An Sắt Điện Hạ còn không có giải, tâm tình toàn số không, khuôn mặt tuần tú anh khí bức người của An Sắt điện hạ càng ngày càng đen, bộ dáng Duy Khắc còn lại là vẻ thất thần. Lâm Khả ở giữa làm vật hi sinh, thật bị thương a.....

Được rồi, Will nuốt nuốt nước miếng, lau mồ hôi, làm một vật hi sinh vĩ đại, Lâm Khả phát huy tinh thần cường đại không sợ chết! Will phạch một tiếng đứng ở trung gian hai người.

Ánh mắt hung hăng của Duy Khắc cùng An Sắt quét lại đây, “Khụ khụ.....” Will vì hành động chính mình ở trong lòng cảm thấy vinh quang, chỉnh áo một cái cười cười so với khóc tốt hơn, nói: “Duy Khắc tướng quân, An Sắt điện hạ, để cho ta đến đảm nhiệm làm người giải thích đi.”

Duy Khắc gạt đầu, An Sắt vung tóc màu vàng, nhắm mắt lại ôm ngực, vẻ mặt ‘Ta chịu, cảm ơn’.

“Loại sự tình này.....lần trước An Sắt đại nhân trong trận chiến cùng với Viêm Liệt Qua Lạc, trong lúc không cẩn thận trúng phải vũ khí sinh hóa của quân địch, đối với địch quân nghiêm hình tra tấn, cuối cùng biết được một thiếu niên dị huyết tên là Viêm Liệt Qua Mộc. Cho nên.....” Will đẩy đẩy mắt kính.

“Cho nên.....Các người tìm ta đòi người?” Duy Khắc nói xong, vừa lúc Phi Áo mang theo Mộc từ nhà vệ sinh đi ra.

Sau khi nhìn qua Mộc, bắt tay vào tìm kiếm tư liệu trong máy tính “Cậu ta chính là Viêm Liệt Qua Mộc?!”

Bị vô duyên vô cớ điểm tên, Mộc phát sock mở to mắt nhìn đến hai người, đây là.....cái gì tình huống?

“Như người mong muốn, Arthur điện hạ, tiểu tử người mong nhớ ngày đêm kia tới rồi, là người có lợi với người, đừng quên đem bảo thạch ta nói lưu lại a.” Nói xong, Duy Khắc nho nhả lễ độ đứng lên, giống như con mèo cười lên.

“Lại đây.” An Sắt nhếch lên khóe miệng, liếc Mộc nhu thuận tiêu sái đi lại.

Ở trong mắt Mộc, tù binh thì phải ngoan ngoãn khéo léo, nếu có một chút không cẩn thận, mạng nhỏ liền xong rồi. Mà An Sắt, rất có khí chất quý tộc, cao ngạo không kiềm chế được, già dặn, bộ dáng cáo già có điểm không coi ai ra gì, bộ dáng cũng cực kỳ giống hồ ly tinh trong truyền thuyết – xinh đẹp xinh đẹp, khó phân giới tính.

“Will, người có nắm chắc chữa khỏi bệnh của ta không?” An Sắt nhìn nhìn chén trà duy nhất trên bàn không nước trà, không tự giác mà cắn răng, Duy Khắc tên hỗn đản nào, vẫn là rất keo kiệt!

“Đúng vậy, điện hạ, chỉ cần là virus gây bệnh, thân thể không khỏe của ngài sẽ lập tức được chữa trị.” Will vỗ vỗ đầu Mộc, rất khó tưởng tượng một tiểu tử đáng yêu như vậy là virus gây bệnh, Will tận lực làm cho chính mình cảm thấy thật thân thiện, còn chỉnh áo mỉm cười một cái thật to.

An Sắt nhìn Mộc, Mộc cũng nhìn An Sắt, bốn mắt nhìn nhau so với bình thường nhất định là nổi lửa, bởi vì trong một ánh mắt đậm mang theo nghi hoặc, trong một ánh mắt đơn thuần mang theo.....dại ra. (thật dễ thương a > <) “xin=” “hỏi.....” “=” “mộc=” “liêm=” “môi=” “có=” “chút=” “khô,=” “thanh=” “âm=” “chứa=” “vài=” “phần=” “dùng=” “khí,=” “cùng=” “với=” “ánh=” “mắt=” “sắc=” “bén,=”

kia=" " vài=" " phần=" " dùng=" " khí=" " bốc=" " hơi=" " lên=" " thành=" " mồ=" " hôi=" " lạnh=" " "xin=" " hỏi=" " ngài=" " là=" " ai,=" " chúng=" " ta=" " phải=" " đi=" " đâu?"=" " nhìn=" " thấy=" " an=" " sắt=" " không=" " nói,=" " không=" " khí=" " nháy=" " mắt=" " xấu=" " hổ,=" " will=" " rút=" " rút=" " khóe=" " miệng,=" " an=" " sắt=" " đại=" " nhân=" " a,=" " ngài=" " lại=" " giả=" " bộ=" " thâm=" " trầm,=" " vận=" " mệnh=" " vật=" " hi=" " sinh=" " thật=" " bi=" " thăm,=" " will=" " nhận=" " mệnh=" " nói=" " "=" " vị=" " này=" " chính=" " là=" " an=" " sắt=" " andy=" " lời=" " khắc=" " điện=" " hạ,=" " "nga,=" " người=" " khỏe.....=" " người=" " được=" " xưng=" " là=" " điện=" " hạ,=" " hấn=" " là=" " rất=" " có=" " địa=" " vị=" " đi,=" " không=" " giống=" " chính=" " mình,=" " chỉ=" " có=" " hư=" " danh,=" " mộc=" " cùng=" " an=" " sắt=" " thật=" " lâu=" " đối=" " điện,=" " bộ=" " đáng=" " an=" " sắt=" " thật=" " sự=" " rất=" " được,=" " rất=" " anh=" " tuần,=" " lông=" " mày=" " dài=" " nhỏ,=" " hốc=" " mắc=" " không=" " hăm,=" " mắt=" " cũng=" " không=" " giống=" " mình=" " tròn,=" " ánh=" " mắt=" " dài=" " nhỏ=" " có=" " chút=" " lớn=" " giống=" " hồ=" " ly,=" " cánh=" " môi=" " mỏng=" " nhạt=" " màu.....=" " mộc=" " có=" " loại=" " ảo=" " giác,=" " nếu=" " là=" " nữ=" " nhi=" " thì=" " tốt=" " rồi.....=" " an=" " sắt=" " nìn=" " thiếu=" " niên=" " chỉ=" " ngây=" " ngốc=" " trước=" " mắt,=" " hơi=" " hơi=" " nhú=" " mi=" " lại,=" " vì=" " cái=" " gì=" " chính=" " mình=" " có=" " một=" " loại=" " xúc=" " động=" " muốn=" " cắn=" " y?=" " răng=" " an=" " sắt=" " bỗng=" " nhiên=" " có=" " điểm=" " ngựa.....tiếp=" " tục=" " xoa=" " xoa=" " răng=" ">

13. Chương 13: Ưu Đãi Từ Binh 2

Ưu đãi tù binh 2

Màu cam chính là của tác giả, xanh chính là của ra a~, từ nay về sau đều là như thế bởi vì tác giả bắt đầu lảm nhảm nhiều rồi.

Chỗ ở An Sắt rất lớn, rất, rất khủng bố! Đây làm cảm thán đầu tiên của Mộc khi đi vào nơi này.

Tòa thành này vì cái gì toàn bộ đều là màu đen? Tòa thành này vì cái gì không có cửa? Vì cái gì mọi người là ngồi xe phi hành bay lên? Vì cái gì bãi đỗ xe trên tòa thành lớn như vậy ? Uy.....này làm sao là bãi đỗ xe này rõ ràng là sân bay!!!

Hơn nữa.....người có tất yếu đem toàn thành như vậy ở bên cạnh vách núi?

Mộc lau lau mồ hôi, này quả thật chính là một đoạn tình tiết trong điện ảnh khủng bố sao? Nếu có hai con quạ đen bay qua liền càng hoàn mỹ.

“Quác quác

” Hai quạ đen phối hợp để chứng tỏ chúng nó có tồn tại. Mộc xấu hổ.....Đây là thật hay giả a!!!

“Will, người đang làm gì?” Mộc ngồi trên giường bệnh trong phòng cấp cứu của tòa thành.

“Lấy máu cậu a.” Will cầm ống tiêm tiếp tục lấy máu, An Sắt mân môi, cái mũi huyết tộc dị thường nhạy cảm, mũi máu tươi dụ dỗ sự thèm ăn của An Sắt, từ sau khi An Sắt bị thương bởi vũ khí sinh hóa bởi Lạc, mà bắt đầu ngán ăn, nghe mùi máu tươi liền ghê tởm, này đối với huyết tộc lấy máu làm dinh dưỡng chính mà nói là bệnh nặng, không chỉ đối máu nổi lên phản cảm, thậm chí còn có tình trạng suy yếu, An Sắt làm người thống lĩnh Andy Lôi Khắc, tuyệt không thể có chuyện như vậy phát sinh.

An Sắt liếm liếm răng nanh mọc ra, đây là lần đầu tiên sinh bệnh tới nay thêm máu, khinh bỉ liếc Mộc một cái, phát hiện Mộc cũng đang nhìn hấn.

“Nhìn ta làm gì? Phần nộ hết thấy việc ta làm đối với người?” An Sắt nói.

“Không, người đàn ông khi thua cũng phải biết cách bỏ xuống, đây là ca ca nói cho ta biết.” Mộc cúi đầu, vô lực hạ bả vai, ca ca là nam nhân chân chính, không biết ca ca như thế nào, nhưng là Mộc tuyệt đối tin tưởng, ca ca cậu nhất định bình yên vô sự, ca ca cậu là một đại anh hùng!

“Lâm Khả, tốt không?” Ánh mắt An Sắt sáng lạnh lẽo giống như mèo, hạ mắt, hấn cũng không lưu tâm việc đem người kia cắn chết.

“Ta đã muốn hết sức, An Sắt điện hạ.....ngài không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta....Được rồi, người trước có thể cắn một ngụm.” Will lâu mồ hôi, lui ra phía sau từng bước, nhảy ra hướng khác.

“Làm gì?.....Người muốn làm gì a?.....A! Cắn người a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!!!” Mộc giãy dụa quay qua quay lại, như thế này không phải là đùa, ô ô

~ (>_<>

~. không phải nòi ưu đãi tốt lắm sao? Như thế nào còn cắn người?! Từng ngụm từng ngụm hút lấy máu tươi, máu đồ vật này so với máu nhân ngư ngon hơn nhiều, giống như sau khi hút vào dạ dày liền có một loại nhiệt lượng ấm áp, toàn thân cao thấp rất thoải mái, cảm giác làm huyết tộc một lần nữa trở về với thân thể. Đứa trẻ đáng thương a

Will một bên rơi lệ đồng tình. Nói: “An Sắt điện hạ, phải tiết chế, tiết chế a, cậu ta nếu biến thành thây khô, bệnh ngài không thể tốt.” “Ân.” An Sắt híp mắt hưởng thụ bữa ăn ngon, máu người này hấp dẫn hẳn làm hắn xúc động, răng nanh lù về, máu vẫn còn lưu luyến, nhân loại dưới thân bất động, nằm im lặng. Mộc rơi lệ đầy mặt, ta đó là thiếu máu choáng váng đầu, ô ô. “Điện hạ, ta trước lấy máu cậu ta đi làm nghiên cứu, tạm thời xem ra, thân thể ngài bởi vì tồn tại dị huyết của cậu ta, không thể ăn cơm bình thường, cũng là bởi vì ngài đang đổi máu trong thân thể cậu ta miễn cảm dị thường.” Will lắc lắc ống nghiệm, bỏ vào trong hộp giữ ấm. “Ngài yên tâm, ngài là người thừa kế dòng họ Andy Lôi Khắc, tầm quan trọng của ngài đối với đế quốc Lâm Khả biết, Lâm Khả có thể nắm chắc, thỉnh điện hạ yên tâm.” Will chạm tới hộp giữ ấm, mỉm cười. “Ân.” An Sắt gật đầu vừa lòng. “Đúng rồi, điện hạ phải chú ý tiết chế nga, ha ha.” Will nhìn thoáng qua Mộc nằm trên giường, chúc người may mắn, tiểu tử. (Mộc: Kỳ thật ta đã hơn hai mươi.....) “.....Ân.” Do dự một chút, An Sắt vẫn là gật đầu, nhìn thấy Will rời đi, quay đầu nhìn Mộc ngủ say (Mộc: Ta là thiếu máu té xỉu.....) lại kiểm lòng không được mà cắn lên cái cổ trắng nõn kia, cái gì tiết chế? An Sắt liếm môi dưới, ở trong lòng An Sắt, tiết chế chính là không tiết chế! (bá đạo quá!!).

14. Chương 14: Ưu Đãi Từ Binh 3

Ưu đãi từ binh 3

Đầu thật choáng, giống như có sao ở trên đầu bay vòng vòng, cổ họng thật là khó chịu, “Thật khát.....nước, nước.....” Trên môi chợt lạnh, Mộc một ngụm một ngụm uống nước trà, cổ họng ướt át, ly nước liền ly khai môi Mộc.

“Người làm gì? Đem nước cho ta, ta khát muốn chết!” Mộc mở to mắt bất mãn, vênh môi lầm bầm nói.

An Sắt nhìn chăm chú Mộc nằm trên giường, cậu ta có vẻ ngoài thật đáng yêu, tóc trắng ở trên cổ trắng nõn như tỏa sáng, da cậu ta được dưỡng tốt lắm, là do lâu năm không có phơi nắng, trên người hắn còn có mùi quý tộc dày đặc, cậu ta muốn uống nước An Sắt liền không cho cậu uống, mỗi lần chén trà nhẹ nhàng đến gần môi cậu, sau đó thấy cậu đưa miệng đến uống lại lấy đi, một lần lại một lần, môi cậu càng ngày càng gần môi hắn.

An Sắt liếm môi dưới, An Sắt thừa nhận bộ dáng Mộc hiện tại thật làm người ta nhìn không được muốn xâm phạm một chút, cau mày bất an, môi mềm mại như giống như chu quả đông lạnh, bộ dáng khao khát.

“Chết tiệt! Ta đang làm cái gì!” An Sắt xoa bóp mi tâm, này thuốc chết tiệt, làm hại hắn khác thường! An Sắt nhìn khuôn mặt chằm chằm gần trong gang tấc, hung hăng mà cắn lên cánh môi Mộc một cái. Lúc này An Sắt quên đi cái gì khiết phích, quên cái gì quan hệ chủng tộc, An Sắt cũng không biết nói ưu đãi từ binh, hắn cũng không cần nhẫn nại, nhẫn nại không phải tác phong của hắn. Thời khắc khi đang hôn cậu, vật nhỏ này nhất định phải là của mình.

“.....Ân.” Nháy mắt mấy cái, Mộc nhường mảy, đây là cái gì? Mềm mềm, là chén trà sao? Không đúng.....Chén trà lá cứng, này là mềm mềm.....ai?! Như thế nào hút không ra nước a.....(Còn hút...~)

Đáy mắt An Sắt hàm chứa ý cười, này đầu lưỡi vật nhỏ thế nhưng hút lấy chính mình, Bộ dáng Mộc lấy lòng hẳn thành công. An Sắt sẽ không bỏ qua mỹ thực đến miệng, huống chi còn ngon miệng như thế, hôn một hồi triển miên.....cho đến khi.....Mộc mở to mắt. (đã muộn rồi a~~)

“.....Ngô, a a a a a!!!!!! Biến thái! Người đang làm cái gì?” Mộc hoảng sợ ngửa về phía sau, thuận tiện đẩy ra An Sắt, Mộc hung tợn trừng mắt An Sắt mặt không chút thay đổi thậm chí nói có một chút tức giận, ô ô.....chủ nghĩa đại nam tử của ta.....trong sạch của ta a

~ Mộc ủy khuất nhắm mắt lại, làm cái gì?! Bị một cái người xa lạ như vậy hôn, vẫn là một người nam! Vẫn là một người nam a a a.

“Người, nói ai biến thái, ân?” An Sắt tốn hơi thừa lời, lạnh lùng lộ ra mặt, nếu hiện tại không phải cần Mộc, An Sắt không ngại tự mình cắn chết cậu.

“Người! Chính là người! Biến thái! Người người người.....hôn ta! Người là người biến thái!” Mộc hung hăn lau đi miệng, cái gì điện hạ, cái gì thân phận tù binh! Ai dám khi dễ cậu Viêm Liệt Qua Mộc, liền nhất định phải cho hắn đẹp!

An Sắt giơ lên tay, không hề báo trước trụ lấy cổ Mộc, âm lãnh nghiêm mặt nói: “Người hiện tại là tù binh của ta, ta có quyền quyết định mạng sống của người, người nếu muốn sống, muốn biết tầm tích ca ca người thì phải nghe lời ta, nếu không có ta, người một thân phận nhân loại ở đây, sẽ lập tức bị một huyết tộc cắn nuốt!”

Tiểu nhân dê tiện! Vô liêm sỉ! Quý hút máu khoát bề ngoài xinh đẹp! Mộc ở trong lòng hung hăng mà mắng An Sắt! Hừ! Ta thừa nhận ta đánh không lại người, nhưng là ta sẽ ở trong lòng hung hăng khinh bỉ người!

“.....Khụ khụ, ta muốn chết, người mau buông ta ra!” mặt Mộc đỏ bừng, tuy rằng đối An Sắt vô lực, nhưng là vẫn rất khó chịu.

An Sắt khiêu mi, rút tay về, nhìn chăm chăm vào Mộc, ở trong lòng An Sắt đối Viêm Liệt Qua Mộc người này đột nhiên thấy hoài nghi, tỷ như nói năng lực của cậu, là hậu duệ của một đại gia tộc vĩ đại, không giống với Mộc tútức mắt, quá mức ngu si.....Vẫn là Viêm Liệt Qua Lạc kia có đáng lãnh đạo hơn.

“Thầm thì.....thầm thì.....” Mộc ôm bụng nói, mặt đỏ như cây táo. An Sắt nhìn thấy Mộc quần bách càng buồn cười.

“.....Ta, cái kia, ta đói bụng.” Mộc ôm bụng nói, một thời gian thật dài không có ăn cái gì, còn ngủ lâu như vậy, không đói bụng chính là rất kỳ quái đi.

“Còn có thể đứng lên không?” Bị ta hút nhiều máu như vậy, An Sắt cũng không nói câu gì tiếp theo.

“.....Giống như không thể.” Miễn cưỡng đứng lên, hai chân run rẩy vô lực, ách.....ngay cả đầu cũng không rõ ràng, chẳng lẽ là do đói sao? Mộc vì tình trạng chính mình một phen lau mồ hôi.

“Cần ta hỗ trợ không?”

“Có thể chứ?”

“Không thể.” (bao bá đạo)

“.....” Ta chỉ biết! Mộc học máu (cái này chắc lời tác giả, ta cũng muốn học máu a~).

15. Chương 15: Bữa Tối Kinh Khủng 1

Bữa tối kinh khủng 1

Nơi dùng cơm thật xa hoa, này là nhà ăn được xây dựng độc lập trong tòa thành, rất lớn.

Mộc cảm thấy ở nơi này tổ chức một buổi tiệc tối mấy trăm người cũng không thành vấn đề. Hiện tại, nơi này chỉ có một cái bàn, Mộc ngồi một bên, bên kia An Sắt ngồi, nhưng là.....bàn ăn này quá khoa trương đi! Này khoảng cách gần nhất là trăm mét là chuyện gì xảy ra?! Chẳng lẽ ăn cái gì đó nhiều lắm sao?!

Rất nhanh, Mộc liền phủ định ý tưởng này, bởi vì quần gia bùng lên cái gì đó giống như là hai cái cốc lớn có chân dài giống nhau, hai bình giống như rượu nho, còn có hai phần điểm tâm.

Mộc nhìn chăm chăm bởi bàn dọn cơm, đợi sau khi bởi bàn chuẩn bị xong cho An Sắt, rốt cục bưng một bàn tao nhã tiêu sái đi lại, nhưng là.....người không biết là người đi quá chậm sao! Người không biết cái bàn này quá dài sao! Mộc hung hăng mà ở trong lòng mắng to, phỏng chừng đợi cho bởi bàn đem đồ ăn để xuống cậu cũng nhanh muốn chết đói.

Đội mắt Mộc – trông mong nhìn bởi bàn đi tới, lại nhìn y sau khi buông xuống đồ ăn, mới vẻ mặt hưng phấn đánh giá đồ ăn trước mặt.

Đồ ăn trước mặt Mộc để xuống thật bình yên, tản ra một loại hương vị kỳ quái, Mộc tỉ mỉ đem thức ăn nhìn kỹ một lần, kia ‘rượu nho’ tản ra một mùi vị khác thường, chất lỏng màu hồng trong chiếc cốc, Mộc không thể nào thích lý ‘rượu nho’ này, cho nên chuyển hướng sang khối điểm tâm kia, khối điểm tâm màu trắng khéo léo đáng yêu, ở giữa còn có nhân màu đỏ, chỉ nhìn thấy cũng khiến cho tay muốn động rồi.

An Sắt lắc lắc chén ‘rượu nho’, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đầu lưỡi An Sắt chơi đùa với màu máu cam thuần ngon ngọt, mỹ vị làm cho ánh mắt An Sắt nheo lại như mắt mèo. Tất cả của huyết tộc chính là máu, quý tộc đều hưởng dụng máu nhân ngư, sang quý lại mỹ vị, từ sau khi nhân loại xuất hiện, bọn họ liền xâm lược tinh cầu nhân loại, bắt toàn bộ người làm huyết nô, nhưng là từ sau khi nhân loại bị nhiễm phóng xạ tới nay, nhân loại liền mắc bệnh Nadeau, uống máu nhân loại cũng không còn ngon, huyết tộc cũng không tái chăn nuôi huyết nô nhân loại, nhưng mà huyết tộc càng không bỏ qua một tinh cầu có thể lợi dụng được, cho nên bọn họ mới có thể không ngại lãng phí tiếp tục xâm lược.

Mộc cắn một ngụm điểm tâm, ăn ngon lắm! Vừa ngọt vừa thơm! Có thể nghe được mùi sữa! Không có vị lạ, thật sự là cực phẩm trong điểm tâm.

“Người cũng thích máu sao?” An Sắt quý dị ôm lấy khóe môi, ở trên còn nhiễm một tầng máu, yêu mị dị thường.

“A?.....Không thích?” Mộc sững sốt, thuận miệng ứng phó nói, quay đầu cắn một ngụm điểm tâm.

“Phải không.....màu đỏ của khối điểm tâm kia chính là máu của nhân ngư, có phải hay không rất ngon.....” An Sắt không tiếng động cười, liếm liếm môi dưới.

“A?.....a! A!.....nôn.....” Có một khắc ngốc lảng, Mộc trừng mắt nhìn An Sắt nhàn hạ ngồi, người này nói cái gì? Máu?! Mộc nháy mắt vặn vẹo, bỗng nhiên đứng lên, cúi thắt lưng nôn mửa, nước mắt nước mũi chảy ra, dạ dày Mộc một trận sóng cuộn biển gầm, tưởng tượng chính mình ăn máu nhân ngư, dạ dày Mộc lại bắt đầu đau, nôn.....

“Làm sao vậy, không phải ăn điểm tâm sao, chắc chắn, phun ra cũng thật khó coi.” An Sắt vẻ mặt chán ghét liếc cậu một cái, quay đầu, vỗ vỗ tay, bởi bàn mặt không đổi sắc bưng khay đồ ăn lên, bắt quá trong bàn không phải đồ ăn, là khăn ăn màu trắng.

An Sắt người là một kẻ tiểu nhân dê tiện, người cái hỗn đản! Người là quỷ hút máu khoác bên ngoài hoa lệ!!! Mộc cuối cùng đem hết đồ ăn vừa ăn phun sạch, mới đứng thẳng dậy, giận dữ trừng mắt Mộc, phần nộ lau khóe miệng, một miệng toàn mùi chua, Mộc cầm lấy chén rượu nghị muốn tẩy tẩy miệng.

An Sắt cười.

Tiểu tử kia, lại trừng ta.....

“Ngô, đã quên nói cho người biết, ly kia là máu nhân ngư còn tươi.....”

“.....”

“Phốc!!!”

An Sắt nhìn Mộc đỡ bàn nôn khan, cười đến mặt mày rạng rỡ.....

16. Chương 16: Bữa Tối Kinh Khủng 2

Bữa tối kinh khủng 2

“Phun đủ chưa?” An Sắt gõ gõ miệng ly, phát ra tiếng vang keng keng, có điểm không kiên nhẫn.

Mộc trước mặt đã ới được vài giờ, phun đến không còn cái gì để phun, điều này làm cho tính nhẫn nại của An Sát không còn, hướng hồ phun lại khó coi như vậy, mặt nhăn lại một chỗ, như là cái bánh bao, điều này làm An Sát nhú mày, đây là điềm báo hần phát giận. (Tự chộc người ta ới r' tự giận là sao~~)

Mộc cầm khăn ăn lại lau miệng một chút, trong dạ dày vốn không có đồ ăn, người này lại chế giễu, phun ngay cả dịch dạ dày cũng không còn, Mộc đặt mông ngồi dưới đất, mặc kệ cái gì là lễ nghi phong độ, ngẩng đầu, lại là khuôn mặt tuần tú của An Sát đang nhường người, khuôn mặt tươi cười của Mộc giống như khóc vô lực chính áo, vì bụng đói kêu vang, đành phải ngoan ngoãn.

“Còn có cái khác ăn không, cùng máu không có quan hệ.” Mộc nở nụ cười một chút, tay phải xoa chính bụng mình, tỏ vẻ chính mình mau chết đói.

“.....Có, nhưng mà.....” An Sát nhấp một ngụm máu nhân ngư, nhú mày, chết tiệt! Hương vị lại thay đổi!

An Sát liếc nhìn thoáng qua Mộc một cái, về sau chẳng lẽ chỉ có thể dùng máu tiểu tử này sao?

“Nhưng mà cái gì? Ta sắp chết đói, rốt cuộc có hay không cái gì ăn.” Mộc lấy tay chống bàn chậm rãi ngồi xuống, cả người mềm không chút lực, đói đến choáng váng đầu hoa mắt, hoa mắt.

“Còn có hoa quả không? mang lên.” An Sát nhàn nhả dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, tóc vàng cao quý kẻ sát cổ. Ngay cả một tia ánh mắt của không lưu cho người khác.

“Thưa điện hạ, còn.” Bồi bồi cúi thân mình mỉm cười nói. Xoay người đi lấy hoa quả.

Mộc trắng mắt liếc một cái, An Sát này cao ngạo tự đại, cũng không coi ai ra gì! Rõ ràng chính là một dòng máu thối tha! Mộc đối An Sát hảo cảm đều giảm, còn không bằng một nửa đại ca mình, An Sát! Người chính là một khổng tước cao ngạo tự đại!!!

“Không được ở trong lòng máng ta!” An Sát đột nhiên mở to mắt, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo vì căm tức chính mình, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn này lập tức sưng sốt, làm mặt chột dạ.

Bồi bàn bưng một mâm trái cây, vừa lúc giải quyết cục diện xấu hổ, Mộc vội vàng cầm lấy trái cây đặt vào miệng cắn một ngụm.

“.....Hảo, ăn ngon! Ăn rất ngon!” Mộc kinh ngạc nói. Trái cây này thịt ngon, da mỏng thịt nhiều, nước còn thật ngọt, chỉ nhìn bề ngoài, vỏ màu xanh, Mộc còn tưởng rằng là rất.

Mắt An Sát neho lại giống mèo, lộ ra một khe nhỏ, bộ dáng có vẻ thật mệt mỏi.

“Loại thức ăn này không có dinh dưỡng, cũng chỉ có nhân loại thích ăn.”

“Hừ, ta không phải là quỷ hút máu các người, thức ăn mỗi ngày đều là chất lỏng....” Ngu ngốc uống chết lỏng lớn lên! Mộc lại ăn thêm một phần trái cây, loại này ăn thật ngon, nhưng mà sao còn đói a, Mộc sờ sờ bụng, bủn môi ủy khuất.

An Sát hứng thú nhìn hai gò má tinh xảo của thiếu niên bày ra bộ dáng ủy đáng, hấp dẫn người khác thường. Tầm mắt An Sát toàn bộ đều nhìn đến Mộc, nhìn nhìn, khóe miệng An Sát chậm rãi giờ lên, cái loại tươi cười này rất an tâm rất thoải mái, nháy mắt tòa thành này trở nên ấm áp, chính là.....Mộc chỉ lo bụng mình tổn thương bởi bất công, hoàn toàn mặc kệ người nào đó.

“Còn đói? Vật nhỏ.” Tâm tình An Sát khó được tốt như vậy, đối Mộc cũng có tâm tư gây chuyện.

“.....Ăn, ăn không đủ no.” Mắt to của Mộc nhìn An Sát đáng đứng lên, có chút bất mãn nói.

“Còn muốn ăn sao? Ăn.” An sát cười mười phần chưa âm mưu, trong chớp mắt, hai người khoảng cách gần như trăm mét, lập tức ngắn lại. Đợi cho Mộc nháy mắt một cái, An Sát đã muốn bán ngồi trên bàn, cúi thắt lưng, đưa ngón trở chạm lên cánh môi Mộc.

“.....Ách.....Người làm gì? Người!” Mộc ngốc lảng một chút, không biết An Sát như thế nào bay tới, rõ ràng hai người ở xa như vậy.....Nhưng đối với hành vi đùa giỡn của người nào đó, Mộc xù lông giống như con mèo.

“Làm gì? Người nói.....Ta có để đối với người làm gì chứ

” Môi An Sắt cọ bên trái khoe môi Mộc, cọ đến bên phải, mới hạ xuống một cái hôn. (Quá bá đạo, quá thích, quá hưng phấn, huhu)

Ách.....môi giống như là bị thuốc tê, tê tê, Mộc có thể dễ dàng cảm nhận được, môi An Sắt co bao nhiêu mềm, có nào lạnh, còn mang theo hương vị một tia huyết, cái hôn này cùng với ca ca hoàn toàn không giống nhau, đại ca hôn thật nóng bỏng, thật khát cầu.....Mộc người cái nhọc trí! Còn bình luận ai hôn được chứ! Người này hôn người, người này vẫn là một nam nhân!!!

“.....Người người người người, Người cái biến thái, gay.....” Mộc đỏ mặt nói, còn mạnh mẽ lui về phía sau, tỏ vẻ chính mình mãnh liệt bất mãn, hai gò má nổi giận từ trắng chuyển sang hồng, hai mắt mắt trừng thật lớn, như hù dọa người.

“Biến thái?! Gay?! Vật nhỏ, người này mở miệng luôn chọc chủ nhân ta sinh khí, không bằng, để cho chủ nhân ta ăn luôn cũng được.” An Sắt đá văng ghế ngồi, một tay nắm lấy Mộc bắt đầu kinh ngạc, cắn lên môi thiếu niên mềm mại.

Quả nhiên như An Sắt nghĩ, cảm giác rất thơm mềm, còn mang theo vị ngọt hoa quả, đầu lưỡi An Sắt quấn kết đầu lưỡi Mộc, khiêu khích xoắn tới, ánh mắt kinh ngạc của Mộc trở nên mơ màng phủ sương, Một đôi mắt to rất nhanh nhắm lại, Lạc trước kia thích nhất đề Mộc ra hung hãn mà hôn một chút, cho nên Mộc theo bản năng bị một nam nhân hôn, hơn nữa.....hôn kĩ Mộc tốt lắm.

An Sắt hôn một hồi, ngoài ý muốn phát hiện hôn kĩ Mộc tốt lắm, biết thở thật giỏi, còn có thể đáp lại thật tốt, làm cho người ta cảm giác dịu ngoan nhàn nhục chịu đựng, làm cho người ta nhịn không được càng muốn tiến một bước.

“.....Hôn kĩ tốt lắm.” An Sắt buồn ra Mộc, hơi có chút không hờn giận nói. An Sắt không có hứng thú, mor65 người có hôn kĩ giỏi sáng tỏ cái gì, chứng tỏ hứng tưng bừng xuyên hôn môi, hơn nữa kinh nghiệm phong phú!

“.....Cảm ơn.....Ách, hôn dẫn người hôn ta! Người đi chết đi!” Lớn như vậy, trừ bỏ đại ca đối cậu làm loại sự tình này, chính mình là thắng! Mộc nói như thế nào cũng là thanh niên hai mươi tuổi, chính mà bộ dạng thiếu niên giống nhau, Mộc thật muốn ngửa mặt lên trời rống to: Chẳng lẽ ta lớn lên chỉ để bị áp sao! (Nguyệt: Người giống!)

Mộc gương nanh múa vuốt quăng một quyền xinh đẹp, kết quả giống như là bông, không đau không ngứa bị An Sắt nắm lấy, không có biện pháp, ai kêu cậu rất dói bụng!

Ai, Nguyệt a! Người là muốn đem diễn viên làm chết đói sao! Mộc ở trong lòng lau nước mắt. (Nguyệt: ai kêu ta là bố dượng chứ.)

“Bồi bàn, đem thịt thăn mang lên.” An Sắt nhàn nhã đưa lưng về phía Mộc trở lại ghế ngồi.

“Thịt thăn! Người như thế nào không nói sớm! Mộc hai mắt tỏa sáng, hưng phấn nói. Quân hấn và vân vân, chỉ cần có ăn là tốt rồi! Thần linh a! Đói chết người!

“Người không phải nói người không ăn cái gì đó có máu sao.” An Sắt đưa lưng về phía Mộc nói.

“Chính là thịt thăn không phải máu!” Mộc phản nộ kháng nghị nói.

“Huyết nhục tương liên, hiểu không?” An Sắt nói.

“.....” Chết tiệt! An Sắt, ta với người không thể cùng tồn tại!

An Sắt Andy Lôi Khắc vs Viêm Liệt Qua Mộc, An Sắt thắng!

.....

Tác giả nhắc lại: Nguyệt vừa mới về nhà, liền ôm máy tính không buông tay, vẫn là kiên trì viết văn! Hy vọng người xem càng thích! Bình luận nhiều hơn!

17. Chương 17: Bài Viết Có Điểm Khinh Suất

Bài viết có điểm khinh suất

Những phần bình luận đã làm ta duy trì! Bái tạ duy trì của mọi người! Một nửa là chính văn, sau một nửa là tiểu kịch trường. Mọi người không cần loạn nga O(_)O

~.....

Sau cơm chiều, người vợ nhỏ Mộc dường như đi theo bên người An Sắt, hướng về phòng ngủ, một bên đối An Sắt tươi cười khúm núm, một bên ở trong bụng khinh bỉ An Sắt, ai biết người này phát điên cái gì, lúc này mới vừa bị người này hôn.....ách.....là bị người này cắn một chút, người này liền hé ra khuôn mặt lạnh lùng, chân mày đều dựng lên, bất quá.....vẫn là rất tuần tú.....(Mộc: ta hảo không cốt khí a!)

An Sắt ôm ngực, đi nhanh tiêu sái, hoàn toàn không chú ý đến Mộc đang cố gắng theo sau. Vật nhỏ này, hôn kĩ tốt như vậy, ai chỉ dạy a? Ngoại trừ hôn kĩ có phải hay không giường kĩ cũng lợi hại như vậy?! Nghĩ đến đây, An Sắt dừng lại bước chân, hé ra khuôn mặt lạnh cúi xuống nhìn Mộc đang đi tới.

“Phanh!”

“A! Đau quá! Người như thế nào không đi nữa, đâm chết ta!” Mộc vĩnh môi bất mãn, hai tay ôm đầu, đáng thương hề hề nhìn chằm chằm An Sắt.

An Sắt nheo lại mắt, lãnh khí lộ ra, Mộc nhất thời bị đông lạnh, đây là điềm báo hấn giận!

“Người cút ra ngoài ngủ cho ta!” An Sắt gầm nhẹ nói.

“.....Vì cái gì nha?! Bên ngoài là nơi nào a! Ta không cần ngủ bên ngoài!” Mộc ngồi trên mặt đất ai oán, người ta không cần ngủ bên ngoài, bên ngoài là vách núi đen a

ô ô

An Sắt nhìn thấy vật nhỏ đáng thương hề hề có điểm mềm lòng, nếu thật sự vật nhỏ này ngủ ở bên ngoài, không đông chết thì cũng bị dã thú ăn mất, chính mình còn thực cần vật nhỏ này, An Sắt nhìn thiếu niên bên ngoài chỉ có mười lăm tuổi, lại chậm rãi mở miệng: “Có thể không ngủ bên ngoài, đi tám mươi lần!”

“Vì cái gì a.....” Tám mươi lần! Kia còn không tẩy đi lớp da. Mộc vô lực kháng nghị.

“Vậy cút ra bên ngoài ngủ!” An Sắt nhướn mi lạnh lùng, thiếu chút đem nhiệt độ trong phòng tắt đi, An Sắt có thể làm Mộc đông chết.

“.....Được rồi.” Mộc cùng An Sắt tiếp tục đi về phía trước, bồi bàn đẩy ra cánh cửa màu đen. Một cái quan tài giống như do máu ngưng tụ thành xuất hiện trước mặt hai người.

“.....Ách, này là.....quan tài đi, là.....để đi thể.....” Mộc ngón trở cứng ngắt chỉ vào vật thể màu đỏ kia, run giọng nói.

“Phải, nhưng không phải đựng người chết, là dùng để ngủ, tương đương giường ngủ của nhân loại các người.” An Sắt khinh thường một tiếng, sinh vật nhất gan, hừ.

“.....” Thần a! Kia rõ ràng chính là quan tài! Rõ ràng như vậy! Mộc cắn môi khóc rống, ta không cần ngủ trong quan tài a!

Tiểu kịch trường

Một buổi sáng ngày nào đó rất nhiều năm về sau.

“Vật nhỏ~ Mộc~ Mau tỉnh lại, chúng ta tiếp tục.” An Sắt cùng Mộc nằm ở trên giường cao cấp mới mua, chiếc giường má đạo chiến gần hết căn phòng khổng lồ.

An Sắt nheo lại ánh mắt bất mãn nhìn giống một con mèo, đôi mắt màu đỏ nhạt đem hình ảnh Mộc đang quần như con nhộng vẩy vào trong mắt, An Sắt trên mặt bất mãn chuyển thành ý cười càng rộng.

“Vật nhỏ, mau tỉnh lại cho ta, không phải nói sau khi mua giường sẽ đáp ứng điều kiện của ta sao.” An Sắt ôn nhu nói.

“Hồn đản! Em muốn ngủ! Ngủ a

ô ô

làm cả đêm anh có mệt hay không! Anh có mệt hay không a!” Mộc buộc lấy chính mình chặt một chút, hai tay trong chăn che lấy thí thí, đánh chết cậu cũng không muốn tiếp tục, thật vất vả mới mua được giường tốt như vậy, vì cái gì ngủ còn chưa thấy thỏa mãn, đã bị người này ám a!!!

“Thân ái, em là đang ép ta sao?” An Sắt mỉm cười nói, ngón tay ấn ấn, giường lớn lập tức tự động thu dọn chăn.

Mộc chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, toàn thân liền bại lộ trong không khí.

Đối mặt với thân hình xinh đẹp như thế, thân thể trắng trẻo bị thâm ngân che kín, An Sắt cười trộm lấy thân ép lên.

“Anh anh anh.....” Mộc cả người run lên, nói không nên lời.

“Ta? Thân ái, ta một chút cũng không muốn nghĩ ngợi, thật sự. Cho nên.....chúng ta tiếp tục.”

“.....Ngô ngô.....” An a, không cần

”

18. Chương 18: Bữa Tối Kinh Khủng 3

Bữa tối kinh khủng 3

Vệ Tắc Toa đệ nhất tinh cầu là nơi dành cho quý tộc, huyết tộc còn có ở những tinh cầu khác nữa, ngoại trừ Vệ Tắc Toa còn có mười một tinh cầu khác, có thể nói là có mười hai tinh cầu, huyết tộc có tam đại gia tộc, từng gia tộc quản lý bốn tinh cầu, bởi vì có quá nhiều tinh cầu, nên hội nghị của tam gia tộc luôn được triển khai.

Tam đại gia tộc phân nhau nhiệm vụ, người kế thừa gia tộc Mễ Duy Đa là Duy Khắc. Mễ Duy Đa là gia tộc nắm giữ binh quyền, tướng quân khai quốc. Người kế thừa gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì là Hạ Thụ. Quyền lợi của gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì là nắm giữ khoa học kỹ thuật của tinh cầu. Người kế thừa gia tộc Andy Lôi Khắc là An Sắt. Andy Lôi Khắc là gia tộc nắm giữ tài vật chất, tài nguyên, năng lượng.

Người kế thừa của tam đại gia tộc cũng phải là nam.

Kỳ thật vẫn còn tồn tại người có thể chi phối tam đại gia tộc, đó chính là Huyết tộc nữ vương (Mẹ của quý hút máu. tương đương với Nữ Oa trong truyền thuyết Trung Quốc), nhưng huyết tộc nữ vương được bảo vệ ở Vệ Tắc Toa đệ nhị tinh cầu, người kế thừa duy nhất trong tam đại gia tộc chính là mà đứa con của nữ vương.

“An Sắt điện hạ.” Ma Đức lão quản gia từ đầu vẫn chưa xuất hiện, một thân âu phục trắng tấp, râu màu trắng, ngũ quan kinh điển của một quản gia. Hưởng An Sắt thi lễ.

“Có tin tức của gia tộc khác?” An Sắt rằng để trên cổ Mộc trong ngực thoải mái nói.

“Đúng vậy điện hạ, gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì đã gửi đến thiệp mời, buổi tối hôm nay có một buổi tiệc, tam đại gia tộc đều phải có mặt.” Ma Đức cầm gia huy con dơi màu xanh biếc đặt ở trên bàn.

“Điện hạ, đây là gia huy của gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì.” Ma Đức cung kính nói.

Chỉ có nhận được gia huy mới có thể tham gia yến hội. Nếu nhận lời mời thì đem gia huy gia tộc chính mình tặng lại. Ma Đức vẫn đợi chủ nhân lên tiếng, mà An Sắt lại không lên tiếng chỉ dùng cảm ma sát đầu tóc bạc của Mộc, cảm thụ cảm giác ngứa ngứa.

Thời gian trôi qua, An Sắt chỉ là hưởng thụ máu người kia, hoàn toàn không có ý định trả lời, Ma Đức không khỏi có chút mê muội, chính mình chăm sóc An Sắt điện hạ thời gian lâu như vậy, khi nào thì ngài lại tham luyện máu của một huyết nô.

“Ma Đức, không cần nghĩ những thứ không nên nghĩ,” An Sắt con mắt như mèo nâng lên, lộ ra một cái tươi cười âm trầm lạnh như băng.

Ma Đức cả người chấn động, phát hiện chính mình thế nhưng nhìn chằm chằm An Sắt điện hạ sững sờ, mồ hôi lạnh lập tức nhanh chóng chảy xuống.

“Đinh” một tiếng gia huy con dơi màu vàng hiện lên trên bàn, An Sắt cười nói “Ma Đức, giúp ta đưa cho Mỹ Lâm Hạ Tì. Lại đi đến chỗ Will hỏi thuốc đã điều chế đến đâu, thông tri cho Duy Khắc tướng quân, yến hội đêm nay là để xác định ý kiến cơ bản của mọi người, ba ngày nữa mới là hội nghị chính thức quyết định địa cầu đến tột cùng là do ai quản lý, vô luận bao lâu, đều nói hần nhớ rõ ước định của cùng ta.”

“Vâng.” Ma Đức khom người thi lễ, cầm lên gia huy trên bàn lui đi ra ngoài.

Ngón tay thon dài của An Sắt chậm rãi xoa khuôn mặt trắng trẻo mượt mà của Mộc, mỉm cười, An Sắt đối với thiếu niên trong lòng, ý nghĩ khát máu chậm rãi nổi lên, làm cho An Sắt nhướng mày, ý nghĩ khát máu chính mình gần nhất càng ngày càng rõ, độc này quả thật lợi hại, làm cho An Sắt càng ngày càng không chế không được mong muốn máu tươi của Mộc, chính mình đối với máu khác lại khó có thể nuốt xuống, chẳng lẽ chính mình phải chịu bị vật nhỏ trong lòng không chế sao?

Nghĩ đến đây, An Sắt xuống tay dùng một chút lực, Mộc ăn đau tỉnh lại.

“.....Người làm gì? Đau muốn chết!” Mộc ngậy người ôm mặt bất mãn nói.

Thần a! Sáng sớm đã bị người này cắn một ngụm, bây giờ đầu còn choáng váng hoa mắt, lại nhéo mặt của ta! Cẩn thận ta trở mặt với ngươi! Mộc vừa xoa mặt vừa giận trừng mắt An Sắt.

“Một hồi đi thay quần áo, chuẩn bị buổi tối cùng bản điện hạ đi tham gia tiệc tối.” An Sắt đẩy Mộc ra, lạnh lùng sửa sang lại nếp nhăn quần áo, bỏ Mộc xuống, sải bước ly khai khỏi tầm mắt Mộc.

“Bệnh thần kinh! Ai u

đau đau đau!” Đến đây vài ngày, không phải bị cắn chính là bị nhéo, ngược đãi tù binh a! Không có thiên lý a! Bệnh thần kinh chết tiệt, lúc lạnh lúc nóng, Mộc nói thầm.

“Thỉnh ngài đi thay quần áo.” Thanh âm bồi bàn đột ngột xuất hiện sau lưng Mộc.

“A!!!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên không khí, vang vọng cả tòa thành.

“Thần a! Lần tới ngươi xuất hiện có thể đừng có dọa người như vậy được không?” Mộc vỗ ngực đang đập loạn.

“Vâng.” Bồi bàn không hờn giận khom người thi lễ trả lời. Mộc cũng không phát giận.

Trong phòng thay đồ của tòa thành, An Sắt xích lửa thân trên, lộ ra thân thể trắng tinh khỏe mạnh, trên người có khe hở màu cam ấm áp. Khuôn mặt An Sắt cứng ngắt như sắt, nghe được tiếng kêu thảm thiết cổ quái kia, An Sắt khuôn mặt âm lãnh đột nhiên trở nên nhu hòa, mỉm cười dùng ngón tay thon dài kéo khóa quần.....(quá thô bỉ...tui đang tưởng tượng ảnh kéo khóa....hớ hớ...)

19. Chương 19: Quản Lý Nam Sủng 1

Quản lý nam sủng 1

Ngồi trong xe thể thao bay, Mộc tò mò nhìn xuyên qua tấm kính, ánh mắt tròn xoe nhìn xe bên ngoài đi tới đi lui hưng phấn mà nắm lấy góc áo, có rất nhiều xe ở đây, các loại màu sắc kiểu dáng, tất cả mọi người đều hướng một chỗ chạy tới – Mỹ Lâm Hạ Tì, nơi cử hành yến hội.

“An Sắt, huyết tộc nơi này giống như quý tộc a. An Sắt, nhà ngươi có địa vị quý tộc như thế nào? Bọn họ đều gọi ngươi là điện hạ, ngươi hẳn là người có địa vị cao nhiều quyền phải không?” Mộc vừa nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, vừa hưng phấn nói.

“Ân.” An Sắt vượt môi, tà tà lên tiếng, nhắm mắt lại không có âm thanh.

“An Sắt, An Sắt, người xem quốc kỳ (cờ nước) nơi nó lạ quá, như thế nào là một con chim én (kỳ thật là con dơi) a.” Mặt Mộc đều nhanh tiến gần đến cửa kính, hét lên.

Tựa như một đứa nhỏ đỏ mặt vì hưng phấn, đối người lớn hỏi Đông hỏi Tây, Mộc từ mười lăm tuổi đã không có bước ra khỏi cửa một bước, sau lại bị ngâm làm rượu thuốc, giờ lại đang là tù binh. Nào có cơ hội lớn đến như vậy, cuộc sống trước đây cùng với cuộc sống tù binh hiện tại, không bằng nói là một loại giải thoát, tinh linh từ một nơi hư không giải phóng ra, người có thể ràng buộc Mộc cũng chỉ có Lạc.

“.....Ân.” An Sắt chỉ là lên tiếng, An Sắt lúc này thân thể cũng không có dễ chịu, cái loại độc kỳ lạ này, chỉ có thể hút máu Mộc, vật nhỏ này còn hồn nhiên không biết, tinh thần hăng hái kêu tên hắn, thanh âm kêu ‘An Sắt’ giống như có một cái lông chim ở trong lòng An Sắt gãi gãi, thật ngứa.

“An Sắt? Người làm sao vậy?” Mộc quay đầu, rốt cục phát hiện An Sắt có điểm không thích hợp.

An Sắt hôm nay mặc một thân màu trắng, áo choàng màu trắng, cúc áo màu trắng, lễ phục dạ hội dài che khuất một nửa đùi An Sắt, mà cặp chân thon dài kia mặc một cái quần dài màu trắng, ôm sát chân, vẽ ra một thân thể gầy nhưng đẹp, giày cũng không phải giày da, mà là một đôi giày cổ cao, làm cho người ta có cảm giác một người không nhiễm một hạt bụi, quần áo như vậy đem lên người hắn làm cho An Sắt lạnh khí cùng mị hoặc biến thành thánh khiết cùng hồn nhiên. Tựa như một nam hài còn trẻ.

Mộc buồn nôn rét lạnh một chút, người này đều hơn mấy ngàn tuổi đi, còn ăn mặc vô lại như vậy, lừa ai chứ?!

Mộc đảo mắt nhìn mặt An Sắt, trước mắt nhoáng lên một cái, tên kia liền đem chính mình bẻ vào trong lòng, làm cho Mộc kì quái ngại ngùng, hai đại nam nhân ôm như vậy là bộ dáng gì chứ? Cho dù là bộ dáng chính mình dừng ở mười lăm tuổi, trong lòng vẫn là một cái đại nam nhân hai mươi tuổi nha!

Ngay tại thời điểm Mộc xuất thuận, một loại đau lại lạnh như băng, xuyên qua da thịt trên cổ, đau không có ngôn ngữ hình diễn tả, Mộc ngăn người, rồi liền hiểu được, đây là điểm duy nhất không tốt khi bị biến thành thù nhân – hiến máu không vô thời hạn.

“.....Ân.....Ân.....” Mộc trên mặt nóng như bị lửa đốt, đây là cái gì a! Một đại nam nhân kêu ra loại rên rỉ mất mặt này thật sự là.....Mộc gắt gao cắn môi, môi bị cắn đến trắng bệch, bị hai loại cảm giác này tra tấn đến mất đầy hơi nước.

Cuối cùng, Mộc nhịn không được cảm giác máu trong thân thể dần biến mất cùng rét lạnh, sợ chính mình biến thành cây khô vôi vàng cầu xin nói: “.....Ân.....An Sắt, đau quá, ta không được.....Ân.....Buông ta ra!”

Mộc như thế nào cũng không nghĩ đến An Sắt tuy ngừng hút máu, nhưng lại không ngừng liếm cổ mình, làm cho Mộc thiếu chút nữa hòa theo, thật là đáng sợ. Mộc nổi giận đẩy người đang ôm mình.

Con người An Sắt giống như miêu đảo qua, mang theo một cảm giác không giống như bình thường, lại giống như khát cầu, cảm giác hít thở không thông lại mang theo vẻ xinh đẹp, giống như đang mê hoặc mình, Mộc chấn động, người này, sẽ không phải là phát – tình đi?! Mộc lập tức đỏ từ cổ lên mặt. Này này này.....chính mình là thẳng! Thẳng đó!

An Sắt trong mắt lộ ra một tia sáng tỏ, từ trong lòng ngực xuất ra cái gì, nằm ở trên người Mộc, giống như không chú ý đến thân thể xấu hổ đang cứng ngắc của người dưới thân, hai ngón tay đem một cái hạng quyển (vòng đeo cổ) bằng vàng đặt tại trên cổ Mộc, hạng quyển còn có một con dơi làm bằng vàng đang giương cánh nhẹ nhàng, hạng quyển rất lớn, nhưng sau khi đeo vào liền tự động co lại kề sát cổ.

“Đây là cái gì?” Mộc nghi hoặc nói, ngón tay càng không ngừng vuốt ve cổ, cái này dán vào cổ thật chặt, rất khó chịu.

“Đây là dấu hiệu của ta, hạng quyển có gia huy con dơi màu vàng, người là nhân loại, đi vào nơi này nhiều ít có điểm không tiện, nó có thể bảo vệ người không bị huyết tộc khác xâm phạm, cũng đại diện cho quyền lợi của ta.” An Sắt lại ngẩng đầu cặp mắt mèo kia đã không còn mị hoặc vừa rồi, trấn tĩnh cùng cảnh giác một lần nữa hiện lên trong mắt hắn. (Gia huy hạng quyển: Đây dấu hiệu thân thuộc của nam sủng).

“.....Nga, cảm ơn, An Sắt.” Mộc ôm ngực kỳ quái, nhẹ giọng nói, vừa rồi, nghe được An Sắt là vì lo chính mình, ngực cảm thấy ấm áp kỳ lạ, hốc mắt cũng ướt lên.....

“Còn có.....” An Sắt ngừng một chút, nhìn thấy Mộc đã muốn ngẩng đầu nhìn chính mình, mới nói “Phải bảo ta An Sắt điện hạ, hết thấy kẻ tiếp người đều phải nghe an bài của ta, biết không?”

“.....Nga, đã biết.” Mộc gật gật đầu, tuy có nghi ngờ, nhưng mà biểu tình An Sắt rất nghiêm túc, Mộc vẫn là nhu thuận gật đầu.

“Điện hạ, chúng ta tới rồi.” Ma Đức đem xe dừng lại, Mộc tò mò nhìn bên ngoài cửa sổ, nơi dừng xe này cũng giống như ‘sân bay’ kia ở nhà An Sắt.

Cửa mở, các vị huyết tộc có địa vị hoặc là có quyền lợi liền đứng tại chỗ chờ người thừa kế của một trong tam đại gia tộc xuống xe. Mười người hầu đứng ở bên cạnh thảm đỏ, xếp hàng cúi người cung kính nói: “An Sắt Andy Lôi Khắc điện hạ!”

Cửa xe mở một hồi, cũng không có thấy người đi xuống, nghi ngờ một hồi, mới nhìn thấy An Sắt một thân bạch trang trần ngực cao quý cùng thánh khiết, mặt lạnh như băng đi ra, nhất thời tiếng người truyền đến vô số “An Sắt điện hạ quý an.” Động tác thỉnh lễ ôn tồn chính tề mà khiêm tốn.

Mộc sững sốt, địa vị An Sắt hiển nhiên so với bất luận kẻ nào nơi này đều cao hơn, cũng không giống cậu là hữu danh vô thật, cậu chưa bao giờ được nhận qua kính ngữ thật tình, không ai đem Viêm Liệt Qua Mộc cậu trở thành người chân chính trong gia tộc.

Mộc nóng nảy, lúc này xem như xong rồi, thời điểm vừa rồi mới lên xe không phát hiện, đem cúc áo mắc kẹt ở trong cửa xe, như thế nào rút cũng rút không được! Gấp chết người rồi!

Mọi người đều ngẩng đầu lên, lại thấy An Sắt chậm chạp không rời đi vị trí cửa xe, cũng không có ý tứ ly khai, người hầu do dự không biết có nên đi qua hay không, thanh âm nghi vấn của đám người dần dần cao lên, mà An Sắt vẫn một mặt lạnh như băng, không tỏ vẻ gì, chính là hai con mắt uy nghiêm đảo qua mọi người, thanh âm lập tức giống trong bấm nút tắt, lặng yên không tiếng động.

Mộc cũng nghe thấy tiếng nghị luận, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, cắn răng một cái, hung hăng kéo, một tiếng đinh, cái nút xinh đẹp màu vàng kia bắn ra bên ngoài, rơi trên mặt đất, lăn thành một vòng tròn.

Mộc choáng váng, cái này.....xong đời!

“.....An Sắt, An Sắt, cúc áo của ta.....rớt.” Mộc mang theo tiếng khóc nứt nở, vươn một cánh tay nhỏ bé túm lấy góc áo An Sắt che ở phía trước.

Mọi người đã sớm nghi ngờ, một cánh tay nhỏ bé từ trong xe vươn ra túm lấy góc áo An Sắt vĩ đại của bọn họ. Mọi người sững sốt, chẳng lẽ hôm nay An Sắt điện hạ mang người lại đây?

Chỉ thấy An Sắt điện hạ, giống như bất đắc dĩ lộ ra một cái tươi cười, đem tất cả mọi người nghi hoặc ở đây làm cho khiếp sợ đến ngây dại, kế tiếp, An Sắt điện hạ xoay người, cúi lưng, giống như ôm lấy cái gì đó, khi xoay người lại, tất cả mọi người đều thấy rõ, đó là một người, một cái nhân loại chân chính, tóc ngắn màu trắng cùng khuôn mặt búp bê tinh xảo, ánh mắt màu đen chớp chớp, đỏ mặt e lệ, dán chặt trong ngực An Sắt, người kia chính là ————— Mộc.

“Người hầu?” An Sắt giống như không có thấy mọi người hóa đá, không có nghe thấy âm thanh hút một ngụm lương khí (khí lạnh). Gọi người hầu một tiếng, y hoàn toàn không bị ảnh hưởng bước đến.

“An Sắt điện hạ, xin hỏi ngài cần cái gì?” Người hầu cung kính nói, trên mặt không dậy nổi tươi cười. Bởi vì tất cả người hầu đều là người máy, đây là đặc sắc của gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì – gia tộc công nghệ cao.

“Dem cậu ta đưa đến phòng thay đồ của các người, đổi một cái quần màu trắng.” An Sắt đem Mộc trong lòng ngực đưa cho người hầu, y xung kính hành lễ rồi tuân lệnh. Tiếp nhận Mộc, trên mặt Mộc hồng đến nhìn không thấy rõ bộ dáng, vừa rồi thật dọa đến cậu, cậu cũng chưa trải qua loại sự tình này, hiện tại trong lòng bàn tay còn có một tầng mồ hôi.

Nhìn bóng dáng An Sắt hướng đám đông đi tới, Mộc lại đáng chết mà phá lệ cảm thấy an tâm!

.....

An Sắt điện hạ đột nhiên hướng này đi đến, còn mang theo khí tràng cường đại, làm cho mọi người tỉnh táo lại, liền không dám làm trò cùng lắm lời trước mặt An Sắt điện hạ, đành phải tạm thời giả bộ không thấy gì tiếp tục theo đuôi An Sắt điện hạ đi vào hội trường.

Trong hội trường, mọi người đã sớm có mặt, tây trang lễ phục nhiều màu, các loại phụ nhân cùng tiểu thư xinh đẹp, các loại nam nhân nắm giữ quyền lực, An Sắt chính là một ngôi sao chói mắt trong đám người này, từ sau khi tiến vào hội trường, ánh mắt của nhóm nữ nhân như là phát sáng, dính sát vào trên người người An Sắt điện hạ quyền cao chức trọng này, anh tuấn cao quý này. Đối mặt với nhóm nữ nhân thỉnh lễ này, chứng tỏ là quý tộc có tu dưỡng, thật không dễ dàng xem nhẹ, An Sắt tựa hồ đã sớm thích ứng loại chuyện này, ở trong hội trường thành thạo nói chuyện vui vẻ.

Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì. Chủ nhân yến hội lần này, né tránh đi xuyên qua mọi người, trực tiếp tới bên người An Sắt, mà Duy Khắc Mễ Duy Đa, khéo mắt vừa lúc thấy một màn này, Duy Khắc buông xuống chén rượu trong tay, mang theo tươi cười, hướng mỹ nữ trong lòng ngực hôn hôn tay xin lỗi, cũng theo hướng đó chạy đi.

“An Sắt điện hạ quý an a, thật sự là không nghĩ đến ngài thật sự sẽ đến.” Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì một đôi đồng tử xanh biếc như có sinh mệnh, mang theo khiêm tốn cùng ôn nhu như không thể chống cự, tóc cùng áo choàng xanh thẫm, nhan sắc như được thần minh chi thụ ban cho (cái này không hiểu lắm:()). Còn có khuôn mặt luôn tươi cười không phân rõ giới tính, mang theo hấp dẫn khó hiểu, lúc này y đối diện An Sắt càng biểu hiện rõ nét ôn nhu.

“Đã lâu không gặp, Hạ Thụ điện hạ, nghe nói ngài mở yến tiệc, là người thừa kế tam đại gia tộc, tôi vì cái gì mà không đến chứ?” An Sắt khóa miệng tuy cười, nhưng trong đáy mắt không có ý cười.

Ai mà không biết, hai người này tuy ngoài mặt là bạn bè thân thiết cùng hợp tác thật tốt, nhưng bên trong là sóng to gió lớn. Nhất là Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì. Y đối An Sắt trong tay nắm nhiều tài nguyên mà thêm nhỏ dãi đã lâu. Khoa học kỹ thuật cần nhất chính là nguồn lực.

“Ha ha, An Sắt điện hạ, nói vậy là đã biết ta muốn mời mọi người đến là vì mục đích gì đi?” Hạ thụ điện hạ, đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp nháy nháy, như là tinh linh cố ý đùa giỡn, ánh mắt mê hoặc nhưng không có một chút nữ tính.

“Đúng vậy, bất quá phải nhắc nhở Hạ Thụ điện hạ, ngàn vạn lần không cần lòng tham, tham lam là bước đầu tiên của sa đọa. Hơn nữa, yến hội này cũng không có ý nghĩa gì.” An Sắt vuốt tóc ngắn màu vàng, ánh mắt cao quý toát ra lãnh khí nói.

Ánh mắt xung quanh đều hướng về nơi này, tuy rằng đều làm bộ nói chuyện với nhau, nhưng là hai gia tộc trong lúc trao đổi tốt như vậy, ai chịu buông tha chứ?

“Hắc! Đã lâu không thấy hai người, như thế nào rồi?” Một thanh âm dễ nghe không kiềm chế được giọng đánh võ không khí áp lực, Duy Khắc mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen của Đại tướng quân, những sợi dây màu vàng theo di chuyển của hắn bay lung tung.

.....

Nguyệt có chuyện nói! Bản tác giả sẽ tăng chương là số lượng từ! 3500 từ,

Hy vọng các vị điện hạ tiếp tục ủng hộ ta a a a!!! Mọi người đối truyện có cái vấn đề gì liền nhắn lại nga! Cảm ơn nhắc nhở của Quý Hậu điện hạ là số lượng từ quá ít, Nguyệt sẽ cố gắng mà thêm nhiều chương cùng số lượng từ!

.....

Tự nhiên tui thấy mình bị khổ:((

20. Chương 20: Quản Lý Nam Sủng 2

Quản lý nam sủng 2

“Duy Khắc điện hạ! Đã lâu không thấy, chúc mừng ngài thu phục được địa cầu!” Hạ Thụ điện hạ lên tiếng kinh hãi. Hai tay rộng mở, ôm lấy Duy Khắc.

Duy Khắc không có gì bất mãn, vươn tay đỉnh đầu ôm Hạ Thụ một chút, sau đó cười to, dùng thanh âm rất nhỏ nói “Hạ Thụ, người cùng trước đây tuy là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng vẫn là hư tình giả ý như vậy! Nhưng mà, ta thích!”

Hạ Thụ nén cười, đáy mắt cũng lạnh lẽo đến xương, ôn nhu nói: “Duy Khắc, người vẫn là lời thôi léch thếch tùy tiện, như vậy sẽ làm người ta chán ghét.”

Duy Khắc cùng Hạ Thụ buông ra, cùng nhau cười thật — âm trầm!

.

Mà An Sát thế nhưng không để ý đến hai người, nhanh bỏ qua hai người họ, đi đến đám người bên kia, bên đó vừa thấy An Sát đi đến, cung kính mà chào hỏi, nhóm người này đều là người nguyện trung thành với gia tộc Andy Lôi Khắc, cũng chính là cấp dưới của An Sát.

An Sát đi rồi đại đa số người cũng không nhìn đến, đều tự biết mà tiếp tục nói chuyện với nhau, mà Hạ Thụ cùng Duy Khắc vẫn liếc nhau.

“Duy Khắc điện hạ, qua bên kia tán gẫu một chút được chứ.” Hạ Thụ giả cười nói.

“Thật tốt, đã lâu không cùng người hàn huyên, thực sự nhớ người.” Duy Khắc nhẹ nhàng nắm lấy bả vai Hạ Thụ, thuận tay từ trong khay của bồi bàn cầm lấy một ly rượu, biểu hiện tự nhiên không thôi.

Mà Hạ Thụ ngây ngẩn cả người, không chỉ ngây ngẩn cả người, còn kinh hoàng, thế nhưng thật sự tiếp nhận lời mời, thật không rõ ý tứ của nam nhân này có phải là cố ý?! Hạ Thụ nhăn mặt, nam nhân này là cố ý.

.....

Trong phòng thay đồ.

Mộc ngồi ở trên ghế, bồi bàn mang đến một cái quần màu trắng, mỉm cười nói: “Thỉnh mời ngài thử, quần áo không phải là vật liệu tốt nhất giống như ngài đang mặc.”

“Không quan hệ, này là tốt rồi.” Mộc vội vàng cầm lấy quần, một bàn tay còn chạm lấy quần mình, xấu hổ nhìn chằm chằm bồi bàn.

“Làm sao vậy? Cần tôi trợ giúp không?” Bồi bàn cung kính nói.

“Không.....không phải, cái kia.....phiền toái người đi ra ngoài một chút được không?” Mộc túm quần, chớp mắt có điểm ngượng ngùng nói.

“Được.” Bồi bàn lui về phía cửa, sau đó xoay người đi, Mộc thở dài, bắt đầu thay quần áo, sau khi cởi quần rồi lại mặc vào một cái mới, sau đó nhìn gương soi thử, sau khi cảm thấy được không thành vấn đề rồi mới đi ra ngoài.

Bồi bàn còn ở bên ngoài, Mộc vừa định nói chuyện thì bồi bàn lại mở miệng trước: “An Sát điện hạ gọi ngài nhanh đến hội trường.”

“A? Nga.” Mộc gật gật đầu, thời điểm xuống xe An Sát nói với cậu, muốn cậu nghe theo lời An Sát, cho nên Mộc cũng không có hỏi nhiều, đi theo bồi bàn.

Ven đường, Mộc không khỏi cảm thán thiết kế nơi này, Mộc cũng gặp qua một ít, vách tường này có thể tự động thay đổi màu sắc, ở mặt ngoài là đá, kì thật là các loại thành phần mini cường quang tạo thành. Nhưng lại chắc chắn vô cùng, hiệu quả cách âm có thể điều chỉnh.

Thiết kế này so với cái Mộc gặp qua còn cao cấp hơn một chút, bởi vì tòa kiến trúc này là Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì tự mình thiết kế, tất cả nguyên liệu tạo thành đều là từ Duy Khắc Mễ Duy Đa tướng quân chinh chiến, ở mỗi tinh cầu đem tới, cũng lại có trang sức vài trí nguồn sinh lực quang tử vô cùng độc đáo.

Nơi này nhiều năm bọn họ còn nhỏ là nơi tụ tập ba người, rất nhiều năm sau bọn họ kế thừa gia tộc, không lâu, nơi này trở thành nơi quan trọng để tụ hội.

.....

An Sắt lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly rượu, nhấp một ngụm rồi lại buông, ngón cái đeo chiếc nhẫn gia huy xoa xoa miệng chén rượu, như là cân nhắc cái gì, một hồi, một thân ảnh nhỏ xuất hiện, ánh mắt An Sắt khôi phục tiêu cự.

Mộc đỏ mồm hôi lạnh, sợ hãi đi phía sau bồi bàn, không phải là bởi vì cậu nhát gan, mà là bởi vì mọi người nơi này dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cậu, loại ánh mắt này làm cậu khó chịu không thôi, Mộc cũng thấy khó hiểu, những người này đang nhìn cái gì.

Kỳ thật mọi người trước tiên nhìn không phải là Mộc, mà là hạng quyền trên cổ cậu, đó là một con dơi bằng vàng, gia huy của Andy Lôi Khắc, ai cũng không biết thiếu niên này làm sao đến, nhưng mà tất cả mọi người đều biết, cậu là nhân loại, cũng là nam sủng của Andy Lôi Khắc.

An Sắt đi về phía trước vài bước, nắm lấy tay Mộc, mặt cậu đỏ lên, nghĩ thầm hai người nam nhân trước nhiều người như vậy nắm tay, dọa người a. Nhưng mà An Sắt không có nhìn thấy Mộc, chỉ là giống như dẫn đường, nắm tay cậu mà đi thôi.

Thanh âm nghị luận của đám người lại vang lên, không biết có bao nhiêu cô gái cắn răng, dậm chân. Kia thật đúng là hận không thể đem răng cắn, đem gót giày đập xuống.

Mộc cùng An Sắt đứng ở giữa một đám người hoàn toàn không biết.

An Sắt nói: “Hôm nay buổi tối là để xem thái độ, đem địa cầu giữ lấy, nếu buổi tối nay có thể thắng được, như vậy hội nghị ba ngày sau sẽ không thành vấn đề.”

“Vâng, An Sắt điện hạ.” Rất nhiều người đáp lại, Mộc nghe được hai chữ địa cầu liền sửng sốt, dùng sức lắc tay An Sắt, nhưng An Sắt không có phản ứng, Mộc đành phải ngoan ngoãn chờ hẵn cùng đám người kia bàn công việc xong.

“.....An Sắt, các người rốt cục muốn làm gì?!” Đám người sau khi tán đi, Mộc nhin không được giận nói.

Theo dõi khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phẫn nộ, An Sắt nửa ngày mới mở miệng nói chuyện: “Buổi tối hôm nay kỳ thật là quyết định địa cầu thuộc về về ai.”

“Cái gì? Kia chính là quốc gia của ta! Vì cái gì a? Vì cái gì?” Mộc hốc mắt đỏ đỏ tức giận tràn đầy, nhin không được mở rộng âm thanh.

(Mộc: Kháo! Quốc gia của người bị người ta chiếm còn trước mặt người thảo luận như thế nào phân chia người không tức giận sao? Thần a!)

“Không cần ồn ào!” Khi còn chưa có đưa đến chú ý của nhiều người, An Sắt quát Mộc. Mộc ngẩn ra, lập tức nước mắt có chút khống chế không được, từ nhỏ đến lớn chưa ai rống qua cậu, ngay cả ca ca cũng không có, người này thế nhưng ở đám đông giáo huấn hần?! Tên này chết tiệt!

“Người giải thích cho ta thì ta sẽ không ồn ào!” Mộc bị thương.....nói.

“Ta hiện tại tận lực tranh thủ giúp người chi phối quyền làm chủ với tình cầu của cậu, bắt quá người phải nghe ta, nếu rơi xuống ở trong tay người khác nhất định sẽ không nhân từ giống ta, người hiểu được không?” An Sắt sờ tóc Mộc nói.

Kỳ thật An Sắt cũng là nghĩ muốn chiếm lấy quyền chi phối địa cầu, này đối Mộc nói chỉ là nửa thật nửa giả thôi.

Qua thật lâu sau, thủ hạ hướng An Sắt gật đầu, An Sắt hiểu ý mà câu khéo môi.

“U, không thể tưởng được An Sắt người thế nhưng thu cậu ta làm nam sủng, chắc chắn, không thể tưởng được a không thể tưởng được.” Duy Khắc cười ha ha, chế nhạo An Sắt, ẩn lại không có phản ứng gì, chính Mộc, hoàn toàn ngây người.

Duy Khắc nhìn thấy loại trạng thái này, liền tự hiếm trên đùa: “An Sắt, người sẽ không nói cho người ta đi, cái đồ này đều đã mang cho, như thế nào còn giả bộ hồ đồ chứ.”

An Sắt một ánh mắt giết người liếc qua, An Sắt không phải là sợ Mộc biết mà chính là chán ghét phiền toái.

“Đây là có chuyện gì.....” Mộc ngẩng đầu cứng ngắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đều kinh ngạc.

“Hạng quyền này là chỉ có chuyên chúc nam sủng mới có, bất quá không ai mang qua, cho nên tặng người.” An Sắt mặt không đỏ tim không đập giải thích làm cho Duy Khắc khoa trương ha ha cười to, ‘không ai mang, tặng người’ giải thích rất mắc cười, đây chính là tam đại gia tộc mới có, chỉ có ba khối, đây là một trong số đó, người mang có thể nhất định hưởng được sự tôn trọng, Mộc hiện tại có thể nói là một nửa phu nhân của An Sắt.

Mộc tiếp tục mê mang, nhưng là chữ nam sủng này làm cho Mộc có điểm không được tự nhiên nói: “Có thể tháo xuống không?”

“Có thể tháo xuống.” An Sắt cười nói.

“Thật sự!” Mộc túm lấy hạng quyền.

“Nhưng mà cái này là có khóa.” An Sắt thường thức chén rượu.

“Kia đem chìa khóa đến không phải được rồi sao.” Mộc mờ mịt chờ An Sắt trả lời.

“Nếu ta đã ném đi.” An Sắt khoe miệng quý dị giương lên nói. Duy Khắc nhin không được vừa lắc đầu vừa cười, An Sắt a người, sa đạo.

“.....” Mộc nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt. Rồi lại dường như nhớ tới cái gì trước mắt sáng ngời. Vừa muốn mở miệng nói, An Sắt liền nói tiếp.

“Người nếu nghĩ đến cách gì khác mở khóa, đó là không có khả năng, trừ phi đem cổ người chém đứt.” An Sắt nói.

Mộc hướng Duy Khắc nhìn lại, muốn chứng thực lời nói An Sắt là thật hay giả, Duy Khắc gật đầu, An Sắt lời này là thật.

Mộc vẫn là trừng mắt nhìn An Sắt chưa từ bỏ ý định. An Sắt lắc đầu, ngữ khí như là đáng tiếc nói: “Cái chìa khóa kia ta đã ném xuống vách núi đen sau tòa thành, đáng tiếc, ai cũng không thể đi xuống.”

Duy Khắc nhìn thấy nhin không được cuồng tiếu, mọi người thấy nhưng cũng không thể lên tiếng trách, cũng có người không chú ý đến.

“Hạ Thụ đâu?” Người như thế nào không đi quán quýt y.” An Sắt liếc liếc mắt Duy Khắc một cái nói.

Duy Khắc lại không có bị dọa, như trước cười nói “Nha, y đâu?”

“Chỉ nghe “Các vị tân khách có mặt ở đây, yến hội lần này là để chúc mừng thắng lợi của Duy Khắc tướng quân, cũng là muốn thống nhất ý kiến các vị một chút, đem quyền chi phối địa cầu cho ai.....” Hạ Thụ tươi cười mang theo ôn nhu khó có thể hình dung, nói trắng ra mục đích, không chút nào che lấp.

Thanh âm nghị luận phía dưới nhất thời vang lên.

An Sắt cười nói. “Ha hã, hã thật là nóng vội, nghe nói y đã chọn Mễ Hoa Mã Phát Đan Đốn tiểu thư làm vợ, không lâu sẽ kết hôn.”

Duy Khắc biết ý tứ trong lời nói An Sắt, trong mắt hiện lên một tia lạnh như băng “Người gia tộc Mã Phát Đan Đốn sao? Ha ha, kia cũng nên chúc mừng hã thật tốt nha.”

Ý tứ trong lời nói hai người họ cũng không rõ ràng, chỉ có bọn họ nghe hiểu thôi.

Về phần Mộc, còn trầm trong tự hỏi như thế nào đem cái này mở ra.....

.....

Tác giả cũng không dễ dàng a

(><

~ duy trì a, sưu tầm a, đề cử cũng đúng a,

~(><

~. Cho.....các vị điện hạ thêm 3000 từ. Còn có a

Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì cùng Duy Khắc chính là tình nhân cũ nhà, hắc hắc, có khi ở một mình sẽ viết chuyện xưa của bọn họ, hơn nữa nội dung truyện đã tiến vào cao trào, ai ngờ Lạc cùng Duy Khắc đại chiến trong lúc đó? Tình nhắc tay, thỉnh cấp điểm thưởng đi!

21. Chương 21: Quản Lý Nam Sủng 3

Quản lý nam sủng 3

An Sát cùng với Mộc làm bộ dạng giả vờ thân mật, này nhất định cũng là một phần trong kế hoạch.

Hạ Thụ như đối với hội nghị lần này giống như nắm chắc mười phần, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kiêu ngạo.

“Về việc chi phối quyền quản lý đại cầu, không biết các vị nghĩ như thế nào, bất quá.....quyền chi phối địa cầu ta Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì nhất định sẽ không buông tay!” Hạ Thụ vẫn duy trì mỉm cười như cũ, giống như mọi thứ chỉ là chuyện nhảm không đáng lo. Nhưng mà, tất cả mọi người vì những lời này mà rung động một chút.

Những người khách đã muốn chia thành ba nhóm, chọn một trong tam đại gia tộc mà đứng, còn lại đều là phái trung lập.

“Nói vậy tất cả mọi người đều biết đến, nữ vương vĩ đại vẫn bảo hộ ở Vệ Tắc Toa đệ nhị tinh cầu cũng là thuộc quản lý của gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì, gia tộc ta đối với nữ vương chính là kính dâng không có lời gì có thể nói được, nếu xem nhẹ đến việc quản lý đệ nhị tinh cầu của nữ vương, như vậy quyền quản lý địa cầu chính là thuộc về Mỹ Lâm Hạ Tì, dù sao quản lý địa cầu vẫn là mới, để gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì ta hy sinh vậy.” Ngữ khí Hạ Thụ vững vàng hữu lực.

Chỉ có Mỹ Lâm Hạ Tì gật đầu khen ngợi, ở trong lời nói của Hạ Thụ, quả thật là tình hình thật tế, nữ vương vẫn là do gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì phụng dưỡng không ràng buộc, nếu dùng điểm này làm lợi thế, không có bất luận kẻ nào có thể phản bác.

“Úc~ Ta thật không cho rằng như vậy, nữ vương là mẫu thân của chúng ta. Làm hậu duệ trực tiếp của nữ vương vậy việc phụng dưỡng nữ vương, chẳng phải chính là vinh dự? nếu gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì cảm thấy đó là một loại gánh nặng, ta An Sát Andy Lôi Khắc nguyện ý nhận loại vinh quang này, cho nên, thỉnh không cần lấy nữ vương làm cớ.” An Sát hai tay ôm ngực, cười nhạo một tiếng nói.

“Vấn đề này hẳn là hội nghị chân chính có thể giải quyết được. Hạ Thụ điện hạ, An Sát điện hạ.” Một nữ nhân mặc quần áo màu lam tối, cười như vẽ, từng bước đi ra từ trong đám người.

Mộc liếc mắt một cái liền nhận ra, nữ nhân kia chính là Đế An Na! Cũng là người đưa Mộc tới nơi này, Mộc lúc ấy còn không cẩn thận ăn đậu hủ người ta, kết quả bị đánh hôn mê.....(Mộc: chuyện mất mặt nên không muốn nói, được không!)

“Đế An Na nói không sai nhưng mà hôm nay nếu không giải quyết chuyện thắng thua, ta chính là sẽ duy trì đem địa cầu hiến cho nghị viện, làm căn cứ nghiên cứu.” Duy Khắc nắm cái bông trên quần áo, nói.

“Ha hã, nhưng mà, Duy Khắc tướng quân, nghị viện không phải cùng nữ vương giống nhau ở đệ nhị tinh cầu sao? Chẳng lẽ nghị viện vì cần một căn cứ nghiên cứu nên liền đem địa cầu cấp cho nghị viện sao?! Duy Khắc tướng quân, Đế An Na là em của Duy Khắc tướng quân, lại là cấp cao trong hội nghị. Duy Khắc điện hạ, loại hành vi này của ngài sẽ khiến thiên hạ hiểu lầm ngài ghen tỵ.” Không biết nam tử từ đâu chạy ra, vẻ mặt cung kính, nhưng mà trong lời nói vẫn mang hàm ý châm chọc.

Mộc không hồi nhìn gã liếc mắt một cái, nam nhân này dám cùng Duy Khắc một trong tam đại gia tộc nói như vậy, nhất định là rất lợi hại đi.

“Người này là Phùng Mã Phát Đan Đốn, là cha của phu nhân tương lai của Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì, Mã Phát Đan Đốn cũng là một gia tộc rất có thực lực, hơn nữa không thích tác phong của Duy Khắc, cho nên ngôn ngữ quá khích như vậy.” An Sát nhẹ nhàng liếc Mộc một cái, thấp giọng nói.

Mộc sững sờ, nhìn đến bộ dáng nghiêm túc kia của An Sát. An Sát vẫn tiếp tục nhìn về địa phương kia.

“Ha ha, người thật là đoán đúng rồi, Phùng, bản điện hạ chính là thiên vị như thêm hưởng hồ đại cầu này là bản điện hạ tâm tâm khổ khổ đánh hạ.” Duy Khắc một nói một hơi, cực kỳ khinh thường.

“.....Người! Hừ!” Mã Phát Đan Đốn khinh miệt hừ một tiếng, liền không thèm nói (nhắc) lại. Cho dù lại bất hòa như thế nào, gia tộc Mã Phát Đan Đốn cũng không dám tùy tiện cùng gia tộc Mễ Duy Đa chống cự.

Đế An Na cùng Duy Khắc nhìn nhau cười, lão gia hỏa này, thật đúng là nghị bọn họ sợ già a!

“An Sắt, An Sắt.” Mộc giật nhẹ quần áo An Sắt, lên lút kêu.

Có chuyện Mộc rất không hiểu, bên kai đều nhanh nóng lòng, An Sắt bên này còn như tọa sơn xem hổ đấu mà nhân nhả tự tại, không nói một lời xem náo nhiệt, hẳn không phải nói giúp mình tranh thủ lấy quyền chi phối địa cầu sao, chẳng lẽ hắn đổi ý sao?!

“Như thế nào?” An Sắt lui về phía sau từng bước, cùng Mộc song song mà đứng, dùng thanh âm rất nhỏ đáp lại.

“An Sắt, người như thế nào không tranh thủ a! Gấp chết người!” Mộc kỳ quái nghiêm mặt, hơi có chút phiến toái, thần a! Yến hội này thật sự rất ghét!

“A, làm sao vậy? Sốt ruột?” An Sắt cúi người, một đôi tay thon dài, dè lại hai vai của Mộc, cúi người đối với tai của Mộc nhẹ giọng nói.

Tóc gáy trên người Mộc lập tức dựng lên, An An.....An Sắt người cái ngu ngốc này! Lỗ tai Mộc bị hơi thở của An Sắt làm ngứa không chịu nổi, ngay cả mặt đều có chút đỏ.....Mộc vẻ mặt cầu xin, chính mình là thằng!.....Đúng không?

Nhìn đèn đỏ ửng trên mặt Mộc, An Sắt mân môi, răng nanh lại ngứa, răng nanh kia gấp chịu không nổi nghĩ muốn xuyên qua làn da nhẵn nhụi trên cổ Mộc, tận tình nhắm nháp loại máu mỹ vị kia.

Nghĩ, An Sắt liền hành động, cắn cổ Mộc, không có cắn cho chảy máu, chính là dùng răng nanh cùng đầu lưỡi ‘đơn thuần’ liếm một chút.

“Ách.....người làm gì? Không phải vừa mới nếm sao?” Mộc hoảng sợ che cổ, nhìn An Sắt cảnh giác.

“An, chính là.....thèm.” Ánh mắt An Sắt như mèo chớp chớp, tràn ngập ý tứ ăn đậu hủ.

“.....”

“Lập tức, chúng ta làm vài thái độ là có thể đi rồi, Duy Khắc người kia gặp sắc quên bạn. Bất quá, ta còn có người trong tay, người hiện tại, là vương bài của ta!” An Sắt một chữ lại một chữ nói nhỏ vào tai Mộc. Hô hấp An Sắt lạnh giống như gió thổi qua, làm cho Mộc nhin không được run rẩy một chút.

“Duy Khắc? Duy Khắc thích Đế An Na? Nhưng mà người kia không phải em gái hắn sao?” Mộc chớp mắt.

An Sắt chính là cười không giải thích. Ho nhẹ một tiếng, đem không khí cứng ngắt dời đến nơi này, mới mở miệng nói: “Duy Khắc, ta nhớ rõ người cũng không hẳn là tâm tâm khổ khổ đánh bại địa cầu đi, cuối cùng là ta thay người đi.....” An Sắt cười không nói, ngay lúc đó Duy Khắc bởi lý do nào đó ly khai quân đội, là An Sắt thay thế Duy Khắc, An Sắt dùng một chút, không để ý đến tầm mắt Duy Khắc.

“Còn có một chút đã quên nói cho các người, người thống trị địa cầu, hướng ta đưa thư đầu hàng, hơn nữa nguyện ý đem quyền chi phối địa cầu giao cho ta.” An Sắt chậm rãi nâng lên tay trái, hướng Mộc chỉ, nháy mắt ánh mắt mọi người tập trung lại đây, Mộc trừng mắt, vừa rồi ý tứ trong lời nói của An Sắt là cái gì?! Chẳng lẽ.....

“Hắn! Chính là người lãnh đạo cuối cùng của địa cầu, Viêm Liệt Qua Mộc. Cậu ta đã là nam sủng của ra, nguyện ý vĩnh viễn phục tùng ta!”

Ồ lên một tiếng.

Tầm mắt kinh ngạc hướng về.

Tuyên bố về người bên cạnh.

Mộc không biết chính mình như thế nào trở về, Mộc chỉ biết làm An Sắt ở trước mặt mọi người dùng tôn nghiêm của cậu thắng trận cạnh tranh này, cậu nam sủng kia, cùng vĩnh viễn phục tùng, đêm nay tâm tình Mộc này sinh khó chịu, đau như bị hút máu.

Chính mình làm quốc gia mất mặt, làm ca ca thất vọng, hơn nữa ngay cả mình đều rước lấy danh hiệu nam sủng.

“Chết tiệt!” Duy Khắc phun một ngụm, nhìn thấy An Sắt túm Mộc cao ngạo rời đi, để lại một mảnh hội trường hỗn loạn!

22. Chương 22: Trốn Đi 1

“Như thế nào? Cậu ta còn không chịu ăn?!” An Sắt híp lại đôi mắt, liếc qua bồi bàn.

Bồi bàn rút cổ, cúi người, thiếu chút nữa đụng vào cái khay thịt thăn trên tay, nơm nớp lo sợ nói: “An Sắt điện hạ.....Mộc đại nhân không chịu mở cửa.”

Tóc vàng của An Sắt phản xạ một chút ánh sáng mặt trăng ngoài cửa sổ, đôi mắt mèo màu đỏ hiện rõ trên khuôn mặt, lóe ra hung quang.

“Đem đồ ăn buồng, đi xuống đi.”

“Vâng.” Bồi bàn nhẹ nhàng đặt xuống bàn, cầm cái mâm không nhanh chóng biến mất.

An Sắt nhìn chăm chú đồ ăn trên bàn kia một hồi, hai ngày, vật nhỏ kia không ăn không uống, huyết tộc không ăn uống hơn mười ngày cũng không có vấn đề, nhưng nhân loại so với huyết tộc yếu ớt hơn nhiều, An Sắt bắt chéo chân ngồi vào trên ghế, tay trái xoa xoa chiếc nhẫn gia tộc trên ngón cái tay phải.

Một lát sau An Sắt đứng dậy cầm đĩa lên, đi đến phòng Mộc, khi đến càng lúc càng gần, An Sắt có thể nghe được tiếng hít thở cùng tiếng mạch máu lưu động của Mộc, mỏng manh, chậm chạp. Giống như sắp chết.

An Sắt không có gõ cửa. Nực cười! Hắn mà phải gõ cửa?! Nơi này là địa bàn của hắn.

‘Phanh’ tiếng thủy tinh của chén đĩa cùng bàn trà không biết làm bằng gì va chạm vang lên.

Mộc kinh ngạc, An Sắt nhìn thấy vật nhỏ kia nằm trong dưới cái chăn màu đỏ trong quan tài màu đen (quan tài chính là giường) run rẩy một chút.

“Vì sao không ăn gì hết? Là phản kháng thân phận tù binh sao? Bất quá bây giờ mới phản kháng không biết là đã quá muộn.” Âm thanh An Sắt lạnh lùng nói, thân thể thon dài đứng lặng ở bên cạnh quan tài.

Từ khi yến hội lần trước kết thúc, vật nhỏ này liền một bộ dạng muốn chết, không hề sinh khí, trước kia luôn quần quít lấy hắn kêu ‘An Sắt, An Sắt’, đến lúc hắn muốn uống máu, cậu luôn chủ động tiến lên, cởi bỏ áo ở phần cổ nhỏ giọng thầm nói ‘Người hút đi! hút ít thôi a, người hút khô rồi ta không phải sẽ thành cây khô sao, ta mà biến thành cây khô người cũng đừng nghĩ có thể hút được nữa!’

Hiện tại không biết làm sao vậy, ngay cả An Sắt cũng cảm thấy được hành vi của Mộc khác thường, trước kia cậu giống như tinh linh có sức sống, không biết ưu sầu. Hiện tại cậu giống như một con búp bê tình thú bán trong các cửa hàng, đẹp không có khuyết điểm, nhưng không phải là vật sống.

“Như thế nào không nói cái gì? Giống như bị chết đói sao?!” An Sắt hai ngón tay sờ chăn, thân thể Mộc dưới chăn nóng như lửa, không thể không nói khí lực An Sắt thật kinh người.

Mộc nhắm mắt lại không có thanh âm, cánh tay đặt tại hai bên sườn thân thể, phía dưới người là cái đệm màu đỏ, nơi Mộc nằm bị hãm xuống, giống như một món hàng cao quý được tinh chế và đặt trong một cái hộp.

Răng An Sắt lại bắt đầu ngo ngoe ý niệm muốn ‘cắn’, hai ngày, không hề uống miếng máu nào, vật nhỏ này chẳng lẽ không biết hẳn mỗi ngày chỉ có thể hút máu của cậu ta sao?!

Kỳ thật Mộc không phải không muốn nói chuyện, chính là không nói ra được, thật đói, thật khát, cổ họng lại đau, hơi nước trong thân thể đều biến mất, là chính mình không tiền đồ mà khóc, Mộc ngấm lại liền ỷ khuất.

Đừng nhìn cậu vì mắc bệnh Nadeau mà thân thể về sau không thể lớn, nhưng trong lòng cậu đang lớn dần lên, có lối suy nghĩ rất thành thực.

Tận mắt nhìn thấy phụ thân có biến thành bộ dáng kia, Mộc không khóc, bởi vì sau khi mười lăm tuổi, cậu luôn bị nhốt trong nhà, người cha ruột một lần cũng chưa đến nhìn qua, ngay cả ân cần thăm hỏi cũng không có. Thời điểm đem chính mình đi làm rượu cậu cũng không có khóc, bởi vì trải qua cuộc sống không có gì thú vị trong năm năm, Mộc sống giống như là người máy, không biết ý nghĩa sự sống, không biết sợ chết, thậm chí còn từng nghĩ qua tự sát.

Nhưng là vì cái gì cậu hiện tại lại khóc? Mộc cũng rất mơ hồ, là bởi vì một câu ‘nam sủng’ kia? Vẫn là bởi vì thời điểm khát vọng được ý lại vào phần tình cảm kia, hẳn lại đi nói với mọi người ‘Người chính là đối tượng lợi dụng thôi’.

Mộc cảm thấy trên miệng có chút nóng, cố sức mở ra mí mắt khóc đến đau, vừa nhìn thấy chính là An Sắt đang cầm nĩa ăn uy cậu thịt thăn, biểu tình An Sắt thật sự đủ thối, như là có người cướp đi thật nhiều tiền của hắn, làm cho Mộc sợ đến mức muốn trốn vào hang chuột, nếu có.

“Như thế nào không ăn! Dem miệng mở ra cho ta!” An Sắt lập tức cất cao giọng.

Mộc đã quên mở miệng, bởi vì miệng dính vào nhau, khô khốc lại đau. Mộc tội nghiệp nhìn An Sắt.

An Sắt làm mặt lạnh, ngón trở cùng ngón cái đè lại cằm Mộc, kéo xuống phía dưới, môi liền mở ra, còn phá da, máu chậm rãi từ vết thương trên miệng chảy xuống, đến khoe miệng, sau khi đầy thì tràn ra, chảy xuống, làm da tái nhợt, một đạo màu đỏ đẹp mê người chậm rãi chảy xuống. (Đọc tới đây ta thấy ớn lạnh=___=)

Răng nanh An Sắt liền dài ra, cảm giác khát máu thống khổ chịu không nổi, An Sắt xiết chặt đĩa ăn, đem đại thịt niết thành thay đổi hình dạng.

“.....Đừng nhìn.....thực xin lỗi, ta đã quên đi tìm người ‘hiến máu’” Mộc lộ ra khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, kết quả nước mắt thật đúng là rơi xuống.

An Sắt kinh ngạc nghe thanh âm khàn khàn kỳ cục kia, như là bị phá hủy, khi nghe thấy làm cho trong lòng An Sắt đau một cách khó hiểu.

Thu lại răng nanh, An Sắt vươn đầu lưỡi men theo đường cong trên mặt Mộc, liếm máu. Mùi máu thật sự rất ngon, máu ấm áp kia bị cuốn vào trong miệng An Sắt, giống như mà mùi vị rượu ngon, An Sắt muốn say, nheo lại đôi mắt giống mèo, tóc càng khi chạm đến mặt Mộc, Mộc đã muốn ngây dại.

Đầu lưỡi An Sắt di chuyển trên miệng Mộc đã khiến nó ướt ươn, vói vào miệng Mộc.....

Thực khô, An Sắt hôn, trong khoang miệng Mộc giống như là bánh mì, An Sắt nhú mào, Mộc kích động nghĩ muốn ngậm miệng lại, An Sắt cũng lui ra, Mộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mộc xấu hổ đến đỏ mặt. Muốn mắng người, muốn khóc, rất mất mặt.

An Sắt cầm lấy trà đã lạnh trên bàn, uống một ngụm, xoay người, cúi đầu, ngăn lại miệng Mộc.

Trong ánh mắt Mộc có tơ máu, mở to con ngươi như viên trân châu đen trùng An Sắt (Đường kính sáu cm)

Mộc hiện tại giống như xác chết sống dậy, hù chết người a, nhưng mà An Sắt lại hôn càng sâu, coi như là không thấy khuôn mặt tái nhợt kia, coi như là không thấy ánh mắt dọa người kia.

(Mộc: đây là tình yêu a O(_)O~~)

Mộc không biết khi nào thì An Sắt cái tên kia thế nhưng hôn đến cổ chính mình, sau đó dùng lực, bị cắn, Mộc đáng thương, té xỉu.

.....

Khi mở mắt ra, Mộc hoảng sợ, còn tưởng rằng chính mình xuyên qua! trần nhà màu trắng, bức màn màu trắng, chăn màu trắng, gối màu trắng, quần áo người bệnh màu trắng, vách tường màu trắng.....sẽ không phải thật sự xuyên qua đi?! Chính mình đang truyền dịch, quay đầu, thấy được khuôn mặt An Sắt trắng bệch, thở ra.....nguyên lai không có xuyên.....

“Tĩnh” Một thanh âm dễ nghe lên tiếng.

“Ân” Gật đầu gian nan mà trả lời.

23. Chương 23: Trốn Đi 2

“Ta làm sao vậy?” Mộc nghi hoặc hỏi.

Đầu Mộc hiện tại rất choáng, giống như là thiếu máu.

“Đói hôn mê.” An Sắt nói, ánh mắt như chột dạ mà tránh đi.

Kỳ thật An Sắt lúc đó không cẩn thận động tình, hôn liền bị nghiện, thời điểm huyết tộc động tình sẽ tìm lòng không được mà hút máu đối phương. Kết quả Mộc liên té xỉu. An Sắt hoảng sợ, thật là bị dọa rồi, đây vẫn là lần đầu tiên từ khi hắn kế thừa gia tộc Andy Lôi Khắc.

An Sắt tự hỏi, nếu người mà mình gặp qua, An Sắt chỉ có hai lựa chọn, một là giết chết. Hai là giữ ở bên người. Mộc đối mình mình hữu dụng, về quyền chi phối địa cầu ngày mai còn phải dùng đến cậu, thời điểm chính mình còn chưa có thuốc giải còn muốn dùng đến cậu. Cho nên, An Sắt lựa chọn cái thứ hai.

Mộc nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của An Sắt, mị nhãn nghiêm túc giống như hồ ly tinh, có vẻ lạnh như băng. Mộc sợ, nhanh chóng hồi tưởng có hay không đắc tội người kia, kết quả là, không có!

“Sao.....làm sao vậy?” Mộc nuốt nước miếng, hỏi.

“Làm nam sủng của ta đi, mãi không rời đi.” An Sắt nghiêm túc nói.

Một câu ‘nam sủng’, bả vai Mộc đều run lên. Mộc hiện tại đối với hai chữ này siêu cấp miễn cảm, vừa nghe thấy liền phản cảm.

An Sắt thấy cậu không nói gì, nghĩ chắc cậu lo lắng, còn nói thêm: “Người có thể có được một nửa quyền lợi của ta, là người của dòng họ Andy Lôi Khắc ta, áo cơm đều là vật cao cấp nhất, cũng không có người đối với người động thủ, tất cả mọi người đều tôn trọng người.....”

“Còn phải ở trên giường của người?!” Thanh âm Mộc nhẹ nhàng mà run rẩy, ra vẻ bình tĩnh nói.

“.....Đúng vậy, nhưng không phải vĩnh viễn, sinh mệnh của người so với huyết tộc ngắn ngủi hơn.” An Sắt giống như là đọc một phần văn kiện, ngữ điệu vững vàng, không có tình cảm gì.

An Sắt cũng là nghĩ như vậy, một ngày nào đó độc trên người mình được giải, Mộc cũng không nhất thiết phải tồn tại, có lẽ chính mình quả thật động tình, nhưng mà, có thể chỉ là nhất thời, một ngày nào đó sẽ không đối nhân loại này có cảm tình, cho nên bọn họ cũng sẽ không còn quan hệ gì, nhưng mà An Sắt nguyện ý cung cấp nuôi dưỡng cậu cho đến khi sinh mệnh cậu chấm dứt, cho rằng mình như vậy đã quá nhân từ.

‘Ba!’ Mộc không kiên kỵ trên tay còn có ống tiêm, hướng về phía mặt An Sắt không có phòng bị, dùng hết khí lực toàn thân quăng một cái tát, thực vang, An Sắt chưa kịp phòng, mặt bị đánh đến lệch qua một bên, tóc vàng lệch sang một bên.

An Sắt sửng sốt, cái đau trên mặt không tính cái gì, đau đón đối với huyết tộc không có nhiều cảm giác, nhưng mà.....tự tôn của huyết tộc so với người khác nhiều hơn, đánh người khác có thể xem như sai lầm như thượng võ người khác.

“Cút! Cút đi!” Máu trên tay Mộc chảy lên chân giường màu trắng thật là chói mắt. Thân thể Mộc run rẩy mãnh liệt.

An Sắt con người đỏ tươi chuyển lại nhìn, tay xoa xoa nơi bị đánh, Mộc lại quật cường ngẩng đầu trừng mắt hắn.

“Người biết không?.....Có biết ta ngoài trừ anh hai thì ở bên ngoài người là người đầu tiên làm cho ta cảm thấy muốn ỷ lại, ta quả thật không có tác dụng gì.....chỉ có thể lợi dụng một chút.....” Mộc ghen ngào, đôi môi hé ra hợp lại còn muốn nói cái gì, nước mắt rơi xuống, Mộc dùng tay đang chảy máu lau nước mắt, lại nói: “An Sắt.....người có tự tôn, chẳng lẽ ta không có sao? Ta cũng không có giống như bề ngoài mới mười lăm tuổi, ta đã trưởng thành, ta cũng có tôn nghiêm, người làm trò trước mặt nhiều người như vậy nói ta.....nói ta là nam sủng. Nếu là người người có tiếp nhận được không? Ở dưới thân người khác.....bày ra loại dạng cầu hoan.”

An Sắt không nói gì, ánh mắt tràn đầy màu đỏ tươi.

“Will! Cút lại đây cho ta!” An Sắt nổi giận gầm một tiếng.

Will ở ngoài cửa dán tai nghe lén, An Sắt điện hạ sáng sớm liền vội vàng ôm Viêm Liệt Qua Mộc chạy đến tìm ông, lúc ấy còn dọa ông nhảy dựng, bởi vì rất tò mò nên liền đứng ở chỗ này nghe lén, càng nghe càng cảm thấy mình vì tên Mộc này chảy một phen mồ hôi lạnh, cuối cùng nghe được một tiếng vang, trái tim Will đều nhanh nhảy ra ngoài.

Will bị An Sắt rít gào kia sợ đến mức nhanh chóng vọt vào, vừa thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc không hề có dấu vết bàn tay, Will nghi hoặc, chẳng lẽ chính mình nghe lầm, kia không phải thanh âm cái tát? Vừa quay đầu lại, Will hút một ngụm khí lạnh, trên mặt An Sắt điện hạ thân ái có một dấu ấn nhỏ nhọt nhọt.

“Điện hạ.....An Sắt điện hạ ngài không sao chứ?” Will vội vàng nói.

“Đừng vô nghĩa! Chửi khỏi cho cậu ta, không có ta cho phép, không cho cậu ta rời khỏi!” An Sắt âm thanh lạnh lùng nói, sau đó cũng rời đi cũng không có quay đầu lại.

Phòng bệnh trắng như tuyết, ánh sáng thực chói mắt.

Mộc nhắm hai mắt lại, nằm ở trên giường bệnh, cứng đờ.

Nước mắt như là đang cười nhạo kiên cường của cậu, một giọt, hai giọt, ba giọt.....một giọt nước mắt từ khóe mắt Mộc rơi xuống, chảy vào trong tai.....

“Ai, ta nói người nha, kia chính là An Sắt Andy Lôi Khắc điện hạ, có bao nhiêu người muốn làm bạn giường hắn, người như tể nào lại.....” Will thật đúng là chưa gặp qua người như vậy.

“Tôi là nam.” Mộc một câu, đánh gãy Will.

Phòng lập tức im lặng, chỉ còn lại có một lời nói ngắn gọn của Will: “Tình yêu cùng giới tính không có quan hệ.....”

.

Mộc không có ngủ, ngủ không được, trong lòng đau quá, Mộc đau một lúc lại tự hỏi mình vì cái gì lại thương tâm như vậy.

Mộc còn nhớ rõ kinh ngạc khi lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, Mộc nhìn thấy người xinh đẹp như vậy, thân thể thon dài, trên người hoàn mỹ không tỳ vết, tóc màu vàng kim, mắt như mèo, lại đỏ như ru – bi.....Mộc lúc ấy đã nghĩ – nếu hắn là một cô gái, ta nhất định yêu thương hắn.

Sau đó, Mộc lại lần lượt ‘hiến máu’ cho hắn, trong quá trình cảm giác giống như là nam nữ làm chuyện kia, Mộc tổng nhịn không được mà nghĩ bậy, nhịn không được muốn đi hôn hắn, muốn đi ôm chặt hắn, nhưng người này luôn lần lượt nói cho chính mình biết, mình là nam, một người nam bình thường, cho dù cả đời không có vợ cũng không lựa chọn phục vụ dưới thân nam nhân như vậy, cậu đã từng chịu qua giáo dục của người lãnh đạo, trước khi mười lăm tuổi cậu chính là cùng anh mình – Lạc vĩ đại giống nhau, kiêu ngạo như vương. Cho nên, cậu có kiên trì cùng tôn nghiêm chính mình.

Lời nói An Sắt rất đả thương người, nếu An Sắt thật sự yêu chính mình, nói không chừng, câu trả lời của chính mình sẽ là đáp ứng, thật sự tin tưởng câu kia ‘tình yêu cùng giới tính không có quan hệ’. Chính là lời nói An Sắt rất rõ ràng, cho Mộc một lý do tự thuyết phục chính mình, hẳn chính là muốn lợi dụng cậu, lợi dụng mọi mặt, kể cả cảm tình. Chỉ có Mộc đơn phương có cảm tình, Mộc không làm được, bởi vì Mộc không dám.

Cửa sổ vang, cánh cửa sổ sát mặt đất bị nâng lên, này là có thể nâng lên, bởi vì là bệnh viện, cho nên thủ vệ không nhiều lắm. Máy khoan tiến vào, bức màn bị thổi bay lên, cái rèm màu trắng bị thổi lên trở nên thực hư ảo, Mộc cảm thấy rất lạnh, đây chính là thời điểm có tuyết rơi a, Mộc sợ run cả người, vừa nhắc đầu, nhìn thấy một người mang mặt nạ màu đen.

“.....Ngô ngô.....” Mộc hoảng sợ mà trừng mắt, nhìn thấy cái thân ảnh nhỏ gầy kia, trên tay cầm một cái bình xịt, hướng về phía mặt Mộc.

‘Thùng thùng’, tiếng đập cửa cứu vớt Mộc, người kia lộ ra mặt nạ hung ác nhìn cậu liếc mắt một cái, ý bảo cậu đứng lên tiếng,

“Người đã ngủ chưa? Ta có thể tiến vào không?” Will bưng đồ ăn, ở ngoài gõ cửa.

Mộc chớp mắt, mạnh đẩy người kia ra, hô to một tiếng ‘Đừng phiền ta, không có đồng ý của ta không cho người tiến vào!’

“Nga, vậy người nghỉ ngơi.” Will vừa nghe, cừ thật! Còn chưa có nguôi giận?! Liền bưng chén đĩa đi.

Ngoài cửa không có thanh âm, mồ hôi Mộc liền chảy xuống “Người đem chủy thủ lấy ra, ta không chạy.”

Người kia ngụy trang một thân thầy thuốc, hiện rõ cái mặt nạ màu đen, ánh mắt dưới mặt nạ là màu râm nắng, lúc này nghi hoặc mà nhìn chằm chằm Mộc.

“Vài cái gì bảo hấn đi? Không sợ chết sao?”

“Sợ, nhưng người bây giờ sẽ không giết ta.” Mộc mỉm cười nói.

“Vì sao?” Người kia nghi vấn nói.

“Bởi vì người ngay từ đầu đã tính đem ta làm mê đi, mà không phải cho ta một đao.” Mộc kiên định nói. Nhìn dáng vẻ của hắn, Mộc càng kiên định ý nghĩ của chính mình.

24. Chương 24: Trốn Đi 3

Trong tòa nhà.

An Sắt lắc ly rượu đỏ, trên miệng đỏ tươi giống như là dính máu.

“Ma Đức, người nói ta rốt cuộc làm sao vậy?” An Sắt nhẹ nhàng mà hỏi.

Lão quản gia Ma Đức, làm công tác thật tốt, không có một chút giạt mình cùng lo lắng. Nhưng trong lòng vẫn luôn suy nghĩ quan tâm đến An Sắt, không biết phải làm sao vậy giờ.

“Ngài là nói chuyện Mộc đại nhân sao?” Ma Đức cung kính nói.

“Ân, vì cái gì cậu ta lại phản kháng như vậy, người như cậu ta, không phải là rất dịu ngoan sao?” An Sắt ngà người dựa vào trong ghế, đã không còn nghiêm cẩn cùng lạnh lùng như băng, ngữ khí cũng nhẹ đi rất nhiều.

“An Sắt điện hạ, mọi người đều có chỗ kiêng kỵ riêng, cái này có thể rất cao, cũng có thể rất thấp, một khi đụng vào nơi này của cậu ta, thường thường sẽ phản kháng lại.”

“Cái gì là chỗ kiêng kỵ của cậu ta? Ma Đức người có thể giải thích cho ta không?” An Sắt hỏi.

“Mộc đại nhân là một người có bề ngoài nhu nhược nội tâm cường đại, ngài có thể nghĩ đến, một vương tử lưu lạc trở thành tù binh, cũng không có chịu bị thương, này không thể nghi ngờ là người có tâm lý vô cùng

cường đại, mà người như vậy có tính nhẫn nại rất cao, nhưng điều sợ nhất chuyện liên quan đến cảm tình, bọn họ có thể cái gì cũng không sao, nhưng mà đối với cảm tình lại yêu cầu nghiêm khắc.” Ma Đức nói.

“Cậu ấy đối với ta có cảm tình sao?” An Sắt cũng không biết chuyện tình cảm, phương thức giáo dục huyết tộc rất đặc biệt, hoặc có thể nói là rất cỗi mủ, chỉ cần thích là có thể cùng một chỗ, không thích liền tách ra, yêu liền kết hợp, không thương sẽ tìm người khác, cho nên, vì tránh tổn thương, cảm tình huyết tộc có rất ít, lại có thể nói người có rất nhiều, nói như vậy, dù có chia tay, cũng có thể tìm được những người khác đến an ủi.

Ma Đức gật gù đầu, nói: “Mộc đại nhân đối ngài vẫn có hảo cảm, hiện tại, ngài có thể sẽ mất đi một phần tình cảm gần thuộc về ngài.”

An Sắt ngẩng đầu, ánh mắt như máu dừng trên người Ma Đức.

“An Sắt điện hạ, làm nô bộc của ngài, Ma Đức không hy vọng ngài cùng Mộc đại nhân quá thân cận.” Ma Đức hơi hạ thấp lưng nói.

“Vì sao?” Ai Sắt đột nhiên nở nụ cười, mang theo tiếng cười hỏi.

“Bởi vì nhân loại là một loại sinh vật có tình cảm sức cuốn hút rất mạnh.” Ma Đức cũng cười, nét tang thương trên mặt ẩn hiện vài nét trí tuệ.

Bông tuyết ngoài cửa sổ vẫn còn bay lung tung, giống như không có điểm chung, dưới vách núi đen là một trận biển tuyết, An Sắt đi qua, tuyết nơi đó rơi thật xinh đẹp thánh khiết, sạch sẽ không nhiễm bụi, như là có cỗ ma lực, mờ mịt một mảnh, tâm cũng lặng theo, một nơi nho nhỏ trong lòng cũng chậm rãi bị cuốn hút, chậm rãi mềm mại.

An Sắt trước đây bởi vì yêu thích, cho nên đem xe dừng lại, một chân bước lên, lập tức rút xuống, nguyên lai tuyết tích lũy theo ngày tháng, cuối cùng sâu đến trăm mét, thật sự giống như biển, An Sắt thiếu chút nữa bị biển tuyết kia nuốt chửng.

Mộc hiện tại chính là ở trên vùng biển tuyết kia, nhu thuận dịu ngoan, sạch sẽ lại kiên cường, trong ánh mắt lộ ra thánh khiết.

Cho nên An Sắt mới có thể lưu lại cậu, bởi vì khát vọng.

Vì vậy An Sắt đành dùng thân phận nam sủng ằng buộc cậu, bởi vì sợ sa vào.

Hiểu rõ nhân loại sinh mệnh thực ngắn ngủi và yếu ớt, nếu An Sắt thật sự yêu cậu, bắt chấp tất cả chấp nhận Mộc, như vậy sau khi Mộc chết phải làm sao? Huyết tộc sợ nhất chính là cô độc, nó có thể làm cho sinh mệnh quý hút máu bị giảm đi, đến lúc đó An Sắt phải làm sao bây giờ, như thế nào một người có thể cô độc theo năm tháng?

“An Sắt điện hạ!” Will chạy vọt vào, mang theo một thân toàn tuyết. Còn mặc quần áo làm việc.

“Làm sao vậy? Will đại nhân.” Ma Đức vội vàng mở miệng nói, cũng vươn tay chặn lại.

Phía sau Will còn có rất nhiều binh lính, kinh hoàng đuổi theo Will.

“Ma Đức.” An Sắt gọi một tiếng. Ma Đức lập tức thu hồi tay để Will lại, Ma Đức cũng lui về phía binh lính.

Mất kính Will bởi vì xông vào, rút khi chạy bộ, đôi mắt xinh đẹp kia liền lộ ra ngoài, cả người đều có vẻ suât khí hơn, đương nhiên bỏ qua dáng điệu kích động.

“An Sắt điện hạ! Mộc bị người cướp đi!” Will nói.

.....

Bên ngoài gió lạnh, có vẻ âm áp.

Mộc ngồi trên xe Tây Bốc Lặc người ‘bắt cóc’ cậu, đó là một chiếc xe vận tải, Mộc tự hỏi phải như thế nào thoát ra, phải như thế nào từ trong tay người kia trốn ra, sau đó hoàn toàn tự do, bằng không cậu đi theo người kia đi ra ngoài làm gì, thực nghi là cậu ngốc sao?!

“Tây Bốc Lặc. người có mang theo tiền không?” Mộc cười gọi một cách ngây thơ, chỉ còn đôi cánh mà thôi.

“Không có.” Tây Bốc Lặc tiếp tục lái xe.

“Ta đói bụng” Mộc suy yếu nói, Mộc muốn tìm biện pháp để hấn đi, hoặc là tìm biện pháp để mình rời khỏi hấn một hồi.

“Thùng xe phía sau đều là đồ ăn.” Tây Bốc Lặc lạnh lùng nói.

Mộc xấu hổ đi đến thùng xe phía sau, cầm một quả ô – liu, mở to mồm cắn lên.

Xe bỗng nhiên xóc lên, Mộc chưa kịp phun hột ra, va chạm, đem cả hột nuốt vào. Mộc vẻ mặt hắc tuyến, ho mãnh liệt.

“Ta nói, anh Tây Bốc Lặc, người cũng không nên.....”

“Câm miệng! Có binh lính!” Tây Bốc Lặc nhanh đem đồ ăn thùng xe phía sau đẩy ra, ở đó lộ ra một cánh cửa, kéo ra cũng có thể chui vào, có một cái thùng lớn dưới gầm xe giống như bình xăng, Mộc vừa vặn đi vào, người ở bên ngoài nhìn, chỉ nhìn thấy đó là bình xăng.

“Người đi vào.” Tây Bốc Lặc đẩy Mộc, cậu cũng phối hợp co thành một đoàn, sau đó cửa liền đóng lại, một mảnh tối đen, Mộc nghe được tiếng mở cửa, sau đó tiếng Tây Bốc Lặc cùng binh lính đối thoại.

“Đưa ra nhẫn chứng minh thân phận của người.” Một cái thanh âm thật thô, Mộc đoán là binh lính.

“Đây.” Tây Bốc Lặc đưa nhẫn, binh lính lấy nhẫn đưa qua, không có dị thường. Sau đó để lại.

Mộc được Tây Bốc Lặc thả ra, tiếp tục chạy.

“Người cầm trên tay cái gì a?” Mộc mở mồm hít to một hơi, nhìn đến tờ giấy trên tay Tây Bốc Lặc.

Tây Bốc Lặc vung tay, tờ giấy kia liền rơi xuống bên cạnh Mộc, Mộc cầm lấy, vừa thấy, ngây người.

Trên tờ giấy kia viết:

Nam sủng của An Sắt Andy Lôi Khắc điện hạ bị bắt đi, tên nam sủng kia là người mà An Sắt Andy Lôi Khắc sủng ái nhất, hình dáng đặc thù: tóc trắng, mười lăm tuổi, làn da trắng nõn, bộ dạng tinh xảo, nói chuyện không có lễ nghi. Thích ăn quả ô – liu cùng với không dùng máu tươi (Cậu ta là nhân loại). Tính danh là Viêm Liệt Qua Mộc. Trên cổ có chuyên chúc hạng quyền.

Cuối cùng có rọi qua toàn thân màu sắc rực rỡ.

“Xem ra người rất được coi trọng a. Hừ” Tây Bốc Lặc cười nhạo một tiếng.

Mộc chắc lưỡi, trong lòng không ngừng bội phục An Sắt, ta mới chạy không lâu a, người liền đem toàn thân của ta phát ra, An Sắt người là tên hỗn đản! Còn nam sủng?! Ta sủng cả nhà người! Mộc ở trong lòng đem cả nhà An Sắt ân cần thăm hỏi, mới hết giận, đem tờ giấy kia vò vò rồi ném đi.

Khi đi đến mảnh rừng rậm hoang vu. Mộc rốt cục hạ quyết tâm, bởi vì cậu thật được tám bảng trong rừng cây kia, trên đó viết ‘đệ nhất vùng cấm’, phía dưới còn có chữ to màu đỏ càng rõ ràng —— ‘Nguy hiểm’!

Tới loại địa phương này phần lớn chính là giết người bỏ xác, Mộc sợ run cả người.

Nhìn đến sườn mặt Tây Bốc Lặc, Mộc lăm bầm một tiếng, nghĩ thầm, rằng: Tiểu tử! Ta nhớ kĩ người! Ngày nào đó ta có quyền, người thứ nhất ta đem diệt chính là người!

Sau đó Mộc hít một hơi, mở cửa xe liền nhảy xuống.

Tây Bốc Lặc liền biến sắc, súng nắm chặt trong tay, bắn vài phát vào bóng dáng kia, mơ hồ nghe được tiếng kêu thảm thiết, lúc sau thân ảnh người kia biến mất vào trong rừng, nếu chưa muốn đuổi theo, Tây Bốc Lặc phòng xe là có thể rượt, nhưng mà Tây Bốc Lặc cũng không nghĩ phải tiến vào rừng rậm, hưởng hồ người thuê hấn chỉ nói hai cái điều kiện, hoặc là giết, hoặc là mang về.

Đến lúc đó hấn nói cậu đã chết, sau đó liền cùng cậu không có quan hệ.

Tây Bốc Lặc lắc đầu, nhìn thấy rừng rậm lạnh lẽo, thở dài nói: “Thiệt! Lại thất thủ.”

25. Chương 25: Thợ Săn Rừng Rậm 1

Kháo! Đau chết ta, tê

”Mộc hút một ngụm khí lạnh, Tây Bồ Lạc bắn ra mấy phát, chỉ có một phát trúng, bắt quả bắn trúng cũng đúng ngay địa phương không nên, thiếu chút nữa khiến cho Mộc đoạn tử tiết tôn!

Mộc che vết thương ở đùi trong, toàn thân không có cái gì có thể bằng được vết thương, chỉ có quần áo người bệnh này.....xem ra đành phải hy sinh.

“Khóa! Như thế nào xé không được a?!.....trong phim đều là giả, quần áo xé không ra a.....quần áo này chất lượng thật tốt.....” Thời điểm thái dương rơi xuống trên ngọn cây giống như là bị chặn lại, không có lại đi xuống.

Mộc mặc đồ người bệnh không có tay áo, dựa ở trên thân cây mở to miệng hô hấp.

Miệng vết thương trên đùi vẫn còn đổ máu, Mộc dùng ống tay áo băng bó vết thương không được tốt lắm, hiện tại máu trong cơ thể đang xói mòn, thể lực đang mất dần, vấn đề không có đồ ăn có thể làm cho Mộc cảm thấy được đại nạn đã đến.

Bình thường, trong rừng rậm thường hay có chút dã thú, huống hồ đây chính là vùng cấm, ở gốc tại cái địa phương quái quỷ này không phải bói sói ăn chính là bị dã thú kahc1 phân thây.

Mộc hít sâu một hơi, thất tha thất thểu đứng lênm đụng đến miệng vết thương làm cậu đau với sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy:

“Thần! Rừng sâu này làm gì có đồ ăn a?!” Mộc lau mồ hôi trên đầu, rõ ràng là mùa đông, trong rừng rậm này lại càng không có một chút tuyết đọng, nhưng lại thực oi bức, này rất khác thường.

Mộc ráng sức lết đi, nhìn một vòng xung quanh, tốt lắm, còn chưa nhìn thấy dã thú.

Mới trước đây, cậu mới mười ba tuổi cùng anh hai, khi đó cậu thực khỏe mạnh, mẹ cũng chưa có chết, cha cũng thường xuyên cùng bọn họ chơi đùa, nơi kia cùng rừng rậm này cũng không sai biệt lắm, giữa rừng còn có một ‘sinh mệnh thụ’ thật lớn, ‘sinh mệnh thụ’ giống như là có ma lực, trái cây mọc đầy thân, ánh mặt trời chiếu vào trên cây, ánh lên ánh sáng màu xanh biếc, cậu cùng anh, mẹ, cha ở tại cây đó chụp hình.

Mộc thở dài, hình ảnh kia, tấm hình chụp cùng mẫu thân kia để ở trong tủ của Mộc, nhưng mà, cậu đã không ở trong cái nhà kia nữa, ảnh chụp này không có cơ hội cầm đến.

Mộc nghĩ, đi tới, cố gắng nhớ đường mà chạy về, hy vọng có thể quay lại đường cũ, nhưng mà vòng vo mấy vòng lẫn quẩn, lại không biết chạy đến đâu.

Mộc chân bước về phía trước, đồ vật này nọ đều bị đá đi, lộ ra một cái gì đó nho nhỏ.

Mộc tò mò ngồi xổm xuống, cái màu trắng kia dường như là một cái ba lô, bị chôn dưới đất, nhưng mà vải may thật mới, như là mới vừa chôn không lâu, Mộc cố gắng tránh cho không động đến vết thương, liền chống một nửa trên đất lấy tay chậm rãi đi xuống.

Ánh mắt lại càng to, cái này là gì? Cái này gọi là trời không tuyệt đường người a! Mộc thiếu chút chút nữa liền kinh hỉ kêu ra,

Ba lô này chính là của người người thám hiểm, hoặc là người thám hiểm giấu ở đây, bên trong ba lô còn có một bình nước lớn, Mộc cố gắng giữ chặt bình nước trong tay, còn có rất nhiều nước. Bên trong còn có đồ ăn (đại bộ phận là máu), xem ra vẫn là của huyết tộc lưu lại.

Trở mình nửa ngày, Mộc rốt cục cũng tìm được cái gì đó —— hòm thuốc chữa bệnh!

Mộc nhanh mở hòm thuốc, ở đó toàn là ống thuốc, Mộc phân không rõ cái kia có thể dùng chữa vết thương do súng gây ra hay không, nhưng mà Mộc có thể tình thường nhận ra một đồng băng gạc.

Mặt trời sau khi biến mất, Mộc đeo ba lô trên lưng, miệng vết thương trên đùi cũng xử lý qua, băng bó băng gạc thật dày, cũng ném qua đồ ăn này nọ.

Mộc nhìn ba lô, cắn trái ô liu, vừa rồi còn đang suy nghĩ, vạn nhất người thám hiểm kia trở về nhìn không thấy ba lô thì phải làm sao bây giờ, vạn nhất người nọ bị thương trở về băng bó, không có hòm thuốc thực sự có thể chứ? Cuối cùng Mộc nhìn nhìn vai, chính mình thật sự rất thiện lương! Vậy đi tìm người nọ, cuối cùng hai người cùng nhau trở về, còn có thể chiếm được chút ý tiện nghi.

Dọc theo đường đi, rừng rậm khổng lồ bị gió thổi vang lên sần sật không ngừng, cũng không biết là con chim gì đang kêu to mấy tiếng, làm Mộc sợ đến mức toàn bộ tim đều đập nhanh.

Nói đến lại thấy dọc đường đi cũng không có thấy dã thú nào cả! Thật sự là rất kỳ quái, chẳng lẽ dã thú nơi này đều bị quái thú ăn rồi sao? Mộc nở nụ cười ngây ngô, quái thú? Như thế nào có thể có loại động vật này chứ. Cũng không phải đóng phim.....

“Rống!!!!!!” Một tiếng rống như là quái thú trên phim, mặt đất dưới chân còn rung lên, lá từ trên cây rụng xuống, trái cây trong tay Mộc ‘bịch’ một cái rơi xuống, , lăn rồi lại lăn, lăn rồi lại lăn, cuối cùng cũng lăn đi rất xa.....

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước, Mộc cảm thấy có một câu nói rất đúng — hết thấy đều có thể!

Mộc lén chạy ra sau một cái cây lớn, lấy ra trái cây, vừa cắn vừa xem người thú đại chiến.

Người phía trước, tóc đen như mực, dùng mảnh vải tùy tiện cột lại, cho dù chỉ nhìn đến một bên mặt Mộc cũng thiếu chút nữa mắc nghẹn, rất tuần tú! An Sắt kia chính là người yêu mị, biến thái, cường đại, tự kỷ. Người này cảm giác đầu tiên làm cho người khác cảm thấy chính là: Ôn nhu, thiện lương, thân sĩ, bác học.....quả thật là tấm gương cho nam nhân học tập! (Rất nhiều năm về sau Mộc còn nói: An Sắt yêu mị mà ôn nhu, cẩn thận lại sắc sảo, An Liệt TM là một ác ma khoắc bẻ ngoài thiên sứ!)

Quái thú kia, Mộc nhìn thấy bộ nó rất không thường thức, là một con thần lân biến đổi, lại là một con thần lân biến chủng màu đỏ, còn có một sừng! Oa khó! Còn chảy nước miếng!

Mộc ghé mắt nhìn trái cây trong tay, nhìn đến cái hình ảnh kia liền không còn hứng ăn uống.

Còn mắt lại tiếp tục nhìn đến người dễ nhìn kia. Chỉ thấy người kia từ trên mặt đất bắn lên, đoản đao trong tay (mọi người hãy nghĩ đến đoản đao Nhật Bản) mạnh mẽ đâm vào con thần lân, chỉ thấy người dễ nhìn kia nhướng mày, lập tức hướng bị hất đi, tay cầm đao nhỏ cũng bị đẩy ra, ở không xung xoay tròn, đáng tiếc quái vật kia nổi giận gầm lên một tiếng, đầu lưỡi vung vẩy, tuy rằng không có đánh đến người kia, nhưng mà nọc độc kia có tính ăn mòn rơi xuống trên người kia, anh miễn cưỡng ngã xuống đất, lão đảo lui về phía sau vài bước, áo trên vai trái bị ăn mòn thành một cái洞, anh tuyệt đối không sợ đau, đoản đao vung lên, quần áo cùng máu đồng thời vẩy ra, nhưng mà anh không có đem cả cánh tay chặt bỏ, mà chính là đem phần da dính độc lột xuống.

Mộc mãnh liệt nuốt nước miếng một cái, trời ạ, người dễ nhìn này cũng thật đủ ngoan!

Anh hình như hóa bị thương thành sức mạnh, tốc độ nhanh gấp đôi, lưỡi đao vung vẩy khắp nơi, quái thú kia gầm rú vài tiếng, thật sự muốn biết người nọ làm sao nhẫn xuống, Mộc nhìn kỹ, nguyên lai mang máy trợ thính a, xem ra là có chuẩn bị mà đến.

Thời điểm Mộc đang nghĩ lung tung người nọ đã sớm chém quái thú N đao, cuối cùng quái thú quỵ trên mặt đất cố gắng giãy dụa, người nọ cũng không hề có chút cảm giác thương tiếc, cầm lấy đao nhỏ đâm thẳng về tìm quái thú.

Một người dễ nhìn mặc quần áo màu xanh, một quái thú so với anh còn to lớn hơn vài lần, người nọ thể nhưng thắng! Mộc thiếu chút nữa đã lao ra vỗ tay, đáng tiếc phải nhìn tình huống trước đã.

Người nọ cắt cái sừng của thần lân, sau khi xong việc, người nọ đột nhiên lão đảo vài bước, ngã xuống băng bó vết thương trên vai trái.

Mộc lập tức chịu đựng vết thương trên đùi mình, mang ba lô, đi đến bên người nọ, anh đã từ từ nhắm hai mắt, ý tứ mơ hồ, quần áo một thân màu xanh biếc đã muốn rách nát, còn dính máu cùng nọc độc.

Mộc nhìn thấy người tuần tú tức giận, lấy ra cái hòm thuốc trong ba lô, cái này chính là của anh ta đi? Mộc lấy ra một cái ống chích, cùng bình thuốc nhỏ, lấy một chút thuốc, hẳn là anh ta cũng đã chuẩn bị tốt giải độc. Nếu không phải, người này dù chết, Mộc cũng chỉ có thể cảm thán hồng nhan bạc mệnh.

Cầm ống chính nhắm ngay miệng vết thương, mở chốt, thuốc liền lập tức được tiêm vào.

Mộc suy nghĩ, người này thể nào nhìn có điểm quen mắt chứ? Cùng Hạ Thị Mỹ Lâm Hà Tì có điểm giống.....

26. Chương 26: Thợ Săn Rừng Rậm 2

“.....Ân, ân.....” An Liệt Đặc rên rỉ, vết đau trên vai giống như giảm một chút, đầu cũng không có hôn mê, lần này bị thương thật thảm, An Liệt Đặc nhắm mắt lại nghĩ, vết thương lần này có thể không chỉ năm sáu ngày là lành, bất quá lấy được sừng hỏa thần lần, nàng có thể được cứu, như vậy liền đáng giá.

Mộc ở bên ngày người dễ nhìn đang bán nằm, nhìn anh, chỉ lo anh đã chết, đến lúc đó Mộc cũng không còn biện pháp rồi đi địa phương quý quái này.

Mộc nhìn đến ánh mắt anh giật giật, nhưng mà không có mở mắt, ngay lúc Mộc lo lắng nên hay không đánh thức anh, người nọ đột nhiên nở nụ cười.....

“Uy, anh sẽ không có bị ngu đi?” Mộc chọc chọc khuôn mặt người nọ, nhỏ giọng nói.

An Liệt Đặc mở mắt, một cái xoay người liền đứng lên, dọa Mộc sửng sốt, người này không phải là bị ngu rồi đi, chẳng lẽ chính mình cho anh ta dùng sai thuốc?! Không thể nào.....

“Cậu là ai!” An Liệt Đặc phát hiện đoản đao trong tay khi nào thì đã ở trong tay của nam hài này, cảnh giác lui về phía sau từng bước, nếu thiếu niên này là ‘người bảo vệ rừng’, chính anh bị thương nặng như vậy nhất định chạy không được.

“Anh đừng hiểu lầm a. Ta chỉ là nhìn thấy anh bị thương rồi ngã xuống nên giúp anh xử lý miệng vết thương một chút.” Mộc giải thích.

“Cậu không phải ‘người bảo vệ rừng’? Cậu một người chạy đến nơi này làm gì? Cậu không biết nơi này là vùng cấm sao?” An Liệt Đặc nheo mắt lại, tóc dài màu đen bay theo gió.

“Ách.....cái kia.....” Mộc nhất thời nghẹn lời, rốt cuộc nên hay không nói lời thật, lỡ anh ta đưa chính mình đem trở về thì sao?

“Sao lại không nói gì?” An Liệt Đặc cười lạnh lùng.

Mộc thấy người dễ nhìn này thân thể tốt như vậy, nếu anh ta sinh khí, chính mình nói không chừng sẽ có kết cục giống như quái thú thối thối kia.

“Ta là bị người bắt cóc, sau đó chạy trốn đến nơi này, tôi hi vọng anh có thể mang tôi đi ra ngoài...” Mộc nói.

An Liệt Đặc vẫn cùng Mộc duy trì khoảng cách, gió lảng lảng thổi qua.

“Cùng lại đây đi, giúp ta cầm vái thứ.” An Liệt Đặc xoay người đi, Mộc sửng sốt một chút, vội vàng đeo ba lô, cầm cái sừng kia, còn ôm cây đao dính máu.

An Liệt Đặc chỉ lo đi về phía trước, hoàn toàn mặc kệ Mộc có hay không đuổi kịp, An Liệt xoa vết thương, anh chính là thiếu người khâu vác mà thôi, bằng không sẽ không đem theo một người không biết đi ra.

Người kì lạ này, đang ở một bên chạy chăm đuổi theo, một bên oán thán người phía trước.

Đi nhanh như vậy làm gì? Kháo! Không biết ta bị thương a a!

“Dễ nhìn, anh tên gì?” Mộc chịu đựng đau đớn, dời đi lực chú ý nói.

An Liệt Đặc không nói gì.

Mộc đáng thương một mình hề hề chịu đựng, một lát sau.....

“Dễ nhìn anh nói có thể hay không còn có quái thú ngăn trở chúng ta, dù sao nơi này cũng là rừng rậm a.” Mộc ngây ngô cười nói.

Ai Liệt Đặc dừng chân một chút, Mộc tò mò mà nhìn về phía trước, ngáy người, ai đã nói lời ‘hết thấy đều có thể’ chứ? Rất linh a.....

Lúc này ngay cả mặt An Liệt Đặc cũng đen mặt, nhìn Mộc, Mộc run run một cái, nhanh cười lấy lòng “Nhất định là sẽ có một con lớn hơn đến ăn thịt nó đi.”

An Liệt Đặc một biểu tình ‘cậu cho là tôi ngốc’, một lát sau, một con quái thú thật lớn như tòa thành đi đến, một ngụm liền nuốt lấy hỏa thần lần chần phía trước, cuối cùng còn không thèm nhìn đến bọn họ, lắc lắc thí thí bước đi.

Lúc này, ngay cả An Liệt Đặc cũng bội phục Mộc đang chỉ biết há mồm, mà Mộc tự bội phục câu ‘hết thấy đều có thể xảy ra.’, người nói lời này thật sự là rất lợi hại!

Đến khi ra bìa rừng thì trời đã muốn tối thành một mảnh.

Cửa thành, Mộc tội nghiệp nhìn nó, chính là không tiến vào, An Liệt Đặc không kiên nhẫn trừng mắt cậu.

“Cái kia.....anh có thể đem áo choàng trong ba lô cho ta mượn được không?” Mộc nói.

“Vì sao?” An Liệt Đặc nói.

“Anh không biết là ta bị người đuổi giết sao?!” Mộc trở mặt xem thường.

“Ta có nói qua phải dẫn cậu đi sao?” An Liệt Đặc đi qua cửa, giống như nhìn thấy cái gì.

“Please.....anh không giúp ta, ta nhất định sẽ bị bắt được.....” Mộc đáng thương nói.

An Liệt Đặc không nói lời nào.

“Cái kia.....ta có thể giúp anh, hơn nữa ta còn đã cứu anh, còn anh nói nói như thế nào cũng đã cứu ta một lần a, please.....”

An Liệt Đặc không có trả lời, mà là xoay người một cái, không hề để ý tới, Mộc nháy mắt mấy cái, này xem như cam chịu đi.

Mộc lập tức cầm lấy áo choàng đem chính mình che thật kín, chỉ lộ ra ánh mắt long lanh. Chớp chớp.

Trong thành thực rất phồn hoa, giống như là quê hương trong trí nhớ của Mộc, ở ngã tư đường có mấy đứa trẻ chạy qua, tiếng cười thanh thúy êm tai, làm cho Mộc nhớ đến lúc mình còn nhỏ, không tự giác nở nụ cười, hai bên đường còn có vài tiểu thương buôn bán, thực vật các màu, dao cạo, trang sức, sách vở, còn có chút quần áo, khi Mộc nhìn thấy có một sạp bán máu, thiếu chút nữa nôn ra.

Tới khách sạn, mọi người căn bản không có chút ý đến họ, tiếng chén rượu va chạm cùng tiếng nói chuyện nói nhiệt làm cho Mộc cảm thấy rất không chân thật. Nhìn những thứ phụ cổ kia, đó là bởi vì càng nhân tính hoa, ở các loại phương diện đều có ưu đãi, người xem cái máy tính nhỏ nhỏ trên tay người khách kia hoàn toàn là hình ảnh ba chiều, ở trong không khí xem phim H, tiếng kêu thật kích thích, mặt Mộc đỏ như máu, may mắn bọn họ đều nhanh lên lầu.

An Liệt Đặc cùng ông chủ nói chuyện một chút liền lên lầu, tới tútốc một cửa phòng, An Liệt Đặc đột nhiên tươi cười ôn nhu, Mộc thấy đều ngáy người, anh ta làm sao vậy? Mộc nghi ngờ.

An Liệt Đặc nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, thật là nhẹ nhàng, giống như là sợ làm ồn người khác.

“An Liệt Đặc? Là anh trở lại sao?” Bên trong truyền đến giọng nữ rất êm tai.

Mộc nghe thấy tiếng đó, sững sốt, thanh âm này dễ nghe như là thanh âm của mẹ, ngọt ngọt ấm ấm, có thể làm biến mất tất cả thống khổ cùng ủy khuất, đây là thanh âm Mộc thích nhất.

An Liệt Đặc tươi cười thật lớn, nhanh chóng đi vào, Mộc đi theo phía sau, nhìn thấy An Liệt Đặc đẩy ra rèm, lộ ra một dáng người duyên dáng, cổ gài sắc mặt tái nhợt, cô có một mái tóc màu nâu, mặt cũng không có gì đặc biệt, bộ dạng dễ nhìn, nhưng không tính là khuynh quốc khuynh thành. Trên mắt có băng bó, như là từng bị thương.

An Liệt Đặc, mỉm cười, một phen ôm cô, nhẹ giọng nói: “Nhớ anh sao? Y Lị Nhã.”

“Nhớ anh làm gì? Mới không thèm nhớ đến anh.” Y Lị Nhã che miệng, đẩy anh.

“Nga? Anh đây cần phải giận đi. Bởi vì anh luôn nhớ đến em.” An Liệt Đặc giống như làm làm nũng, thật sâu mà hôn Y Lị Nhã.

Mộc ngây người, đến khi phản ứng được thì liền đem đôi mắt che lại.

Cậu không nhìn lên, thật sự! Cậu đem mắt che lại. Cậu chỉ là ở khe hở nhìn một lúc.....

Mộc đỏ mặt, đây là tình nhân a a! Trẻ em không nên xem, ta không xem.....ta hình như đã muốn hai mươi tuổi.....ta nhìn lên!

27. Chương 27: Thợ Săn Rừng Rậm 3

“An Liệt Đặc, không cần náo loạn, có phải hay không có người khác?” Y Lị Nhã gương mặt tái nhợt đỏ lên, An Liệt Đặc tức giận, liếc nhìn Mộc xem thường, ý tứ kia là – xú tiểu tử! Đi chỗ khác chơi!

“Xin chào, ta là Mộc, thỉnh chỉ giáo nhiều, Y Lị Nhã tiểu thư, cô thật sự rất đẹp.” Mộc cười nói – lễ nghi hoàng thất cũng học không ít.

“A nha, một cái thanh âm thực ngọt! Tiểu nam hài.” Y Lị Nhã cũng cười, nhẹ giọng nói.

An Liệt Đặc bắt mãi ôm lấy Y Lị Nhã đi ra cửa, cũng không quản Y Lị Nhã nhỏ giọng nói ‘Mộc còn tại đây!’, cuối cùng còn lạnh lùng bỏ lại một câu – “Phòng này để lại cho cậu, không cần làm phiền ta!”

An Liệt Đặc ôm mỹ nhân về, Mộc chỉ có cô đơn một người, đem áo choàng ở trên người cởi xuống, đi đến bên giường, trên giường lạnh lạnh, không có dấu vết có người hay thường ở lại, xem ra Y Lị Nhã cùng An Liệt Đặc còn có phòng khác.

Ta tại sao lại thương cảm? Không ai bồi cũng không phải không ngủ được, bất quá, mới trước đây có mẹ bồi ở bên người, sau lại có anh hai, rồi đến An Sát, ít nhất cũng có người hầu, mỗi một ngày đều chưa từng có một mình bao giờ.

Có lẽ, ta không thích hợp cô độc, Mộc nghĩ như vậy.

Hốc mắt không khỏi ướt lên.....

.

An Liệt Đặc hồng Y Lị Nhã cho đến khi nàng ngủ say, nhẹ nhàng đứng lên, đem sừng con thần lân kia lấy ra, đồng thời từ trong ngăn tủ lấy ra năm sáu bình nhỏ, các bình này có đủ loại màu sắc kiểu dáng, An Liệt Đặc đem sừng hỏa thần lân đặt lên bàn, lại từ trên một cái trang sức có ma pháp trận, có đủ loại màu sắc.....

An Liệt Đặc bận việc ban ngày, vẫn là bộ dáng ông cụ – Chế tạo giải được cũng không có biết được hiệu quả rõ ràng.

Đem thảo dược chuẩn bị tốt, An Liệt Đặc nhìn Y Lị Nhã đang nằm trên giường mà âm thầm nhíu mày, Y Lị Nhã a, anh khi nào thì mới có thể để em thấy lại được ánh sáng? Khi nào thì mới có thể cùng em nhìn đến tất cả những nơi có phong cảnh xinh đẹp chứ?

Không thèm nghĩ nữa, muốn đứng lên, An Liệt Đặc liền tâm phiền ý loạn!

Dưới lầu vẫn là náo nhiệt như vậy, tiếng chén rượu va chạm lẫn lộn vang lên, tiếng trầm trồ khen ngợi cùng với tiếng mắng chửi không ngừng bên tai, còn có tiếng rên rỉ đầy tình sắc, không biết là có phải lại là tiếng từ phim ảnh đang cung cấp miễn phí cho mọi người, khách sạn này, so với ban ngày tốt hơn, bởi vì tiền nơi này đều là dựa vào tất cả người dân ở đây.

Ồn ào nơi này không có nhiều loạn suy nghĩ của An Liệt Đặc, hẳn nhớ rõ gia tộc Andy Lôi Khắc có một viên trân châu đen, đó là bảo bối mà An Sát rất yêu thích. Viên trân châu kia có thể chữa bệnh mắt của Y Lị Nhã, nhưng là, gia tộc An Sát cùng Mĩ Lâm Hạ Tì vẫn không tốt, hơn nữa, chính mình là một tội nhân cùng một cô gái bình thường phản bội gia tộc.....

“Hắc! Nghe nói chưa? An Sắt của gia tộc Andy Lôi Khắc. Điện hạ thế nhưng mang theo binh lính chạy tới phòng họp của gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì, đánh Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì điện hạ bị thương nặng! Đây chính là tin tức lớn, tiểu nhị!” Một người đàn ông, nuốt một ngụm bia lỗ mãng lớn tiếng nói.

Ánh mắt An Liệt Đặc ngưng lại, cái lỗ tai đã muốn bị hấp dẫn.

“Đã sớm nghe nói! Không phải chỉ là bởi vì ngày hôm trước nam sủng kia bị mất tích!” Tiểu nhị cười to nói.

“Kia cũng không phải như vậy! Hình như là liên quan đến quyền chi phối một tỉnh cầu nào đó! Vì vậy hạ thụ điện hạ đã thuê sát thủ bắt nam sủng kia.” Người đàn ông chán ghét nói thêm một câu “Một tên nam sủng thôi, thế nhưng lại động đến vũ khí, hai bên giao hỏa, còn không có người quản! Hại ta thiếu chút nữa bị viên đạn bắn lệch trúng!”

“Ai u! Người còn không biết, nghe nói tên nam sủng kia chính là bảo bối của An Sắt điện hạ, vì hắc, An Sắt điện hạ đều chẳng kiêng nể gì mà đánh cả Hạ Thụ điện hạ! Còn thiết lập lệnh điều tra mười hai tỉnh cầu, chỉ cần tìm được liền phải báo đến người đứng đầu lãnh địa! Chính là mười a!” Tiểu nhị hai mắt tỏa sáng.

“Các người nói nam sủng là cái dạng gì?” An Liệt Đặc bưng chén rượu đi đến bên hai người họ.

Tiểu nhị vừa thấy An Liệt Đặc, hai mắt đều sáng lên, An Liệt Đặc dáng người cao gầy, làn da trắng nõn (đại bộ phận quý hút máu đều trắng), hai mắt xanh biếc mê người, giống như mang theo ôn nhu, một đầu tóc đen cột lại sau đầu. Tóm lại, thực câu nhân!

An Liệt Đặc lành lừng lườm tiểu nhị kia, người đàn ông bên cạnh liếc mắt một cái liền nhận ra người này chính là ‘rừng rậm thợ săn’, một người như thế, bọn họ không có khả năng trêu vào, lập tức mở miệng cười nói: “Này không phải ‘rừng rậm thợ săn’ sao?! Ngài có chuyện gì?”

Tiểu nhị bên cạnh vừa nghe chữ ‘rừng rậm thợ săn’ hai mắt lập tức có thần, chẳng qua là sợ.

“Các người nói nam sủng có bộ dáng gì?” An Liệt Đặc lại hỏi.

“Thì ra là vậy a, hắc hắc, nghe nói là một đầu ngân phát, tinh xảo động lòng người! Người có thể đem An Sắt điện hạ trở nên điên cuồng như vậy, khẳng định là một mỹ nhân!” Người đàn ông hắc hắc cười nói.

Tiểu nhị nhanh chóng lấy ra một tờ giấy: “Đây là hình ảnh toàn thân của cậu ta.”

An Liệt Đặc nhận lấy, mở ra, một thiếu niên mặc toàn thân lễ phục màu trắng, mắt mở to vô tội, cả người tựa như búp bê tinh xảo.

An Liệt Đặc đem giấy trả lại cho tiểu nhị, giữa đầu uống hết tất cả rượu, hầu kết di chuyển lên xuống, cổ tuyết trắng tạo thành một đường cong duyên dáng, làm người xem lười đều khô.

Thật tiện. An Liệt Đặc phá lệ cười ôn nhu.

An Liệt Đặc trở lại phòng, xuất ra một cái hình trụ, ước chừng là như cái ngón út, để lại hai bên liền phát ra ánh sáng.

An Liệt Đặc chậm rãi đối với cái máy kia nói: “An Sắt, đã lâu không thấy, chưa quên ta đi, ta là An Liệt Đặc Mỹ Lâm Hạ Tì!.....Vật nhỏ của ngươi hiện đang ở trên giường của ta.....”

Nhấn xong, An Liệt Đặc thực chờ mong phản ứng của An Sắt, hắc không có nói sai, Một quả thật chiếm phòng của hắc, cũng đang nằm trên giường của hắc, bất quá không phải ý tứ kia. Bất quá, An Sắt chính là một tên chiếm dụng rất mạnh.

.....

Mộc còn đang ngủ say mê mê miệng, nở nụ cười không rõ, trong mộng, Lạc anh hai cậu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cậu, sau đó xoa mặt cậu nói: “Người như thế nào ngốc như vậy? Lúc trước rõ ràng rất thông minh.”

.....

.....

.....

Nguyệt nhần lại: Các vị điện hạ a, ta phải đi học, về sau sẽ thay đổi thời gian, hắc hắc. Mong mọi người hiểu! Người xem phải duy trì ủng hộ nga, tuy rằng mọi người rất ít xem, nhưng mà ta cũng sẽ đổi mới.....

28. Chương 28: Không Có Việc Gì Ngược Người 1

Tòa thành màu đen ẩn nấp trong đêm tối, chỉ có trăng, ở sau lưng nó hình thành một hình vòm tròn, làm cho hình dáng tòa thành chỉ hiện ra một góc.

An Sắt gần nhất tâm tình thật không tốt, hội nghị về quyền chi phối địa cầu bị hủy bỏ, chính mình còn kéo bè kéo lũ đánh nhau với Hạ thụ Mỹ Lâm Hạ Tì, cho Hạ thụ một thương, kia một thương, hắc cơ hồ muốn đánh chết y, bởi vì, sát thủ được điều tra là do y thuê.

Vì cái vật nhỏ kia – Viêm Liệt Qua Mộc.

An Sắt chưa từng có mất ngủ qua, ngày đó cậu ta bị trối, An Sắt mất ngủ.

An Sắt cho tới bây giờ không có táo bạo qua như thế, nhưng mà, An Sắt cơ hồ phát động tất cả quyền lợi.

An Sắt chưa từng có thất thố qua như vậy, hắc cơ hồ dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn nhất, ép hỏi cho ra bàn tay phía sau.

An Sắt chưa từng có ngu xuẩn như vậy, mệnh lệnh mọi người sát nhập nhà Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì, còn đã thương hạ Thụ, đơn giản là, cái vật nhỏ kia bị rơi vào vùng cấm thứ nhất, nơi đó chính là địa điểm vứt bỏ các vật phẩm thực nghiệm sinh hóa thất bại, không ai có thể còn sống trở về, huống chi là ngu ngốc kia!

Trong lời nói Mộc ngày đó, An Sắt đều có nghĩ qua, có lẽ Mộc cần thân phận cao, tỷ như là thê tử của An Sắt điện hạ. Về phần cảm tình.....An Sắt cười lạnh.

Cảm tình, chính mình bỏ ra còn chưa đủ sao?!

Làm cho một người biết thế nào là yêu, rồi lại ngênh ngang rời đi.

Mộc.....lá gan người thật lớn!

An Sắt ngồi trong phòng hội nghị, trong phòng trống trơn, im lặng cực kỳ, An Sắt trước kia thực thích im lặng, chính là hiện tại đã có điểm bài xích, không biết vì cái gì.

Quả nhiên! An Sắt về mặt phần nộ. Quả nhiên là do cậu không ở bên người sao?

Còn nói không thích ở cùng nam nhân.

An Sắt tổn hơi thừa lời, Mộc, chờ người trở về ta liền ngược chết người!

“An Sắt điện hạ! Có người đưa tới đồ vật gì đó.” Ma Đức nước nhanh đi tới nói.

“Ân> Là cái gì?” An Sắt trả lời.

“Người kia nói là ngài mất cái gì đó, ta cảm thấy thực có thể cùng Mộc.....” Có quan hệ. Ma Đức còn chưa nói xong, máy nhắn tin trong tay đã vào tay An Sắt, Ma Đức thở dài.

An Sắt nheo mắt lại, nhưng là hưng phấn trong mắt vẫn ngăn không được, tay hắn có chút không kiềm chế được độ mạnh yếu, cầm cái máy kia, nhấn nút, tin nhắn liền vang lên: “An Sắt, đã lâu không gặp, còn nhớ rõ ta không? Ha hả, ta là An Liệt Đặc Mỹ Lâm Hạ Tì, nghe nói người bị mất cái gì rất quan trọng, nếu người nghĩ muốn lấy lại vật nhỏ của người, hãy dùng viên trân châu đen kia đổi, người cần phải một người đến nga, bằng không ta sẽ không cam đoan an toàn của vật nhỏ kia, còn có.....hắn hiện tại đang ngủ ở trên giường của ta.....”

Tin nhắn chấm dứt, hiện ra một hàng chữ nhỏ, là địa chỉ.

Sau khi An Sắt nhìn thấy địa chỉ, đã muốn bóp nát máy nhắn tin kia, hắn vẫn không quên An Liệt Đặc kia, là anh hai của Hạ Thụ, tên phản bội gia tộc mang theo nữ nhân chạy trốn!

An Sắt tuyệt không quên An Liệt Đặc, chỉ bằng câu cuối cùng của An Liệt Đặc.

Chết tiệt, Mộc!!!

.....

Mộc hoàn toàn không biết chính mình bị bán, còn ngây ngô cùng An Liệt Đặc chiếu cố Y Lị Nhã, cô thực thích Mộc, hai người tán gẫu rất nhiều, An Liệt Đặc nhìn đến Y Lị Nhã cười đến thực vui vẻ, thái độ đối với Mộc cũng tốt không ít, điều này làm cho Mộc kinh sợ một trận.

“Mộc? Người có người quan trọng nhất không?” Y Lị Nhã nhẹ nhàng hỏi.

“Mộc không nói gì, qua một hồi, Mộc ngắc đầu: “Có, anh hai ta.”

“Người còn có anh hai? Nhất định rất quan tâm người đi, vì cái gì không có cùng người một chỗ chứ?” Y Lị Nhã hỏi.

“Anh ta a, hần cùng ta tách ra, ta không biết hần ở nơi nào, nhưng là ta biết hần nhất định không có chuyện gì, hần là một đại anh hùng, là người ta sùng bái nhất.” Mộc cười nói. Trong mắt tràn đầy tự tin.

Y Lị Nhã tuy rằng nhìn không thấy biểu tình của Mộc, nhưng là nàng có thể cảm giác được ngữ khí của Mộc, khẳng định rất vui, vì thế cổ vũ nói: “Ta cũng tin tưởng hần sẽ không có việc gì, bởi vì hần nhất định không bỏ được em trai tốt như người.”

“Ừ!” Tâm Mộc lập tức thoải mái hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, ánh mắt như chứa nước.

Uống một ngụm thuốc, Y Lị Nhã nhíu mày, Mộc nhanh cầm sữa đưa cho Y Lị Nhã, nàng cảm ơn đưa lại ly sữa, cảm thấy rất nhàm chán, liền lại hỏi: “Trừ anh người ra, người có người mình thích không? Hoặc là bạn bè tốt cũng được.”

Vừa hỏi như vậy, Mộc bỗng nhiên nhớ tới An Sắt, nhớ tới câu kia của hần: ‘Làm nam sủng của ra, vĩnh viễn cũng không rời đi’, Mộc bủ môi, nói thầm: “Quả thật còn có một người, bất quá không phải bạn, là.....”

“Là cái gì?” y Lị Nhã hỏi.

Là cái gì? Bạn bè? Hay là người yêu?!

Chỉ có thể xem như là chủ nhân đi, vẫn là có loại mơ hồ không rõ.

Mộc đột nhiên cảm thấy đau đầu, An Sắt, rốt cuộc xem hần là cái gì???

Mộc đột nhiên muốn tìm người đến hỏi một chút, vì thế nâng đầu của mình lên, hỏi y Lị Nhã: “Ta cũng không rõ ràng hần là gì của ta, sau khi chúng ta nhận thức không lâu, nhưng mà từ lần đầu tiên nhìn thấy hần cũng rất thích hần, không chán ghét, tiếp xúc một thời gian lâu lại muốn ở lại hần, bị hần mắng cũng sẽ thực ủy khuất, có đôi khi.....thời điểm còn cảm thấy được muốn cùng hần vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhưng là tới gần lại sợ hãi mất đi.”

Mộc nói xong nhớ tới lần cuối cùng An Sắt nói chuyện, không thoải mái, còn động tay.

Nguyên nhân thật là do câu nam sủng kia sao? Vẫn là thực tức giận đối lời hần nói không có cảm tình gì sao?

Mộc vô lực cúi đầu, An Sắt chắc là sinh khí, chắc chắn.

“Như vậy, Mộc người chính là đối hần nhất kiến chung tình, vậy phải làm sao bây giờ a

” Y Lị Nhã làm ra bộ dáng buồn rầu.

“.....A? A!” Mộc há miệng muốn giải thích, trong lòng lại thừa nhận.

“Đáng tiếc a

~~” Y Lị Nhã thở dài.

“Đáng tiếc cái gì?!” Mộc chớp mắt mấy cái, tâm không khỏi thấy mất mát.

“Phốc” Y Lị Nhã nhin không được ha ha nở nụ cười, còn dùng tay che miệng, “Xem đem người sợ tới mức.....”

“Ách.....” Mộc như thế nào cảm thấy Y Lị Nhã thật tà ác chứ??

“Người người thích có phải hay không là nam.” Y Lị Nhã nghiêm túc nói.

Tâm Mộc trầm uống, nhìn thấy mặt Y Lị Nhã đột nhiên nghiêm túc, bất an hẳn lên.

Mộc từ rất nhỏ đã nhận qua giáo dục đế vương, đều là chủ nghĩa đại nam tử, về phương diện giáo dục cũng chỉ giới hạn trong việc đàn ông cùng phụ nữ có thể sinh đứa nhỏ.

Mộc cho rằng Y Lị Nhã sẽ răn dạy mình, đây là trái với luân lý đạo đức.

Chính là.....kết quả ngoài dự đoán mọi người.

Y Lị Nhã dùng đôi bàn tay trắng sờ sờ môi mình, đột nhiên lấy ra một quyển sách: “Mộc, ta hiện tại phải bồi dưỡng ngươi trở thành một tiểu công, nhất định phải đem đối phương áp đảo, áp đảo!”

‘Bình’ Thanh âm Mộc té xỉu.

Mộc bất lực nghĩ – nơi này quả nhiên là tình cầu cởi mở a

29. Chương 29: Không Có Việc Gì Ngược Ngươi 2

An Sắt rất phần nộ, hậu quả thực nghiêm trọng!

Buổi tối hôm đó, An Sắt một người đi đến địa chỉ An Liệt Đặc lưu lại, thực dễ dàng tìm được khách sạn nơi An Liệt Đặc uống rượu, cũng thực dễ dàng đạt thành giao dịch.

An Liệt Đặc đều không có nghĩ đến sẽ dễ dàng hoàn thành như vậy, bọn họ bắt quá nói chuyện trong ba phút, hai bên đều đạt thành hiệp nghị, làm cho An Liệt Đặc hơi giật mình.

Nắm trong tay viên trân châu đen bóng kia, truyền thuyết viên trân châu này là vật yêu thích của nữ vương huyết tộc – đời thứ nhất của Andy Lôi Khắc.

An Khắc thật sự có thể đem vật này giao ra? An Liệt Đặc không khỏi đối với viên trân châu đen này hoài nghi.

“Ta sẽ không cầm vật giả mạo đến, An Liệt Đặc, ngươi thực biết lựa chọn.” An Sắt hai chân bắt chéo ngồi trên ghế, cau mày, hiển nhiên đối với hoàn cảnh nơi này rất không vừa lòng.

“Đúng vậy, đồ của An Sắt điện hạ đưa tới đương nhiên không phải giả, nhưng là ta muốn hỏi An Sắt điện hạ một chút, vì một tên nam sủng, đáng giá sao?” An Liệt Đặc nói.

Khẩu khí An Liệt Đặc rất thản nhiên, thật giống như cái gì cũng không muốn hỏi, , chính là nhắm chán muốn nói chuyện mà thôi, nhưng mà, An Sắt biết, An Liệt Đặc so với bất kỳ ai khác đều thành thực hơn, đều nhanh thành tinh, An Liệt Đặc chính là người hấn cùng Duy Khắc tôn kính nhất, chính là hấn đột nhiên phản bội làm cho quan hệ bọn họ trở nên cứng ngắt.

Duy Khắc lại hận chết An Liệt Đặc, nếu anh không rời đi, như vậy Hạ thụ sẽ không phải thừa kế gia tộc, một khi hạ Thụ kế thừa gia tộc, quan hệ giữa Duy Khắc với Hạ Thụ bị trở ngại thật mạnh.

“Có đáng giá hay không ngươi rõ ràng nhất, lúc trước khi ngươi cùng nữ nhân bình thường kia phải bội mọi người, ta cũng hỏi ngươi có đáng giá hay không, ngươi trả lời thế nào?” An Sắt lạnh giọng cười nói.

“Ha hã, đáng giá.” An Liệt Đặc nhìn An Sắt thưởng thức, cũng cười.

“Câu trả lời của ngươi chính là câu trả lời của ta, có vấn đề sao?” An Sắt đứng lên, kéo lại nếp nhăn quần áo, xoay người.

An Liệt Đặc nhún nhún vai, đột nhiên nghe được thanh âm của An Sắt, âm trầm: “Câu cuối cùng trong mấy nhắn tin chính là ý tứ gì?!”

An Liệt Đặc nở nụ cười ha ha, mặt đầu tóc đen buông xuống một bên mặt “.....Ha ha, chính là chuyện như vậy?”

An Sắt đen mặt, gân xanh trên đầu giật thành thịch, đột nhiên xoay người cười lạnh đối An Liệt Đặc nói: “Duy Khắc biết người biết người còn sống thoải mái như thế sẽ thế nào chứ, ha hả.”

An Liệt Đặc cứng đờ.

An Sắt đột nhiên vui vẻ, phủ thêm áo choàng, che khuất mặt, bước đi.

An Liệt Đặc tổn hơi thừa lời.

Xem ra nơi đây không nên ở đây lâu! Duy Khắc tên kia cũng không phải ngoan bình thường. An Sắt chiêu này cũng không quá lưu tình, một hấn còn thu lưu vật nhỏ kia.

.....

An Sắt đẩy ra cửa, thất được vật nhỏ làm cho hấn muốn cắn chết.

Mộc đang ghé vào trên bàn ngủ, hai tay còn đề lên một quyển sách, đó là Y Lị Nhã cho cậu, Mộc đọc một hồi liết thấy mệt, nội dung quả thực phong phú, nhưng mà Mộc một chữ cũng không hiểu, bởi vì cậu đã quên, chữ viết của nhân loại cùng huyết tộc không giống nhau, cho dù ngôn ngữ giống nhau, chữ viết lại không như vậy.

Mộc ngay cả tên mình cũng xem không hiểu.

An Sắt cởi xuống áo choàng, nhìn thấy bộ dạng Mộc ngủ ngon, vốn phần nộ biến thành an tâm, Mộc trên người không có thương tổn, chủ yếu là mặt không có hủ dung, cũng thật tốt, một chút cũng không có chặt vật giống như người sống sót sau tai nạn.

Ta vì người mệt chết đi sống lại, người lại ngủ ngon như vậy a!

An Sắt hận không thể cho cậu một quyền đánh tỉnh, lâu như vậy, An Sắt đều không có thưởng đến máu của Mộc, cảm giác mỹ vị kia làm cho An Sắt nhìn không được lộ ra răng nanh, muốn cắn vật nhỏ không biết sống chết này.

An Sắt luôn nghe theo dự định chính mình ngón tay vẽ lên đường cong trên cổ, đẩy ra tóc trên đó, Mộc không thoải mái lắm bầm vài tiếng, An Sắt nở nụ cười, hung hăng mà cắn một ngụm.

Mộc lúc ấy liên tỉnh, loại cảm giác lằng lằng này, ách.....ta nhất định đang nằm mơ.

Mộc ngủ đến mơ hồ, không có đứng dậy, chính là lưỡi biếng vươn tay sờ cổ, chính là đụng đến hai má ôn nhuận, Mộc sững sốt một chút, sờ nữa, là đường nét cái mũi, ngón trỏ Mộc còn chạm được đến cái gì giống như quạt lông – lông mi.

“A!!!!!!!!!!!!” Mộc kêu sợ hãi, định bụng đứng lên, răng nanh An Sắt cắn lại càng sâu, còn dùng lực hút một ngụm, giống như là trẻ con đang hút ngực của mẹ.

Mộc cả người mềm nhũn, vô lực ngã vào trên bàn, chỉ có thể phối hợp phát ra tiếng rên rỉ.

“.....An Sắt? Đau quá.....” Hai tay Mộc nắm chặt quyển sách trên tay, loại cảm giác quen thuộc này, Mộc chậm rãi kêu ra tên của thủ phạm.

Tâm tình tốt, bụng cũng no rồi.

Nghe Mộc cầu xin tha thứ, An Sắt cong tân thể, hai tay ôm thắt lưng cậu, răng nanh cũng lui về, vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm hai cái động còn dính máu này.

“Ân, không tồi, còn nhớ rõ chủ nhân của em a, vật nhỏ, ta còn nghĩ đến em đã quên chứ.” An Sắt cười nói.

Thanh âm trầm thấp, Mộc cảm nhận hơi thở lạnh lẽo, cả người nổi lên tầng da gà.

Chơi xong rồi.....chết chắc rồi.....

ộc ở trong lòng lo lắng ra trên mặt, khóe mắt mang lệ.....thần a! Ngài có thể ngẫu nhiên yêu thương ta một chút không.

“Ha hả, không muốn rời đi sao? Chẳng lẽ là ngủ cùng An Liệt Đặc quá lâu rồi sao?” An Sắt rõ ràng cười nói, làm cho người ta có cảm giác khủng bố.

Mộc sững sốt, người này đang nói cái gì? “Ta.....”

“Cái gì cũng không cần nói, sau khi trở về chúng ta lại tính, từng chuyện từng chuyện, chậm rãi tính, tính rõ ràng!” An Sắt ôm lấy người nào đó đang nằm úp sấp nhuyển ra, một nụ cười của cửa khối băng có thể hù chết người không đền mạng.

Mộc đã muốn nằm đơ ra.

Đầu óc Mộc chỉ còn lại một câu tính sổ kia, còn tính từng chuyện từng chuyện. Nếu trên mặt An Sắt không lộ rõ gân xanh như thế, rõ ràng không nghĩ đến bộ dạng cười lại còn miễn cưỡng, Mộc cho rằng cậu cầu xin tha thứ vẫn có thể bảo đảm mạng sống, hiện tại, phòng chừng không được.....

“Tốt lắm, chúng ta hiện tại có thể đi trở về.” An Sắt đem chính mình cùng Mộc dùng áo choàng che lại, dường như trừng phạt đem áo choàng quần chặt, Mộc vóc dáng lùn phải chỉ có thể dán tại trước ngực An Sắt, khó khăn mà hít thở.

An Sắt đi phía trước, liếc mắt nhìn cuốn sách trên bàn – ‘Ghi chép dưỡng thành cường công’!

Một lần thuận tay, quyển sách kia liền trở thành cuốn sách ngày sau An Sắt xem nhiều nhất, do vậy, Y Lị Nhã vì bất hạnh của Mộc cảm thấy thật bi ai mà gửi lời chào!

Tới ngoài thành nhỏ, một chiếc phi hành xe xa hoa được che dấu trong bụi cỏ.

Ma Đức mỉm cười rồi làm một cái lễ.

“Hoan nghênh trở về, An Sắt điện hạ, Mộc đại nhân.”

.....

.....

Kế tiếp có ăn được không? Chương tiếp theo liền H! Hắc hắc.....tác giả động kênh, H a H a!!!!!! Ta muốn viết H, có hay không có người xem? Hắc hắc

.

.

.

.

.

.

.

.

Mọi người thấy có nên tin tác giả?

30. Chương 30: Không Có Việc Gì Ngược Người 3

Sau khi về tới nhà, Mộc bị Ma Đức mang đi tắm rửa sạch sẽ.

Mộc vô lực ngồi ở trong bể, nhìn Ma Đức lão quần gia đứng ở ngoài cửa nhắm mắt lại không nói chuyện. Hung hăng lại bất đắc dĩ – lão tử đều đã tắm ba tiếng!!! Da đều bị lột một tầng, Ma Đức chính là không cho Mộc đứng lên, đều nói câu kia ‘An Sắt điện hạ bảo ngài tắm’.

.

Thời điểm Mộc tắm rửa, An Sắt cũng không nhàn rỗi.

An Sắt gọi điện thoại cho Duy Khắc, nội dung như sau:

“Duy Khắc, nói cho người tin tốt.” An Sắt nói.

“Tin gì tốt? Có thể làm cho An Sắt điện hạ chủ động gọi điện cho ta. Sẽ không phải là bảo bối nhà người lại chạy đi, ha ha.” Duy Khắc.

” ‘Lại’? Người như thế nào biết hấn đã trở lại, xem ra tai mắt của Duy Khắc điện hạ ở bên ta vẫn là nhiều như vậy a” An Sắt cười lạnh nói.

“.....Ha hã. không nói cái này, tìm ta có việc gì?” Duy Khắc ở đầu dây bên kia đổ mồ hôi.

“Quan hệ người cùng Hạ Thụ tốt lắm sao? Ha hã, theo ta được biết người ta còn chuẩn bị đám cưới nha.” An Sắt trêu đùa.

“.....Tôi chuẩn bị trối lại Mễ Hoa Mã Phát Đan Đốn (vị hôn thê của Hạ Thụ), sau đó hủy thu diệt tích.....” Duy Khắc nói.

“Nếu ta nói ta thấy An Liệt Đặc, ha hã.....” An Sắt

“Kháo! Hấn ở đâu? Lão tử tính sổ với hấn! Có anh hai như hấn sao? Chuyện gia tộc quăng cho em trai, cùng vờ lưu lạc chân trời, đem vợ của ta (Hạ Thụ) thay thế vào!” Duy Khắc thay đổi ngữ điệu, thiếu chút nữa đem điện thoại rống nát.

“Hấn ở một cái trấn nhỏ, có thể đã muốn chạy đi, bắt quá trốn không xa, chỉ cần người đến bắt hấn, làm cho hấn một lần nữa kế thừa gia tộc, người cùng Hạ Thụ còn có cơ hội.” An Sắt cười nói.

“Tốt!” Duy Khắc nói.

“Một hồi ta đem bản đồ cho người.” An Sắt.

“Ân.” Duy Khắc tắt điện thoại.

.

An Sắt buông điện thoại, âm thầm nở nụ cười, ngồi trên cái ghế bằng da thật, nhìn cảnh sát ngoài cửa sổ, vĩnh viễn là trắng xóa một mảnh.

Một hồi, Một bọc áo tắm trơn bóng, đi chân không vào cùng Ma Đức.

Đầu tiên Một thấy được, nam nhân kia thật rất yêu mị, những sợi tóc khô ráo dán tại hai má, che khuất lỗ tai cùng chân mày.

Ngồi trên ghế dựa xa hoa, tay trái đặt ở trên tay vịn nâng cằm, sợi tóc búi che khuất nhãn của hấn. Chân gác chữ V, một quyển sách đặt ở phía trên, tay phải lật trang sách, một thân áo trắng mạ vàng, ngực còn có rất nhiều sợi dây chuyền.

Quần áo của hấn giống như là Một thấy trong truyện tranh. Tuần tú, khốc khốc.

Thời điểm An Sắt nhìn thấy Một, trong lòng liền nghĩ đến một chữ —— gốc.

Ngốc nhưng mà đáng yêu cực kỳ.

Áo tắm rộng thùng thình vây lấy thân thể nho nhỏ, làm hử cả bả vai, nếu không phải có thắt lưng kia, Một liền bị lộ ra hết.

An Sắt nhìn Một, khóe miệng nhin cười, bộ dáng Một hiện tại thật sự đáng yêu, môi bán mở, ánh mắt nhìn mình không nhảy, tóc khô xù lên, thân thể nhỏ quần áo lớn, luôn rất đáng yêu.

An Sắt ‘ba’ một tiếng đóng lại sách, Một nhìn đến quyển sách kia rất quen thuộc, đó không phải bản sao Y Lị Nhã đưa cho mình sao? (Tên là ‘Ghi chép đường thành cường công’)

Một giật mình, nhanh cười trừ: “.....Không quên không quên, ta mới đi bốn năm ngày, ha hã.....”

“Lại đây?” An Sắt hướng Một ngoắc ngón tay, đem sách đặt trên bàn.

Một thành thật đi qua, vô nghĩa! Người đang dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu?~ Sao có thể không thành thực chứ?!

“Còn nhớ rõ chuyện ta nói tính sổ không?” An Sắt kéo Mộc qua, hướng trên người mình, Mộc liền thành thành thật thật ngồi ở trên người An Sắt, Mộc cả người cứng ngắt, cũng không dám thở mạnh, sợ An Sắt diệt chính mình.

An Sắt không để ý, tiếp tục nói: “Lần trước em ở bệnh viện đánh ta, không quên đi.”

“Ta là chụp muỗi! Thật.....thật sự.” Mộc nuốt nước miếng, chợt dạ giả cười.

“Cùng với sát thủ chạy trốn.” An Sắt nheo mắt lại, ở trên lỗ tai Mộc, vươn đầu lưỡi liếm một chút.

Tóc gáy Mộc toàn bộ đều dựng lên, mồ hôi chảy xuống: “.....Hắn uy hiếp ta.....ân....không cần liếm!”

An Sắt nhẹ nhàng thổi khí, tóc ở trên cổ Mộc bị thổi tách ra. Cảm nhận được Mộc run rẩy, An Sắt cười càng vui.

“Nói dối.” An Sắt nói.

“Không có, thật sự.....không, có! Có có có, Không cần cần ta, ô ô.” Mộc đáng thương hề hề gật đầu.

An Sắt vừa lòng thu hồi răng nanh, cười vô cùng ấm áp: “Em lấy cái gì bồi thường ta? Ta chính là thực khổng hoảng.”

Mộc ngây ngẩn cả người, An Sắt giả bộ khó xử, nói: “Như vậy đi, hôm nay buổi tối em nghe ta.....”

“.....”

An Sắt không để ý thanh âm người nào đó kháng nghị, ôm vật nhỏ bước đi, khi đi qua người Ma Đức, gã thực cung kính nói: “Điện hạ, về hội nghị địa cầu buổi tối ngày mai có thể họp một lần nữa, cho nên ngài có 27 tiếng.....” Ma Đức lại nhìn thoáng qua Mộc, còn nói: “Ngài cũng không nên chậm trễ thời gian.”

“Ân.” an Sắt nở nụ cười.

An Sắt đem Mộc bỏ vào trong quan tài (giường) rộng rãi của mình, chính mình cũng nằm xuống, Mộc cả người run run, dự cảm bất hảo rất mãnh liệt.....Mộc xoay người, đưa lưng về phía An Sắt, ngẫu nhiên quay đầu lại, An Sắt đã muốn xích – lửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc, đỏ.

An Sắt cười thực mê người, hai mắt hàm chứa ý cười, con ngươi giống mèo chớp lóe, máu đỏ mê người, trên làn da trắng không có một chút tỳ vết nào, chỉ có một ngôi sao nhỏ màu đỏ trên ngực, thực mê người.

Mộc cảm thấy ngứa mũi, ách.....hắn cũng không phải con gái, ta làm sao lại muốn chảy máu mũi?!

An Sắt thấy Mộc đang thất thần, lập tức hôn đến, dùng sức đè nặng thiếu niên dưới thân, đem cặp môi đỏ như máu kia áp lên, chất lỏng trong suốt ở giữa hai môi chảy ra, Yin dâng a

Mộc cố gắng trốn tránh, sao có thể sánh bằng sức mạnh cường đại của An Sắt a, ép cậu đều nhanh thiếu dưỡng khí, đầu một trận mơ màng.

“Không cần! An Sắt.....ta là nam a, là nam a!” Mộc giãy dụa, cậu không muốn cùng nam nhân phát sinh quan hệ này.

Lạc cũng từng dùng ánh mắt khát cầu như vậy nhìn cậu, ánh mắt An Sắt hiện tại thật rất giống như Lạc, Mộc miễn cưỡng ứng phó nụ hôn của An Sắt.

An Sắt dừng lại, nam? Nam thì làm sao? Ta thượng chính là người!

Mộc nói lầm bầm, An Sắt ngay khi lúc Mộc còn muốn phản kháng, liền cắn cổ Mộc, cảm giác hút máu rất giống như lúc làm chuyện kia, An Sắt tựa như làm cho Mộc nếm thử một chút loại tư vị này, mập hợp cảm tình.

Mộc nhìn không được, từng ngậm từng ngậm thở dốc, cảm giác đau đớn cùng mất máu, làm cho Mộc từng đợt tê dại, có loại khát vọng rất muốn.

Mộc mơ hồ muốn An Sắt cho dù muốn hút khô máu mình, cậu cũng không có chút oán hận.

An Sắt cảm thấy không sai biệt lắm, lại ở trên người Mộc vuốt ve làm càn, dẫn tới người dưới thân từng đợt run rẩy.

Mộc không biết như thế nào, chính là luôn cần môi, chết sống không chịu rời lệ.

An Sắt khó nhin, Mộc hiện tại trong thời điểm bị vây hãm, cho dù không có kiên trì, An Sắt cũng không muốn mạnh bạo, như vậy ai cũng không có được khoái hoạt, chỉ có thể lưu lại trí nhớ không tốt, An Sắt đối phương diện rất khủng hoảng.

“Làm sao vậy?” An Sắt như là giống như hồng tiểu hài tử, còn nước mắt cho Mộc.

Mộc lắc đầu, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt thống khổ.

Mộc không nghĩ như vậy liền đem mình giao ra, An Sắt không có thích mình, cho dù thích cũng là nhất thời, Mộc sẽ không vì nhất thời thích mình đó mà đem chính mình giao ra, như vậy rất choáng váng, chính mình không muốn trở thành món đồ chơi của hắn.

Có lẽ có rất nhiều yêu cầu, nhưng mà, Mộc thực muốn cảm tình của An Sắt.

An Sắt nở nụ cười. “Vật nhỏ, nghĩ đến cái gì? Thế nhưng không chuyên tâm, thật to gan a.” An Sắt hung găn mà nhè hạ thân Mộc một cái, Mộc liền mở mắt, hai hàng nước chảy xuống.

“Không được khóc! Em có cái tư cách gì khóc, dạy ta như thế nào là yêu, cũng không đáp lại ta, thật đang chết!” An Sắt thoáng nâng lên đầu Mộc, Mộc nhìn hắn, không rõ ý tứ trong đó.

An Sắt thở dài, vật nhỏ này, thời điểm mấu chốt luôn rất ngốc: “Mộc, ta đã nghĩ qua, đối với em, ta thật sự rất yêu, nếu em cảm thấy làm nam sủng của ta thực ủy khuất, như vậy gả cho ta đi.”

Mộc ngơ ngác mở mắt, rõ ràng có xu thế càng mở to.

“Anh vừa nói.....có nghĩa là gì?”

“Gả cho ta. Chính thức gả cho ta.” An Sắt cười nói.

“Không phải những lời này, là câu trước đó.”

“Ta yêu em.”

“.....Có thể hay không lặp lại một lần nữa.....”

“Viêm Liệt Qua Mộc, ta An Sắt Andy Lôi Khắc, yêu em.”

Mộc không biết chính mình cảm động cái gì, nước mắt chỉ rơi xuống.

Kết quả là, hai người củi khô lửa bốc.....làm.

(Tác giả: Mộc a, người liền dễ dàng bị hổng như vậy! Vạn nhất người ta lừa người sao?)

Mộc: An Sắt, người sẽ sao?

An Sắt nhìn thoáng qua tác giả nói: Người cảm thấy sao?!

Tác giả nổi lông toàn thân, nhanh lắc đầu: Đó là không có khả năng!)

“.....”

“.....”

H H H, nho nhỏ H, ha ha, không ảnh hưởng toàn cục a, cảm ơn!!!!!!

.
. .
. .
. .
. .

Editor: Ta chưa thỏa mãn~~

31. Chương 31: Hội Nghị Gió Lốc 1

27 tiếng sau, Ma Đức còn không có nhìn thấy An Sắt đi ra, không khỏi cảm thán tình yêu thật sự là vĩ đại! Trong phòng, An Sắt mát xa thắt lưng cùng đùi trong của Mộc, cậu rõ ràng đã muốn ngủ say, lại vẫn nhìn không được lắm bầm nói đau.

An Sắt vuốt ve vết thương đùi trong của Mộc, dấu vết kia còn rất rõ ràng, là do súng, vết thương nguy hiểm như vậy đến khi XX mới nhận ra, An Sắt nhẹ nhàng mà vuốt ve, đợi cho khi Mộc đang nhúu chặt mày dần xuống, An Sắt mới buông tay.

Kỳ thật, An Sắt rất bất đắc dĩ, bởi vì bọn họ chỉ làm hơn 12 tiếng, sau đó Mộc liền ngủ, mặc cho An Sắt động thế nào, Mộc chỉ nằm đơ ở đó, An Sắt đổi gian thì không có hứng thú.

Sự thật là sau 15 tiếng, An Sắt một mực mát – xa cho Mộc, tuy rằng An Sắt là lần đầu tiên mát – xa cho người khác, nhưng mà An Sắt dùng sức nhu nhu Mộc sẽ nhúu mày rồi hừ nhẹ.

An Sắt biết, Ma Đức rất cẩn thận, cho nên hắn tuyệt đối có thời gian thay quần áo, An Sắt nở nụ cười.

Quần áo rơi rụng trên mặt đất đều nhận hết, An Sắt đạp lên tấm thảm lông mềm, cả người chìm đắm dưới ánh trắng, ở trong thời gian giao nhau giữa ban đêm và ngày, nửa người trên An Sắt lộ ra dưới ánh sáng mờ ảo, trắng noãn lạ thường, nửa người dưới bị bóng tối bao vây, hình dáng thần bí như ẩn như hiện.

.....

Mộc bị đánh thức, là bị chính bụng mình đánh thức.

Cả đêm tiêu hao thể lực.....ách.....bụng đều kháng nghị.

Mộc rất muốn ăn cơm a, ngày hôm qua liền dễ dàng như vậy.....làm, hiện tại nghĩ lại thấy thật hối hận, lúc ấy đánh chết cũng không theo, hiện tại người ta nói hai câu lời ngon tiếng ngọt liền nghe theo.

Thật.....rất rất mất mặt, Mộc túm chăn đem mình bịt kín, PP (thí thí) ngứa, Mộc đỏ mặt lấy ngón tay chạm chạm.....Kháo! Đau a đau a! Cẩn chắn, Mộc đau đến nhe răng nhếch miệng, mặt đều nhăn lại.

An Sắt! Người là cầm thú a cầm thú a! Đau đau đau.....

Mộc bọc chăn, dựa vào cái chăn mềm mại, vừa muốn đứng dậy thắt lưng đều mún khởi nghĩa.....”

.

Đại khái là 2 tiếng sau, khi Mộc đang miên mang suy nghĩ, Ma Đức đi vào, mùi trong bóng tối làm cho Ma Đức nhìn không được tươi cười, ở trong lòng thở dài: Vẫn là thân thể còn trẻ rất tốt

Mộc nhìn thấy Ma Đức, lại cảm thấy ngượng ngùng, đem chính mình trùm kín thành con nhộng, Ma Đức cũng không để ý, nói: “Ngài đã tỉnh rồi sao? Bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“.....Ăn, cũng không thể ăn được ở trong này.....” Mộc lộ ra đôi mắt đen long lanh và vài sợi tóc.

Ma Đức mỉm cười nói: “Có thể, bắt quả ngài hẳn là nên tắm một chút, để cho người hầu đến dọn dẹp phòng sạch sẽ một chút.”

Mộc nghe được lời Ma Đức, nhìn lướt qua chăn, trên đó có.....rất nhiều.....điểm trắng trắng.....

Ma Đức đem bộ áo choàng buông, đối Mộc hơi hạ thấp người: “Mộc đại nhân, ngài vẫn là nên mặc vào cái này. Ma Đức ở ngoài cửa chờ ngài.”

Ma Đức đi ra ngoài, Mộc xốc chần lên, thời điểm lấy quần áo, liền nhìn thấy trên người mình giống như băng pha màu, Mộc sửng sốt một chút, sau đó nổi giận mắg: “An Sắt ngươi là tên hỗn đản, không hổ là loài dơi!”

.....

Trên bàn cơm chỉ có một mình Mộc, này đối với ‘tân nương’ vừa viên phògn mà nói, chú rể ngày hôm sau lại không thấy mặt, hình như có hơi không đúng, Mộc chùi miệng, nhỏ giọng than thở: “Ăn sạch sẽ xong liền bỏ chạy, ngươi cho ta là cái gì a.”

Ma Đức đương nhiên nghe được, cho dù cách đó mười bước, nhưng thính lực huyết tộc cũng không phải chỉ là nói cho có.

Ma Đức lơ đãng nhíu mày, lập tức khôi phục lại bộ dáng tươi cười vốn có: “An Sắt điện hử nói không cần làm cho ngài lo lắng, An Sắt điện hạ chính là đi đến đệ nhị tinh cầu tham gia hội nghị về tinh cầu.”

Mộc nhìn Ma Đức trương ra khuôn mặt vô hại, gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm, chính là ăn uống không ngon lắm.

.....

Trên hội nghị.

Đế An Na thay mặt cho nhị viện tham dự, còn có thân vệ nữ vương, người các đại gia tộc, còn có tam đại gia tộc. Cơ hồ tất cả đại nhân vật đều có mặt,

Hạ Thụ còn bị thương, rõ ràng có một chút mệt mỏi, An Sắt nhìn bộ dáng Hạ Thụ không khỏi cười lạnh: Có bản lĩnh bắt người ta ta, đương nhiên phải chịu của ta một dao rồi?!

Đế An Na cùng Duy Khắc là anh em ruột, hai người luôn giúp đỡ nhau, các đại gia tộc đều hướng đến lợi ích trên tay của mình, quyền chi phối địa cầu bởi vì An Sắt trọng thương mà nguy cơ tràn đầy, hơn nữa khi An Sắt với Mộc có quan hệ bất đồng, không muốn mang Mộc đến nơi này, sợ Mộc lại bị tổn thương, loại hội nghị tàn nhẫn này, An Sắt không muốn cho cậu nhìn thấy.

An Sắt không có người thừa kế vương vị địa cầu bên cạnh, cuối cùng hội nghị quyết định đem địa cầu phân chia.

Người kiếm được nhiều lợi ích nhất chính là Hạ Thụ, bởi vì người bên Hạ Thụ tương đối nhiều còn có An Sắt gặp sát khinh bạn, Đế An Na là của nghị viện, chủ yếu là vì công bằng mà mời đến tham dự, hơn nữa khi phân chia địa cầu, hội nghị nhất định nhận được một phần ưu đãi, cho nên Đế An Na không có sót ruột.

Tất cả đều đem tài nguyên có lợi ở địa cầu tự chia ra.

An Sắt một cậu cũng không nói.

Không có ý kiến gì, việc này đối với Hạ Thụ cùng Duy Khắc còn có tất cả gia tộc mà nói đều là chuyện tốt, nhưng tính cách An Sắt có phải là luôn im lặng như vậy, tuyệt đối không phải có ý tốt.

An Sắt mắt lạnh liếc Duy Khắc, hắn đang chậm rãi cùng Hạ thụ thao thao bất tuyệt, bị An Sắt nhìn như vậy liền hoảng sợ, ngậm miệng không dám nói nữa.

Duy Khắc chợt dạ a, An Sắt quả thật độc miệng, cũng có làm cho hắn chịu không ít khổ, nhưng cũng cho hắn không ít ưu đãi, chiếu cố hắn không ít. lần này vì Hạ Thụ, vì tình yêu của mình phản bội bạn bè.....ách.....Duy Khắc càng nghĩ càng đuối lý.

Hạ Thụ còn muốn nói cái gì, lại bị An Sắt nói trước: “Ngươi còn muốn nói cái gì?”

Hạ Thụ ghen lời, tất cả người đang tranh giành quyền chi phối đều ngậm miệng, ai chẳng biết, gia tộc Andy Lôi khắc là gia tộc mà nữ vương sủng ái nhất. Nữ Vương chính là thân linh của huyết tộc, vì thế địa vị của gia tộc Andy Lôi Khắc rất cao.

Từ Khi An Sắt vào hội nghị, lơn trầm mặc.

Thời điểm làm cho mọi người cảm thấy hấn đang cam chịu, An Sát liền cười lạnh nói cho bọn họ, bọn họ nghĩ sai rồi.

Đế An Na nhìn thoáng gia tộc của mình, cái tên kia cũng không tranh không thương, chỉ là xem kịch vui, nhưng vẫn im lặng không phải là biện pháp tốt, cuối cùng nhìn về thân vệ nữ vương.

Thân vệ nữ vương có quyền lợi rất cao quý, tuy rằng không có đất phong, nhưng lại có thể thay nữ vương chỉ huy tam đại gia tộc, đại vị rất cao.

“Khụ khụ.....” Thân vệ nữ vương, Mạn Tư Đan ho khan vài tiếng, đem lực chú ý trở về, mới nói: “Nữ vương cũng biết chuyện này, hy vọng các người giải quyết vấn đề trong hòa bình.”

32. Chương 32: Hội Nghị Gió Lốc 2

Lời nói Mạn Tư Đan cứ như vô nghĩa, nhưng mà bất đồng khi đặt hai chữ ‘Nữ vương’.

Mọi người cùng nhau nói công ‘Vâng theo mệnh lệnh nữ vương.’

“Từ khi bắt đầu hội nghị, mọi người vẫn là có chút bất mãn.....” Khi nói lời này Mạn Tư Đan không quên liếc nhìn An Sát một cái, hấn liền cười nhạo một tiếng.

Mạn Tư Đan đen mặt lại, lại chuyển sang cười nói: “Mọi người thiếu số phục tùng đa số, như vậy công bằng lại hợp lý, đề nghị của Hạ Thụ điện hạ rất có đạo lý, đem phần lớn địa cậu thiết lập căn cứ nghiên cứu, này cũng vì sự oanh tạc của quốc gia chúng ta.”

“Ta xem là vì để cho gia tộc mình không bị loại bỏ, vì muốn đứng vững đi.” An Sát buồn cùng cười nhìn mọi người, khi nhìn đến mặt Hạ Thụ cùng Mạn Tư Đan, nâng cằm, trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc.

Trên mặt Hạ Thụ lại trắng bệch một tầng. Mạn Tư Đan đối với ánh mắt ngạo mạn vô lễ của An Sát rất không quen, hình như là không tôn trọng hấn, ngấm lại mình là thân vệ nữ vương, người nào dám đắc tội?!

Trong lòng mọi người đều hiểu, tam đại gia tộc ngay từ đầu là đồng tiến, ngang hàng nhau. Nhưng mà, với sự nghiệp khoa học kỹ thuật của gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì càng ngày càng suy bại, bởi vì khoa học kỹ thuật ngày càng tiến bộ, muốn đột phá nền công nghệ cao rất khó khăn cho nên gia tộc Mỹ Lâm Hạ Tì tới thể hệ Hạ Thụ liền không có gì làm, nhưng lịch sử lâu đời, chỉ còn lực lượng tích lũy duy trì thôi.

An Sát nhắm mắt lại, như là tự hỏi, sau đó cười rồi mở mắt, ánh mắt giống như mèo lộ ra huyết tinh: “Ta thật hi vọng người cạnh tranh càng ít càng tốt, kỷ thật, về sau chỉ còn lại hai đại gia tộc là được.”

Không khí ngưng kết, mọi người ngay ngẩn cả người, một câu này liền như kíp nổ, tâm mọi người đều rung động, Đế An Na cảm thấy đại sự không ổn, tất cả mọi người đều nhỏ giọng nghị luận, mặt Duy Khắc cũng trở nên bối rối, lời nói tam đại gia tộc rất có trọng lượng, một lời ngàn vàng.

Này vui đùa có phải hay không quá lớn? Mọi người nghĩ.

“An Sát! Người là có ý tứ gì? Nếu người là nói giỡn, ta có thể tha thứ sự vô lễ của người, nhưng mà, nếu đây là sự thật.....” Hạ Thụ ôm miệng vết thương, ánh mắt không còn ôn nhu, nổi giận nói.

Hạ Thụ ôm lấy vết thương, sắc mặt xám trắng dọa người, Duy Khắc không tiếng động an ủi y.

“An Sát điện hạ, người là quên chuyện đêm Hạ Thụ điện hạ bị thương đi.” Mạn Tư Đan lạnh lùng nói.

An Sát cười rồi dừng một chút, sau đó cười càng lớn.

Mạn Tư Đan thiếu chút nữa liền mắng chửi người, bất quá nhin xuống, cười lạnh nói: “Mệnh lệnh của nữ vương! An Sát Andy Lôi Khắc dẫn người xông vào nơi của Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì, làm trọng thương Hạ Thụ Mỹ Lâm Hạ Tì. Nữ vương có lời khiển trách, An Sát Andy Lôi Khắc trong một năm không được sử dụng chính quyền!”

Mọi người sợ hãi, nữ vương lần này trừng phạt thật nặng, cướp đoạt chính quyền, An Sát không có năng lực bảo vệ chính mình, cũng không có quyền chia cắt địa cầu.

Không để ý tới ai đang nói chuyện, không muốn nghe ai đang cười lạnh.

An Sắt từ từ nhắm hai mắt, nhắm lại mi.

Lòng người đều hướng về mình, Hạ Thụ nhẹ nhàng thở ra, Duy Khắc cũng thực lo lắng, nhưng mà cho tới bây giờ, An Sắt cũng không có nói cái gì nữa.

Ai cũng không nghĩ đến, An Sắt hôm nay là quyết tâm.

An Sắt đứng lên, mắt mèo vô cùng sắc bén, sắc mặt tàn nhẫn nói: “Ta không tiếp thụ!!!!”

Thanh âm vang vọng trong đại sảnh.

“Người muốn phản kháng nữ vương bệ hạ sao?! An Sắt điện hạ!” Man Tư Đan cười lạnh nói.

Chỉ có An Sắt biết, lời Man Tư Đan có bao nhiêu ngu xuẩn.

“Ta An Sắt Andy Lôi Khắc, ở nơi này thế, ta không muốn khơi mào chiến tranh! Ta không cần làm người thay đổi lịch sử huyết tộc!” An Sắt tháo xuống nhẫn tượng trưng gia huy trên tay, ném hướng về Man Tư Đan, hắn đã bị dọa cho sợ hãi, nhẫn kia va vào mặt hắn, rồi rớt trên sàn nhà lăn thành vòng tròn phát ra tiếng ‘Đình đương’.

Mọi người bình tĩnh, Hạ Thụ bị dọa, Duy Khắc cũng không thể ngồi yên.

Tháo xuống chiếc nhẫn, cũng thể trịnh trọng như vậy, An Sắt không có nói gì.

Mọi người cảm thấy nguy cơ chiến tranh đang đặt ở trên cổ mình.....

“Nói cho nữ vương, ta đem tất cả mọi thứ bỏ đi, trở lại đệ nhất tinh cầu, sau đó cùng thân vệ bên người nữ vương trao đổi.” An Sắt lạnh giọng nói, nhìn mọi người đã bị dọa trở thành như thế, không khỏi buồn cười, cung kính sống trong một cái ***g, An Sắt phiền chán, làm thay đổi lịch sử cũng không phải không có khả năng, nữ vương đối với tam đại gia tộc quản lý rất lỏng lẻo, cũng không tham gia chính sự, chỉ đứng nhìn huyết tộc phát triển tự do.

An Sắt có năng lực làm cho nữ vương giúp đỡ hắn, cho dù chống đỡ không nổi cũng sẽ không phải đối.

An Sắt cũng không muốn lưỡng bại câu thương, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ cần quyền chi phối địa cầu, sau khi có được ta sẽ mở cửa, để các vị khai phá, ta chỉ cần quyền lợi trên danh nghĩa là được rồi. Các vị không cần lo lắng. Ta đi trước.”

An Sắt tao nhã rời đi.

Phòng Hội nghị phía sau rất hỗn loạn, giống như đang ở trong nước bắn, không ngừng giãy dụa.

.

An Sắt không phải vì nhất thời mà nảy sinh ý tưởng này, hắn đã sớm muốn làm như vậy, An Sắt nghe xong nguồn sinh lực cấp cho bọn họ — ngừng cung cấp điện, ngừng chế tác nguyên liệu, ngừng tiếp tế quân sự.....

An Sắt nắm giữ hơn phân nửa đế quốc huyết tộc.

Tổ tiên An Sắt luôn được nữ vương yêu thích, cho gia tộc Andy Lôi Khắc sản nghiệp quan trọng nhất cũng là dễ bị người dòm ngó nhất.

Không phải không có người nghĩ qua, máy tính thật rất quý rất hữu dụng, nhưng là không có internet, máy tính để làm gì. Súng rất lợi hại, nhưng không có nguyên liệu chế tác, như vậy, còn có súng sao?

Gia tộc An Sắt chính là chiếm ưu thế, nắm lấy mạch máu đế quốc, lặng yên không một tiếng động khống chế cả đế quốc, nữ vương có thông minh như thế nào, nàng cũng sẽ không thể tưởng được sẽ có một ngày như vậy? Nữ vương là cô ý, đem quyền lực phân cho các gia tộc, để cho bọn họ tự phát triển, biết khi đế quốc cường đại rồi, tam đại gia tộc nhất định sẽ cắn nuốt nhau, đến lúc đó quyền lợi lại thống nhất.

Hơn nữa, so với một người phát triển lúc trước, ba người phát triển càng toàn diện hơn. Hơn nữa nữ vương tựa hồ đã sớm chọn gia tộc Andy Lôi Khắc thống lĩnh đế quốc, thống nhất tâm mắt. Vì tránh cho tổn thất, nữ vương muốn An Sắt lợi dụng tốt ưu thế gia tộc của mình, ràng buộc nơi có người, đến lúc đó, An Sắt liền dễ dàng thống nhất tất cả lực lượng phân tán.

An Sắt neho mắtm nữ vương nha! Đã sớm đoán được ngày này rồi!

Đến lúc thống nhất, nữ vương phỏng chừng sẽ đối An Sắt bất lợi, sau khi thống nhất, nữ vương chỉ cần đối phó An Sắt liền có cơ thể thu hồi toàn bộ làm cho đế quốc càng thêm lớn mạnh! (Đây gọi là, ngư ông đắc lợi)

Nữ vương a! Ngài quả nhiên có khuôn mặt từ ái nhất, tâm đại vô cùng tàn nhẫn. An Sắt sẽ làm nữ vương cùng mọi người biết An Sắt hẳn không phải dễ chọc, tùy thời đều có thể làm cho mộng đẹp của họ đều tan biến!

An Sắt nở nụ cười,

Nữ vương là cái gì? Người dựng dục huyết tộc hắc ám.

Huyết tộc đã muốn dơ bẩn đề tiện như thế, vậy nữ vương hoàn hảo được sao?

An Sắt phải nhanh trở về, về sau phỏng chừng không dễ chịu lắm, hẳn phải bảo vệ tốt người kia, cái vật nhỏ kia, cho dù là nhất kiến chung tình, An Sắt cũng nhận thức, nếu yêu, sẽ bảo vệ, bằng không yêu thương để làm gì? Để thêm thống khổ sao?

Nghĩ đến Mộc, An Sắt liền lo lắng, sợ cậu có cái gì nguy hiểm, An Sắt muốn luôn mang theo cậu, đặt ở bên người mọi ngày đều phải nhìn thấy mới tốt!

.
. .
. .
. .
. .
. .

Tác giả phải lên lớp, không thể viết nhiều, cho nên.....

33. Chương 33: Rung Chuyển 1

Đột nhiên trong thành xuất hiện một số người, một số khách không mời mà đến.

Không phải là ám sát thì chính là bắt cóc, Mộc đã chờ An Sắt được vài ngày, mỗi ngày đều có sát thủ lên vào tòa thành ám sát mình, Ma Đức lão quân gia cùng nhóm binh sĩ người mấy không biết có bao nhiêu mệt!

“Ai

An Sắt còn phải bao lâu mới trở về a.”

Đều đã 567 lần! Ma Đức bất đắc dĩ đếm lần thở dài thứ 567 lần của Mộc.

Mộc gần đây rất loạn, hai người vừa mới phát triển, An Sắt liền biến mất không thấy, sau lại có nhiều người đến ám sát cậu.

Mộc gần đây rất dễ dàng nghĩ lung tung, mỗi ngày đều nghĩ lung tung, thời điểm ăn cơm cũng nghĩ, tắm rửa cũng nghĩ, có đôi khi đến nằm mơ cũng nghĩ, nội dung thực rất phong phú, tỷ như nói: An Sắt có phải hai không tính đem cậu ăn cho sạch sẽ rồi muốn chạy, có phải hay không sát thủ này do An Sắt phái đến, hoặc là An Sắt vì cái gì còn không trở về, có phải hay không ở cùng các quý tộc uống rượu tâm tình. Có phải hay không cùng người khác nói chuyện tình cảm.....

Có đôi khi, Mộc sẽ nằm mơ thấy giấc mộng làm cho chính cậu khó mở miệng, ở trong mơ cùng An Sắt.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc liền đỏ lên, hung hăng mà cắn một ngụm quả trám.

Thật là!!! Lại không đứng đắn!

“Ma Đức, người nói An Sát có thể hay không đã xảy ra chuyện gì, gần nhất phim ảnh hay tin tức truyền hình đều không thể truyền lại đây, ta rất lo lắng.” Mộc nhìn Ma Đức lần lượt kiểm tra hoa quả có độc hay không, cảm thấy rất lo lắng.

Ma Đức buông hoa quả trong tay, mỉm cười tượng trưng: “Ngài hoàn toàn không cần lo lắng, An Sát điện hạ là một trong những người chống đỡ trong tam đại gia tộc, cho dù là chuyện gì cũng sẽ không áp đảo đến hai gia tộc kia. Có lẽ do ngài quá lo lắng.”

Mộc nhìn thấy sự tôn kính trong mắt Ma Đức, dù sao cậu đối với An Sát hiểu biết quá ít, cậu cố gắng hiểu An Sát, bởi vì An Sát đối với cậu có ý nghĩa hoàn toàn khác, huống hồ An Sát còn nói giúp mình đoạt lại địa cầu, trợ giúp mình tìm anh hai.....cho dù An Sát không thật sự làm được, Mộc cũng rất biết ơn.

“Ma Đức, người có thể nói chuyện về An Sát một chút được không? Ta rất muốn biết, thật sự rất muốn! Xin người.” Mộc cầu xin nói.

Trong mắt Ma Đức để lộ từ ái cùng tang thương, giống như là đã từng trải qua cái gì thật sự rất thống khổ.

Mộc trước mắt, bộ dáng nho nhỏ giống như An Sát năm đó, xinh đẹp cùng vui vẻ như vậy.

Ma Đức thẳng người, chậm rãi nói: “.....An Sát điện hạ có tuổi thơ rất vui vẻ, ít nhất có với Hạ Thụ điện hạ cùng Duy Khắc điện hạ tốt hơn nhiều, hệ thống sinh sản của huyết tộc bất đồng với con người, huyết tộc rất khó sinh ra đời sau, người mẹ huyết tộc ở thời điểm sắp sinh đều phải ăn rất nhiều máu, nhưng mà mẹ của An Sát điện hạ, cũng không có làm như vậy, khiến cho thai nhi hút máu của mình, thống khổ chết đi.

Khi An Sát điện hạ ra đời cũng không có người đời trước nào vui vẻ, đủ loại nguyên nhân phức tạp, An Sát điện hạ không có bị kiềm hãm nghiêm khắc trong giáo dục, ngược lại càng thêm tự do vui vẻ, An Sát điện hạ trước đây rất bướng bỉnh, thường xuyên gây rắc rối, thường xuyên khi dễ Hạ Thụ điện hạ cùng Duy Khắc điện hạ, lúc đó An Liệt Đặc điện hạ sẽ hảo hảo giáo huấn An Sát điện hạ.....”

“Ngừng! An Liệt Đặc.....” Mộc có chút khó hiểu, này cùng An Liệt Đặc có quan hệ gì?

“Ha hã, ngài còn không biết đi, ngày đó người cùng ngài gặp mặt chính là người anh ruột của Hạ Thụ điện hạ, là một trong những điện hạ tài giỏi nhất, cũng là người lớn tuổi nhất, An Liệt Đặc Mĩ Lâm Hạ Tì điện hạ.” Ma Đức cười hiền lành nói.

Ách.....cái tên kia là anh ruột của Hạ Thụ? Là người ưu tú nhất.....Mộc tuy rằng đã chuẩn bị tinh thần nghe tin tức động trời cũng không khỏi giật mình, kinh ngạc nha!!!

34. Chương 34: Rung Chuyển 2

Ma Đức cũng không có dừng lại nữa, Mộc nghe cũng thật chuyên chú.

An Sát lúc trước thật sự rất khoái nhật, cho dù không có mẹ cùng cha yêu thương, nhưng cũng đạt được tự do, còn có bọn người An Liệt Đặc, Hạ Thụ, Duy Khắc làm bạn bè giúp đỡ, bọn họ lúc trước, không có xa cách nhiều lắm, chính là chơi cùng một chỗ, từng có ước mơ nông nổi, ước mơ của Hạ Thụ là ở cùng một chỗ với Duy Khắc, đáng tiếc Hạ Thụ hiện tại đối với Duy Khắc chỉ có lợi dụng. Ước mơ của Duy Khắc là trở thành nguyên soái uy vũ hỡi cưỡi Hạ Thụ, xây dựng thành một cái gia đình cho mọi người đều hâm mộ, nhưng mà hiện tại cho dù làm anh hùng, người kia cũng không để ý đến.

Ước mơ của An Sát làm cho Mộc giật mình, ước mơ của hắn dĩ nhiên là có một đứa nhỏ, một ước mơ làm cho Mộc vĩnh viễn cũng không dám nghĩ đến.

Bởi vì Mộc không có cách nào thực hiện nó.....

An Sát khi đó vẫn còn là thiếu niên, An Sát vượt vẻ tượng đá xinh đẹp của cha mẹ, cúi đầu không nói, qua một hồi, chỉ có thể nghe thanh âm khi hắn đang cúi đầu: “Vì cái gì không có ta, rõ ràng ngay cả cho mẹ đều điêu khắc, vì sao không có tượng của ta!”

Cha An Sát lạnh lùng nghiêm mặt: “Người không phải con ta, ta chưa từng thừa nhận người.”

Tất cả hạ nhân đều đồng tình với An Sắt, hắc nộ nụ cười, hai con mắt xinh đẹp như hồ ly cười lên rất động lòng người, làm cho người khác khiếp sợ, bề ngoài xinh đẹp kia thật giống như mẹ của An Sắt.

Cha của An Sắt rất thống hận vợ của mình, bà là một người mị hoặc giống như yêu tinh, lại tham lam vô cùng, bà thậm chí muốn tiêu diệt hết tất cả gia tộc giết chết nữ vương. Đây là trọng tội.

Nữ vương đã biết, mệnh lệnh cho An Sắt tự mình giết chết mẹ hắc, bà là người xinh đẹp như thế, lại rất tham lam, nhưng vô cùng thông minh.

Bà lợi dụng tình yêu của ông, yêu cầu sinh hạ An Sắt, còn dùng phương thức thống khổ nhất, tàn nhẫn nhất sinh ra An Sắt.

Sự thật chứng minh, người phụ nữ kia thật rất thông minh.

An Sắt thừa kế tất cả ưu điểm của bà, hơn nữa còn tài giỏi hơn mọi người.

Ma Đức không quên được khi mọi người đang đồng tình mình, hắc đã từng nói —— “Nếu ta có một đứa nhỏ, ta sẽ đối xử thật tốt với nó, để tránh nó tương lai thống hận cũng tự mình giết chết ta!” Ý tứ An Sắt thực rõ ràng.

An Sắt phải giết cha.

Hơn nữa, hắc làm được.....Cha An Sắt cuối cùng chết dưới lưỡi dao sắt bén của hắc.....

.....

Mộc nghe đến đó đã muốn chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, cậu chưa từng biết An Sắt cũng có một mặt như vậy.

Tàn nhẫn, vô tình!

Nếu có một ngày An Sắt cũng như vậy đối với mình.....hắc ngay cả cha mình cũng có thể xuống tay, huống chi là đối với một sủng, căn bản sẽ không do dự đi?!

Ma Đức nhìn chằm chằm vào mỗi cái biểu tình của Mộc, cậu chau mày lại, đôi mắt to đen láy bất an chớp chớp, giống như một con thỏ đang sợ hãi, hơn nữa, hai tay Mộc nắm chặt cái ly. Đó là biểu hiện khẩn trương, cũng tượng trưng cho sợ hãi.

Ma Đức lắc đầu, chính mình rất hiểu tính cách của chủ nhân An Sắt, không khỏi vì tình cảm của An Sắt mà lo lắng: “Ngài hắc là nên tin tưởng vào cảm tình của An Sắt điện hạ với ngài, dù sao An Sắt điện hạ chính là chồng của ngài.”

Mộc có điểm bất ngờ: “A? Ân.....ách.....”

Chồng!? Mộc kinh ngạc, vì sao là chồng! Vì sao không phải là vợ! Vì sao a vì sao!!!

Ma Đức nhìn thấy biểu tình Mộc một lần nữa rối rắm, liền cười tiếp nhận thư bồi bàn mang đến, đặt văn kiện An Sắt gửi ở trên hệ thống điện tử trong kho. Xoay người nói với Mộc: “An Sắt điện hạ lập tức trở lại, ngài có muốn đón hay không?”

Mộc ánh mắt liền sáng lên: “An Sắt đã trở lại! Ở đâu?!”

Mộc nhanh chóng đứng lên, nhìn liền biết có bao nhiêu vui vẻ. Ma Đức chỉ là mỉm cười, lại nói: “Ta xem ngài vẫn là nên tắm rửa trước cho thật tốt.”

“A? Vì sao?” Mộc gãi đầu, khó hiểu nói.

Ma Đức mỉm cười.

35. Chương 35: Rung Chuyển 3

An Sắt ‘thiên tân vạn khổ’ mới trở về được, dọc đường đi, Duy Khắc cùng đám người của mấy tiểu gia tộc kia không ngừng chặn đường hắc, Hạ Thụ lại chưa hề có động tĩnh, điểm ấy rất kỳ quái, Hạ Thụ là người từ khi thừa kế gia tộc luôn luôn vì gia tộc mình mà dùng đủ loại thủ đoạn.

Nữ vương không có chỉ thị gì, chính là nói chờ mong An Sắt đến đệ tinh tinh cầu. Đó là tinh cầu của nữ vương.....

Nữ vương có thể giúp đỡ An Sắt, cũng có thể đối An Sắt bất lợi, nhưng mà đối với ván bài lần này của An Sắt, ai cũng không đỡ nổi.

An Sắt không muốn tham tam đại gia tộc, nhưng mà đối với nữ vương, An Sắt.....không muốn để cho bà sống. Chỉ cần còn có nữ vương tồn tại một ngày, tam đại gia tộc sẽ còn nguy hiểm, An Sắt quyết không cho Hạ Thụ cùng Duy Khắc mù quáng trung thành với nữ vương.

.....

Xuống xe, gió thổi tới là quần áo không nhiều lắm trên người An Sắt. Ở trong tòa thành tối đen, An Sắt một thân màu trắng óng ánh vàng kim, màu trắng đang lay động trong gió, màu vàng mềm mại kia giống như là ánh ánh dao.

Ở trên đài cao hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, nhìn xuống An Sắt, ôn nhu trong đôi mắt kia như là ánh trăng phía sau lưng họ, tròn xoe mông lung.

An Sắt ngẩng đầu, nét cười lạnh lùng nơi khóe miệng biến mất. Thay thế vào đó là nét ôn nhu chói mắt.

An Sắt sẽ không để người này ở một mình nơi đây, để lại cậu, nhưng người đó sẽ đối cậu bất lợi, nếu ý nghĩ của mình để cho nữ vương nhìn thấu, thì Mộc chắc sẽ lưu lạc đến trong tay người khác, cho nên, An Sắt muốn dẫn cậu đi, mang theo Mộc, không buông ra.

Muốn sống, cùng sống. Muốn chết, cùng chết.

Ánh trăng đêm nay mượt mà cực kì, lóe ra ánh sáng chói mắt xinh đẹp.

.

Quần áo rơi rụng trên mặt đất, lộ ra thân hình.

Âm thanh rên rỉ xin nhẹ nhàng cùng với ầm ầm hỗn loạn.....

An Sắt thật sự tận lực ôn nhu, không có lập tức xâm chiếm, chính là thông thả ra vào, loại thông thả này giống như là tra tấn, hai người đều cảm thấy không thoải mái, thiếu niên thân hình trơn bóng ở dưới thân an sắt thống khổ bất an mà đóng đũa.

Loại cảm giác muốn lại không được làm cho Mộc hận không thể đem chính mình ngắt đi.

Có vào thì vào! Không vào anh liền rút đi ra ngoài cho ta! —— Ánh mắt Mộc là đang nói những lời này với An Sắt.

An Sắt cũng không chịu nổi, một mực nhường nhịn, chỉ sợ cậu bị tổn thương, vừa mới hút máu cậu, An Sắt thực không muốn làm cho Mộc bị thương, nhân loại rất yếu ớt, làm vài giờ sẽ mệt, còn có xương sống cùng thất lực sẽ rất đau.....

Nhưng là, em đã mời, ta, đương nhiên sẽ không khách khí! An Sắt nghĩ.

Một tiếng kêu thảm thiết.....sau đó là tiếng rên rỉ nối tiếp.

.....(Tuổi trẻ thật là tốt

Ma Đức ở cửa trên tay còn hai bộ dục bào, lộ ra ý cười.)

.....

Chuyện đầu tiên Mộc làm sau khi tỉnh lại chính là —— cười ở trên bụng An Sắt, hai tay bóp cổ An Sắt, đôi mắt đỏ lên rống: “Ta phải ở trên!!!!”

Đương nhiên, cuối cùng bị An Sắt nhu nhu thất lực, lập tức liền yếu đi.

“Ta còn nghĩ đến anh.....An Sắt, vì cái gì anh đi lâu như vậy cũng không trở về? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn có, quyền chi phối.....địa cầu.....” Mộc cẩn thận quan sát biểu tình An Sắt, không biết làm sao, từ khi hai người có quan hệ, Mộc càng thêm lo lắng cho An Sắt, hơn nữa.....còn có điểm sợ hãi hẳn.

Này chẳng lẽ là biểu hiện của tiểu thụ! Mộc bất đắc dĩ.

An Sắt ôm chặt Mộc, như là yêu tinh ham thích tinh khí, hút lấy hơi ấm trên người Mộc: “Không cần lo lắng, quyền chi phối địa cầu ta nhất định có. Đến lúc đó ta liền đem tặng cho em, được chứ?”

Mộc muốn lónt iếng nói cảm tạ cùng với mãnh liệt gật đầu. Chính là bất đắc dĩ bị An Sắt ôm chặt, đành phải khó khăn nói: “An Sắt, anh đối ta thật tốt.....Trừ bỏ anh ta ra ở bên ngoài anh đối ta tốt nhất!”

An Sắt nhìn một chút Mộc ở trong lòng mình? Tới hiện tại, Mộc còn không thành thật nghĩ đến người khác, còn nói thẳng ra trước mặt hắn!

Vật nhỏ! Ta không tha cho em!

Mộc cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, An Sắt mang khuôn mặt vừa đẹp vừa kiêu ngạo, mang theo chút giận dữ tiến lại gần.

.....

Mộc cảm thấy, vì tránh cho mình chết trẻ, vẫn là ở mặt trên tốt hơn, điều kiện tiên quyết là phải thông qua An Sắt....

36. Chương 36: Vương Điện Của Nữ Vương

Điều kiện khí hậu ở Vệ Tắc Toa đệ nhất tinh cầu cùng với Đệ Tắc Toa đệ nhị tinh cầu hoàn toàn bất đồng.

Đệ nhị tinh cầu rất lạnh, Mộc căn bản không thể đi ra ngoài. Mà đệ nhất tinh cầu nơi nữ vương ở cực kì ấm áp, chỉ có mùa xuân. Mộc dọc theo đường đi chỉ lo đem mặt dán trên cửa sổ xem cảnh sắc, hoàn toàn bỏ qua An Sắt đang đen mặt.

An Sắt đem đầu Mộc kéo lại, đối diện hắn.

“Làm sao vậy?” Mộc nháy mắt mấy cái.

“Mấy thứ kia có cái gì đẹp, ta không đẹp sao?” An Sắt thần tình có chút bất mãn!

Mộc rất nhanh chớp mắt, cuối cùng ‘Phốc’.....”Ha ha ha ha ha ha!!!!!!”

Mộc cảm thấy An Sắt là dễ nhìn nhất, tuấn tú nhất! Chính là.....An Sắt sùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chính hắn rất tuấn tú, thật sự, muốn cười. Mộc hoàn toàn không lo lắng hậu quả sau khi mở miệng liền cười, kết quả. 0. Tự phụ!

An Sắt ôm sát Mộc, nhìn tiếp văn kiện, trên đỉnh đầu bị đánh thành bánh bao, vẫn chưa từ bỏ ý định hướng đến cửa sổ nhìn.

An Sắt ‘ba’ một tiếng đem văn kiện quăng, dọa Mộc nhảy dựng.

“Nếu em muốn nhìn, ta cùng em nhìn.” An Sắt dứt khoát cùng Mộc ngắm phong cảnh hai bên.

Tuy rằng, An Sắt nhìn đến rất nhiều lần, nhìn đến muốn ói ra.

Có thể cùng người bầu bạn ngắm phong cảnh, lại ngắm rất lâu, bởi vì hắn yêu người, để ý đến suy nghĩ của người, chú ý đến người, tất cả mọi thứ về người hắn đều suy nghĩ.

Kế tiếp đi đến một cây cỏ thụ có tán cây rậm rạp xanh biếc, mỗi một phiến là đều đầy sức sống, cảm giác đầu tiên đều cho người ta cảm thấy an bình tươi mát, An Sắt nắm tay Mộc, cùng đi về hướng vương điện Nữ vương, phía sau họ có người hầu đi theo, cũng không có binh lính cầm vũ khí. Ở tinh cầu Nữ vương, vũ khí bị cấm.

Cho dù không có gì bảo đảm an toàn, Mộc cũng thấy an tâm, bàn tay nắm lấy tay mình kia tuy lạnh, nhưng dường như có ma pháp. làm cho Mộc cảm thấy được an tâm, hảo muốn cầm, gặt gao mà cầm.

‘An Sắt bất tri bất giác yêu thương người, bất tri bất giác ỷ lại người, nên làm cái gì bây giờ đây?’ — Mộc.

“An Sắt.” Mộc cảm động nói.

“Ân?” An Sắt tiếp tục bước đi.

“Nếu, nếu có một ngày, ta chết, ta.....” Mộc ghen ngào một chút, dù sao mạng mình so với huyết tộc ngắn hơn rất nhiều, là nhân loại, sớm hay muộn cũng phải già.....

An Sắt dừng một chút, nắm chặt bàn tay mang theo hơi ẩm, nhắc chân tiếp tục đi.

“Sẽ không. Người sẽ không chết.”

Mộc gục đầu xuống: “Vì cái gì? Dù sao ta.....”

“Bởi vì người không dám rời đi ta.” Nói xong, An Sắt trở lại, nhìn Mộc liếc mắt một cái, u ám, tức giận.

“.....” Mộc trong lòng nóng lên, cúi đầu, phát ra tiếng cười.

Mừng thầm.

Cung điện nữ vương, rốt cuộc là bộ dáng gì chứ? Mộc nghĩ đến tòa thành xanh vàng rực rỡ, hoặc là nơi có khoa học kỹ thuật phát triển nhất, nhưng mà.....ách.....

Đồng rác! Ấn tượng đầu tiên Mộc đối với tòa thành chính là như vậy.

Nữ vương tuyệt đối là một con quỷ!!! Cửa đều là đồ bẩn này nó, đồng rác, còn có nhiều người máy vệ sinh, làm việc cũng mệt muốn chết, nhưng vẫn kiên trì không ngừng dọn dẹp.

Nói, thành cổ này vì cái gì cổ như vậy! Từ xưa đến nay cái gì cũng nhanh lui lại, còn bám đầy tường vi, nếu không có hai người đi ra đón tiếp, Mộc thật đúng là nghĩ nơi này là quỷ bảo không người ở lại!

An Sắt nhu nhu đầu, nữ vương này, hàng năm sẽ phát điên một lần! Mà không may hôm nay là ngày nữ vương vừa mới vượt qua thời gian nổi điên, ngày này linh lực nữ vương sẽ đột nhiên tiết lộ, bụi gai bám chặt tòa thành kia cũng là một minh chứng, sau khi nữ vương phát tiết sẽ sử dụng một lượng lớn thực vật bổ sung thể lực.....Ách, có rác rưởi chứng minh.

May mắn, xem ra nữ vương hết điên rồi.

An Sắt bất đắc dĩ nghĩ như vậy.

37. Chương 37: An Sắt Bảo Vệ Vợ

“Đây là.....chỗ ở nữ vương?~ An Sắt, người xác định?” Khóe miệng Mộc run rẩy nho nhỏ vài cái.

An Sắt từ trong túi lấy ra hai cái khăn đã chuẩn bị tốt, che kín miệng mũi của mình, lại đưa cho Mộc một cái, nhìn Mộc hỏ hỏ che chắn miệng mũi của mình, sau đó mới gật đầu.

Ai ngờ tới nỗi thế này, nếu không phải tình thế nguy cấp, An Sắt cũng không muốn để cho Mộc thấy cảnh tượng như vậy.

Nữ vương chết tiệt!

Tòa thành chết tiệt!

Hai người.....không.....là hai huyết tộc đang cao nhả bước đi. một thân quân trang màu lam, cao ngạo giống như con thiên nga.

Đáng tiếc, trên mặt đều mang mặt nạ phòng độc, chỉ lộ ra đôi mắt, như vậy, chọc cười Mộc.

An Sắt thấy Mộc cười khanh khách, hiểu được không ghét bỏ nơi này, không bởi vì nữ vương mà đối ấn tượng chính mình xấu đi, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên. Đối với hai thiên nga ‘vô trang’ kia cũng không xấu mặt.

“Mạn Tư Đan cung nghênh An Sắt điện hạ, nữ vương chờ ngài đã lâu.” Đi đến trước mặt, hai người kia mới lộ ra mặt, trong đó có Mạn Tư Đan là cận vệ nữ vương, Mạn Tư Đan thực ‘lễ phép’ chào bọn họ theo nghi thức quân đội, ánh mắt còn thực ‘ôn nhu’ ‘nhìn’ Mộc một cái.

Mộc cười lập tức ghen lại, mặt hiện lên tầng xanh tầng trắng.

Ngốc tử đều nhanh nhìn ra, Mạn Tư Đan này tuyệt đối là một người bất hòa với An Sắt!

Mộc mặc danh kỳ diệu trừng mắt liếc nhìn, tâm tình không một chút tốt, còn có điểm ủy khuất nho nhỏ, [Thần! Lão tử trên người, chọc giận người!]

Hành vi Mạn Tư Đan tự nhiên bị An Sắt thấy được, mặt hắn nhanh chóng kết một tầng băng, còn thiếu chút lạnh lẽo! An Sắt lạnh lùng nói lầm bầm nói vài tiếng, Mạn Tư Đan nghĩ An Sắt sẽ hoàn lễ, liền thẳng lưng, tính dẫn đường, không nghĩ đến.....

“Ta cho người đi sao? ! Cận vệ Mạn Tư Đan.” An Sắt khinh bỉ nói.

“.....” Thân thể Mạn Tư Đan cứng ngắt, có chút ngốc lăng mà nhìn An Sắt liếc mắt một cái, ánh mắt An Sắt hung hăng, lạnh lùng, mắt mèo màu đỏ tươi.

An Sắt tự nhiên mà đưa tay để ở trên lưng Mộc, làm mặt Mộc đỏ lên.

“Người, dẫn đường.”

Vệ binh bị An Sắt chỉ đến, run rẩy gật đầu, khi dẫn đường còn cẩn thận quay đầu lại nhìn Mạn Tư Đan đang cứng ngắt ở ở nơi đó, mới dẫn đường.

Mặt Mộc thường thường ma sát vào cánh tay An Sắt, An Sắt rất cao, rất có uy nghiêm, dựa vào An Sắt, mộc có một loại cảm giác nhỏ nhỏ ngọt ngào, vận là cảm thấy nam nhân nhà mình đáng tin!

An Sắt là bảo vệ vợ! Vẫn là lão công siêu cảo bảo vệ vợ!

Xuyên qua bộ xương điêu khắc cụt hai tay, , nhiều khe tường màu trắng, có vài lần Mộc thiếu chút nữa bị phiến đá đụng trúng, làm cho máu căng khắp nơi. Vẫn là An Sắt đi một bên nhắc nhở, bảo hộ.

Bởi vì có đá, Mộc cùng An Sắt bước đi thật nhanh, cũng cùng Mộc rõ ràng lên đến trong lòng An Sắt, An Sắt lại tưởng Mộc yêu thương nhưng nhớ, ôm đến chặt chẽ, cuối cùng ôm ngang lấy Mộc, nhẹ nhàng nhìn thẳng vào ánh mắt bối rối nói: “Đừng lộn xộn, dựa vào ngực ta.”

Mặt Mộc đỏ bừng, trộm liếc nhìn người dẫn đường, phát hiện người ta không nhìn nơi này, mới thở dài một hơi, mặt chôn trong lòng An Sắt, than thở: “Ôm như vậy mất mặt muốn chết.....”

An Sắt cười cười, lơ đãng, còn nhìn thoáng qua một nơi.....

Nơi đó, có một con muỗi nhỏ, đó chẳng qua chỉ là một loại máy móc dùng để theo dõi.....Người theo dõi bên kia, các ngón tay trắng nhỏ, móng tay được sơn đỏ xoa cằm mình, đôi môi dính máu nở nụ cười, lộ ra răng nanh!

Hình ảnh thực khủng bố!

Cho dù ngồi nơi đó chính là nữ vương xinh đẹp.....

38. Chương 38: Nữ Vương Dựng Dục Hắc Ám

Vỗ vỗ ghê da, Mộc đặt móng ngồi lên không khỏi cảm thán: “Da nơi này thật tốt nga.”

An Sắt không nói gì thêm, đợi cho sau khi thị vệ đều lui ra, nhìn thấy Mộc bộ dáng vui vẻ thật sự không đành lòng làm cho cậu sợ, nếu nói cho Cậu biết da ghê nơi này đều do da người trả qua nhiều lần gia công làm thành, Mộc nhất định sẽ không chịu nổi đả kích.

“Không cần sợ hãi, có ta ở đây.” Cho dù là nữ vương cũng không cho phép nàng đụng vào người mình quý trọng nhất, Mộc, Duy Khắc, Hạ Thu.....An Sắt đem những người này đặt trong vòng bảo hộ của mình, ai cũng không được phá hỏng.

Lối suy nghĩ của Mộc căn bản không giống với An Sắt, Mộc nghĩ đến An Sắt nghĩ cậu gặp nữ vương sẽ khản trương. Mộc ngốc ngốc gật gật đầu: “Àn, đúng! Còn có anh theo với tôi.”

.....

“Nữ vương bệ hạ, vì sao lại mặc kệ cái người có tâm khác thường kia? Mạn Tư Đan không hiểu.” Mạn Tư Đan cắn răng, nửa quỳ trên thảm lông đỏ tươi.

Nữ vương trên vương tọa, dùng ngón tay màu đỏ chọc chọc con dơi trên tay vịn, đôi môi đỏ mọng lộ ra răng nanh.

Nàng lộ ra nét cười rạn nứt, dùng thanh âm có ma lực nhất nói: “Mạn Tư Đan, ta nói ngươi a, như thế nào nào vẫn không lớn lên được chứ? Một người vẫn là người ở bên người ta.”

Mạn Tư Đan cả người run lên: “Nữ vương bệ hạ, Mạn Tư Đan biết tội! Nữ vương bệ hạ đương nhiên là có an bài của ngài, là Mạn Tư Đan ngu muội.”

Nhìn thấy mặt Mạn Tư Đan lúc xám lúc trắng, nữ vương ở trên vương tọa đứng dậy, con dơi kia bay lên bả vai nàng, tạo thành một cái bóng, ánh sáng chói chiếu lên người xinh đẹp kia, ngạc nhiên, không có nam nữ lệ phục dạ hội hoa lệ, chỉ có một người mặc áo bào đỏ sẫm, hai gò má cao làm cho nàng càng theo gầy cùng tái nhợt, tóc màu máu tươi, rối tung mềm mại, kéo dài tới vạt áo.

Nàng, thân thể cực kỳ thon dài, thậm chí so với Mạn Tư Đan còn chuẩn hơn, chẳng qua, bộ ngực bằng phẳng kia, thực nhìn không ra được người này là nữ, thật là yêu nghiệt, cười, lộ ra răng nanh, mê hoặc người phải đi thỏa mãn mình.

Nàng đi đến bên người Mạn Tư Đan, Mạn Tư Đan đã bắt đầu phát run.

“Nữ vương bệ hạ ta.....”

“Hừ.....Mạn Tư Đan, còn muốn ta chỉ ngươi lễ nghi cung đình sao? Giống như trước đây...” Nữ vương hơi nâng lên chân trái, xích lửa khê nâng lên, làm cho người ta muốn cúi người xuống hôn.

Mạn Tư Đan nhanh quỳ rạp trên mặt đất, dùng tư thái hèn mọn nhất, giống như là chó mà hôn ngón chân nữ vương, giống như là khát vọng.

Nữ vương ngồi xổm xuống, dùng tay kia, nâng lên đầu Mạn Tư Đan: Ngoan~ Không lâu liền có khách liền đến, nhanh đi nghênh đón! Ha ha.....”

“Vâng!” Mạn Tư Đan vẫn tư thế đó đi lùi về sau, sau đó đứng lên, chạy nhanh giống như ‘trốn’ đi.

Cung điện vô tận, hắc ám vô tận, lại chỉ có một mình nàng.

39. Chương 39: Bóng Tối Dưới Ánh Sáng

Hắc ám rời đi, ánh sáng lại chiếm cứ.

“Đây là ta vượt qua rất nhiều ánh sáng cùng bóng tối.....có thể hay không là cái cuối cùng, Dùng máu tươi cùng linh hồn của chôn vùi đi ánh sáng.....” Kia là nữ vương nhẹ giọng tự thuật, như là tự thuật trong cô độc cùng tịch mịch.

Nữ vương ngửa cổ lên cười vô cùng yêu mị: “Chôn vùi ánh sáng hay là phát triển bóng tối? Tộc nhân ngu xuẩn a, các ngươi đều quên ta là hắc ám sao?! Còn chờ mong ta cho các ngươi ánh sáng? Ha ha.....”

Khi tòa thành trống rỗng bị ánh mặt trời chiếu rọi, nguyên bản màu đỏ quý quái biến mất không còn thấy, chỉ lưu lại trong không khí mùi thơm của bản thân nó.

.....

“Nữ vương bệ hạ mời ngài đến hoa viên quảng trường.” Mạn Tư Đan đứng ở ngoài cửa, nhưng lần này Mạn Tư Đan tựa hồ lễ phép không ít, hoàn toàn đã không ương ngạnh như hôm qua.

Nhưng mà Mộc không biết sao, Mộc cảm thấy được, trong mắt Mạn Tư Đan đã muốn tràn ngập lãnh đạm, giống như là một con rối gỗ, so với hẳn ngày hôm qua, Mộc cảm thấy hẳn hôm này thiếu đi khí người,

“Ân.” An Sắt nói.

An Sắt tao nhã buông ly trà trong tay, đứng dậy, sửa sang lại quần áo, lại hướng Mộc vương tay.

Mộc chỉ chỉ mình, chớp mắt vài cái: “Di? Ta cũng phải đi?”

An Sắt gật đầu, tay kia nhanh chóng bắt được Mộc: “Để em ở đây ta lo lắng.”

“.....” Mộc gật đầu, tuy rằng không biết An Sắt vì sao lo lắng, nhưng mà nếu là An Sắt nói, Mộc đành phải nghe theo, miễn cưỡng đứng lên, vẫn có điểm đứng không vững, đều do An Sắt, lại cản mình, như vậy nữa mình sớm muộn gì cũng biến thành thân khô.

“Thỉnh ngài mau chút.” Mạn Tư Đan vẫn không thấy mặt thần nhiên mở miệng.

An Sắt không chần chờ, kéo Mộc nhanh chóng đi qua, khi cùng Mạn Tư Đan gặp thoáng qua, An Sắt cong môi khẽ giọng nói: “Xem ra nữ vương đem người dạy dỗ không tồi a

Phải đi, tay sai của nữ vương!”

Bóng dáng Mạn Tư Đan cứng lại, như là tùy thời có thể phát nổ, nhưng liền nhanh chóng kiềm chế lại, dẫn đường.

Mộc không rõ cho nên nhanh bước đến, trong lòng tràn đầy khẩn trương, nữ vương da

người ngay cả An Sắt bọn họ đều tôn kính chính là có bộ dáng gì? Phư nhân ung dung đẹp đẽ quý giá? Hay là đại mỹ nữ giống như thiên sứ ôn nhu thiện lương?

Khi lần đầu tiên Mộc nhìn thấy Nữ vương, Mộc như bị sét đánh.

“Thần a! Cái gì phu nhân? Cái gì đại mỹ nữ? Có hay không người nào nói cho ta biết, vì sao nữ vương làm nam?!!!

Đúng vậy, Mộc thấy được một người gầy yếu, nhưng là một mỹ nam khung xương hoàn mỹ nhưng mang bệnh, thất lưng dài màu trắng, cổ áo cao làm cho khuôn mặt hấn càng gầy càng tái nhợt, nụ cười yêu nghiệt.....

.

Khi An Sắt cùng Mộc đi đến hoa viên quản trường, điều đầu tiên chú ý đến không phải là phong cảnh xinh đẹp cũng không biết khi nào thì Duy Khắc cùng Hạ Thụ đều tới, Mộc đầu tiên chú ý đến chính là ‘yêu tinh’ đang đứng trước đài phun nước.”

Con người màu đỏ, giống như con người An Sắt, trong con người đỏ tươi lộ ra ôn nhu giống Hạ Thụ, cùng người sinh ra thật giống nhau, không thể không nói mỹ nam tử nhu nhược như vậy giống nữ nhân, nhưng mà, Mộc thấy được, nam tử kia toàn thân đều lộ ra khí vương giả không thể xâm phạm, này là lý do sao Mộc nhìn ra nữ vương làm nam nhân.

Nữ vương một thân màu trắng, bên cạnh là hai thân ảnh quen thuộc đã lâu không thấy — Hạ Thụ cùng Duy Khắc. Bọn họ mặc quân trang, kiếm để ở thất lưng, Duy Khắc một thân màu đen nửa quỳ trước mặt nữ vương, mà Hạ Thụ quân trang màu xanh, phối hợp mới màu tóc xanh của mình, có vẻ nhu hòa, dịu ngoan giữa quỳ tước mặt nữ vương, hấn đang vuốt tóc hai người bọn họ.

Ôn nhu và tốt lành.

Kỳ thật Mộc không biết đây là một loại lễ nghi, Duy Khắc cùng Hạ Thụ nửa quỳ để cho Nữ vương đặt tay trên đầu họ, tỏ vẻ trung thành, nếu có dị tâm, Nữ vương có thể tùy thời vặn đầu họ.

Giống như lễ nghi hôn tay là để kiểm tra trong tay đối phương có giấu ám khí hay không.

“Ai nha! Là Andy Lôi Khắc a, thật sự a! đã lâu không thấy! Mau tới đây.” Nữ vương đột nhiên quay sang, cười nói.

Tay nữ vương vẫn đặt trên đầu Hạ Thụ cùng Duy Khắc, không có dời.

An Sắt thấy được, đáy mắt Nữ vương tràn đầy thâm ý, như là tốt ý nói: “Người đã muốn cho bọn họ biến mất, như vậy ta làm cho bọn họ biến mất được không?”

Phải đi qua, nếu đi qua nữ vương nhất định sẽ xuống tay, nữ vương đang thử An Sắt, thử An Sắt có phải hay không cố ý thống nhất tam đại gia tộc, thử An Sắt có phải hay không đoán được tâm tư nữ vương. An Sắt không còn đường lui, phải đi qua, đánh cuộc một phen.

“Không cần đi qua!” Mộc kéo lấy An Sắt bước ra phía trước.

Mộc nhìn thấy khiếp sợ trên mặt An Sắt, cũng không biết giải thích như thế nào, cho dù là hiện tại nữ vương vô hại, Mộc chính là cảm thấy được Nữ vương không đơn giản như vậy, Mộc ở trong lòng sợ hãi bài xích sự tồn tại của nữ vương.

An Sắt nháy mắt kinh ngạc, nhìn thấy lo lắng trên mặt Mộc, bỗng nhiên cảm thấy được không khí không khẩn trương như vậy, ít nhất, còn có người đáng giá để bảo vệ.

“Không cần lo lắng, không có chuyện. Mộc, tin tưởng ta.”

Tin tưởng, được rồi. Mộc chậm rãi buông tay, lai quay qua nắm chặt tay An Sắt, có cái gì thì cùng nhau đối mặt.

40. Chương 40: Chém Giết 1

“U! An Sắt, người cùng tiểu tình nhân của người thật sự là như hình với bóng a!” Duy Khắc từ tay Duy Khắc, hơi hơi ngẩng đầu nhìn qua, tay nữ vương để ở hai má Duy Khắc, nhẹ nhàng vuốt ve, như là phụ thân biểu lộ sung ái đối với đứa con.

Duy Khắc ánh mắt vốn sắt bén được nữ vương vuốt ve cũng giảm bớt vài phần.

Nghe được từ ‘Tiểu tình nhân’ tâm Mộc hung hăng bị cái gì đâm trúng, nhưng mà.....tiểu tình nhân? Nói như vậy Duy Khắc là thừa nhận quan hệ của mình cùng An Sắt, đúng! Sẽ nghĩ như vậy!

Mộc mở to miệng hít thở, đồng thời để giảm bớt áp lực tâm lý, vì chính mình khuyến khích, cùng lúc là bởi vì.....”An Sắt, tay người đừng dùng sức a! Đau

”

“Ân?.....Ân.” An Sắt buông lỏng vài phần.

Duy Khắc, người không nên chống lại ta! An Sắt nheo lại đôi mắt đỏ tươi, đối với Duy Khắc cười, lộ ra răng nanh.....

“Lộ ra răng nanh, u! An Sắt.” Hạ Thụ chậm rãi đứng lên, rúc vào trên vai nữ vương, làm bộ như sợ hãi, ý tứ làm nũng rõ ràng.

Nghe nói như thế, Mộc thật lo lắng nữ vương sẽ trách cứ An Sắt, Mộc có một loại cảm giác, cậu hôm nay hoàn toàn là một người ngoài đang xem cuộc chiến, còn bọn họ giống như người một nhà.

Đây là chuyện nhà của bọn họ! Mộc có loại cảm giác như vậy, cho nên Mộc lựa chọn giữa im lặng.

“Ha hã, cho dù lộ ra răng nanh, ở trước mặt ta cũng chỉ là một đứa nhỏ.” Nữ vương cười cười. Dẫn đầu đi đến một bàn trà, ngoái đầu lại, “Đến đây đi, bọn nhỏ của ra, chúng ta đến hảo hảo nói chuyện.”

Duy Khắc cười ngọt ngào, Mộc thậm chí cảm thấy được Duy Khắc hiện tại giống như tranh thủ tình cảm, Mộc quả thực không thể tin được Duy Khắc tính tình bừa bãi lại nhu thuận nắm tay Hạ Thụ, giống như người anh bình thường, sau đó đi theo phía sau nữ vương.

Thật sự rất giống người một nhà! Mộc cảm thấy hốc mắt đều ê ẩm, nghĩ hình ảnh này tốt nhất đừng bao giờ thay đổi.

Đồng tử An Sắt phút chốc co rút nhanh, hình ảnh này giống như mới trước đây, thời điểm lúc đó cũng như vậy, hắn cùng Duy Khắc, Hạ Thụ còn là tiểu quỷ chưa trưởng thành, bọn họ cũng được gửi đến chỗ nữ vương ngây ngốc một năm.

Đó là những ngày vui vẻ nhất, An Sắt cả đời cũng sẽ không quên.....

Người kia ôn nhu như nước, đem Duy Khắc bọn họ đều thu phục, chẳng cho đến khi An Sát biết chuyện mẹ mình mới nhận thức được bộ mặt thực của nữ vương, nhưng mà, huyết thống tinh khiết của nữ vương đối với bọn họ có cảm giác áp chế trời sinh.

Không thể xâm phạm, sự tôn trọng huyết thống cao quý sinh ra từ tâm.

Tóc vàng của An Sát giống như dao nhỏ, ở dưới ánh hào quang không thể động đậy, cho dù là mình, cũng vô pháp kháng cự đối với huyết thống nữ vương.

Huyết thống.....vũ khí đáng sợ cỡ nào!

Nữ vương nếu có thể ngàn năm không ngã, vẫn sừng sững đứng ở nơi cao nhất, đó chính là sự tồn tại cường đại không thể bỏ qua, An Sát cảm nhận được cảm giác áp bách kia, nhưng mà không thể trốn! Tuyệt đối không thể trốn!

Ghế ngồi tổng cộng có sáu, nữ vương, An Sát, Duy Khắc, Hạ Thụ, Mộc, tổng cộng có năm người.

“Nữ vương bề hạ, tuy rằng không biết vì sao ngài lại mời người gia tộc khác, nhưng là ta vẫn sẽ không thay đổi ý kiến.”

“A nha, tiểu An Sát, không nghĩ tới người càng lớn, càng anh tuấn như vậy.” Nữ vương cầm lên cái bánh, cắn một ngụm.

Ánh mặt Hạ Thụ buông xuống, hai má bóng loáng tái nhợt vô lực.

Duy Khắc hừ hừ, thưởng thức hồng trà, mới tiếp tục nói: “Ngài nghe thấy được? An Sát người này.....”

Nữ vương đánh gãy lời hắn, khoe miệng vẽ lên nét cười không thay đổi: “Ta rất đồng ý a.”

“.....” Mộc mở to mắt, cậu hoài nghi là đầu nữ vương bị thương! Tuyệt đối phải!

Hạ Thụ trừng lớn mắt, đôi mắt màu xanh lóe ra kinh ngạc, giây lát biến thành không tin cùng phẫn nộ, đôi mắt nhìn chằm chằm An Sát bên cạnh nữ vương, như là tùy thời sẽ ăn An Sát.

Duy Khắc đập bàn “Nữ vương, ngài chẳng lẽ hòa theo người điên kia sao?! Ngài thật sự muốn làm cho tam đại gia tộc biến mất?”

Nữ vương lơ đãng, bộ dạng yêu nghiệt của hắn bị một thân quần áo thuần trắng che lại, quá mức tinh khiết.....cười ở trong lòng, không có bị ai nhìn đến: “Không cần nói như vậy! Tiểu Duy Khắc, là thống nhất nga, không phải biến mất.”

41. Chương 41: Chém Giết 2

Thống nhất! Ha ha! An Sát cười ở trong lòng, quả nhiên nữ vương muốn để tam đại gia tộc thống nhất sao? Sau đó lại để cho nữ vương nắm giữ, đến lúc đó nữ vương huyết tộc so với ngàn năm trước càng cường đại hơn.

Nữ vương a! Thật không hổ là người!

“Thống nhất? Vì sao phải thống nhất?! Ta không rõ!” Duy Khắc thở phì phì đặt mông ngồi trên ghế, ngay cả ghế đều phát ra âm thanh khi va chạm.

Nữ vương đảo mắt nhìn Hạ Thụ, chạm đến mu bàn tay Hạ Thụ, trấn an cười nói: “An tâm đi, ta sẽ không thương tổn các người.”

Đôi mắt đang trợn to của Hạ Thụ khép lại, một lát sau lại mở ra, đã là đôi mắt ôn nhu, im lặng.

Mộc đột nhiên cảm thấy ược, nữ vương cơ hồ có thể khống chế tâm trí con người có thể đơn giản như vậy áp chế con giận của Duy Khắc, có thể trấn an Hạ Thụ kích động, một ánh mắt có thể khiến cho An Sát ngạo mạn không lên tiếng.....tồn tại mãi mãi!

“Tiểu An Sát ta biết người muốn nói cái gì, người chỉ sợ không có kết quả này nhất, nhưng mà, ta không hi vọng nhất là các người bởi vì lợi ích mà tàn sát nhau, ta ở thời điểm suy bại nhất của huyết tộc bắt đầu

thống lĩnh, đi từng bước từng bước đến ngày hôm nay, ta nhìn thấy các ngươi lớn lên, cho nên, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào bị thương tổn.” Nữ Vương nói ra suy nghĩ, đôi môi không thể có huyết sắc.

Thật giống như ta thấy

Mộc đều cảm thấy được nữ vương là người tốt a người tốt! Thân thể có bệnh có nhớ đến mắt đứa nhỏ không nên thân a, bất quá nghe đối thoại của bọn họ.....sai hình như là An Sát.....

An Sát liếm liếm môi dưới, trở lại hình dáng giao hoạt giống hồ ly như trước kia, híp mắt để thành một đường, như là đang tính toán cái gì.

Nữ vương người đã muốn thống nhất, ta đây liền không muốn thống nhất, ta thật ra muốn nhìn xem người còn có thủ đoạn gì, muốn lợi dụng Duy Khắc cùng Hạ Thụ đến đối phó ta? Hay là có tính toán khác?.....Thật sự là chờ mong!

Duy Khắc đối với An Sát suy nghĩ sâu xa.

Duy Khắc cho đến bây giờ không phải ngu ngốc, ít nhất hẳn nhập ngũ nhiều năm sẽ không bởi vì thiếu trí tuệ mà thất thủ, Duy Khắc đối với nhân cách của An Sát trong lúc bọn họ giao tình cũng có nắm chắc, ít nhất Duy Khắc cảm thấy An Sát sẽ không bởi vì quyền chi phối địa cầu liền cùng trở mặt bọn họ.

Hạ Thụ cũng không ngoại lệ, trí tuệ Hạ Thụ tuy rằng cho tới bây giờ chỉ có thể dùng để nghiên cứu, nhưng mà điều Duy Khắc có thể nghĩ đến, Hạ Thụ không thể không nghĩ đến.

Đây là một hồi chém giết, chém giết giành quyền lợi cùng ích tị, cảm tình, huyết thống!

Người thắng cuối cùng, tuyệt đối không phải là Duy Khắc cùng Hạ Thụ, nhưng mà, An Sát một khi thua.....tam đại gia tộc cuối cùng nhất định một cái cũng không còn!

“Tâm tình nữ vương ngài quả thật làm cho ta dao động nhưng mà không thể phủ nhận việc tam đại gia tộc đã gần đến lúc trì trệ không tiếng, nguyên nhất chính là tam đại gia tộc bắt đầu hạn chế nhau, nếu muốn giải trừ hạn chế chỉ có thể kết hợp cùng nhau, nhưng mà, khi kết hợp cùng nhau huyết tộc nên do ai thống lĩnh chứ?.....Là ta? Hay là Duy Khắc? Hay là Hạ Thụ? Hoặc là nói.....là ngài? Nữ vương bệ hạ?” An Sát thú vị cười.

Ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng vững vàng dừng ở trên người nữ vương.

Duy Khắc sững sốt, đảo mắt nhìn về phía nữ vương: “An Sát nói như vậy.....” Là đang nhằm vào nữ vương sao?!

Nữ vương nở nụ cười, không có gì bất mãn, hơi mang ý xin lỗi giải thích: “Đối với người lãnh đạo huyết tộc sau khi thống nhất.....ta sẽ không chiếm lấy, ta vẫn như cũ làm nữ vương —người lãnh đạo huyết tộc lâu nhất, nữ vương không có thực quyền, tiếp tục yên lặng giúp đỡ các ngươi.”

“.....Thật có lỗi, vô luận qua bao lâu, chỉ có mình ngài đối mặt với cô độc. Nhưng mà, cống hiến ngài đối với đế quốc, là vĩnh hằng không thể mất đi, cho dù ngài thật sự muốn vương tọa sau khi thống nhất, ta cũng sẽ không phản kháng.” Hạ Thụ đột nhiên đứng lên, hướng nữ vương khom lưng, trình trọng theo nghi thức quân đội chào. Nói xong, Hạ Thụ chỉ xoay người bước đi không quay đầu lại.

Tư thế tiêu sái như quân nhân, Hạ Thụ đã nhận thua, không phải bởi vì yếu đuối, chính là rõ ràng hiểu được, gia tộc bệ hạ đã suy yếu, không thể để lại suy yếu này tiếp tục mà thôi.....

Duy Khắc cũng nhanh đuối theo, quay đầu lại ném một câu: “Ta sẽ suy nghĩ! Nhưng mà, An Sát, đừng hy vọng ta sẽ cho người thống nhất tam đại gia tộc!”

Cuối cùng, chỉ còn lại nữ vương cùng An Sát, đương nhiên, còn có một ‘con thỏ’ bất an — Mộc.

42. Chương 42: Thương Tiếc Vận Mệnh

Nữ vương nhìn An Sát, nháy mắt lộ ra tham lam! Nhanh đến giống như xé đi một tầng da mặt giả, đôi mắt mèo đỏ tươi man chút mệt mỏi chớp chớp một lúc! Cuối cùng mở to ra, lúc trước nữ vương luôn giấu suy nghĩ, như là thần từ bị đứng từ trên cao nhìn xuống người dân, hiện giờ đôi mắt kia lại cực kỳ giống ru

– bi, càng nhìn càng thấy tham lam cùng quyền rũ, quả thực là một yêu nghiệt.....Mộc không khỏi nghĩ, đừng hiểu lầm, Mộc không phải đang ghen, Mộc chính là cảm thấy được nữ vương thông qua An Sát nhìn một người nào đó.....

“Tiểu An Sát, bộ mặt thực của ta chỉ có người biết, ha ha.....”

An Sát cười khẽ.

Đương nhiên, bởi vì ta thừa kế huyết thống của ngài.”

“.....Ha ha, nhưng mà ta cảm thấy được người càng giống người phụ nữ kia, một tiểu cô nương bốc đồng.”

“Ngài là nói mẫu thân của ta sao?”

“Àn, ta thực thích mẫu thân của người, nàng thực thông minh.....”

“Nữ vương! Cái đó và tương lai của tam đại gia tộc chúng ta có quan hệ gì sao? Loại đề tài này tốt nhất không cần bàn tiếp.”

An Sát nhú mày, Mộc cẩn thận đưa tay nắm lấy tay An Sát, ý muốn cho hắn một chút an ủi.

Nữ Vương nhìn qua, cười, thật là yêu nghiệt. Mộc nháy mắt bị mê hoặc.

Cuối cùng chỉ nghe thấy, nữ vương đối An Sát nói: “Biết vì cái gì ngay cả Duy Khắc cùng Hạ Thụ đều chống cự không được huyết thống của ta, mà người, lại có thể ngăn cản, thậm chí phản kháng.”

Nữ vương tạm dừng một chút, nhếch môi nở nụ cười, lộ ra răng nanh tham lam: “Bởi vì mẫu thân người chính là con gái của ta nga.”

Con gái? Mẫu thân An Sát là con gái nữ vương!

“Đừng có mà nói đùa!” An Sát đập bàn, nó liên náy, Mộc sợ đến mức run lên.

“Ngay từ đầu, ta đã muốn khống chế gia tộc Andy Lôi Khắc, bởi vì suy nghĩ của người cùng phụ thân mình giống nhau, muốn diệt trừ ta, muốn độc chiếm huyết tộc.....” Nữ vương liếm liếm môi dưới, lấy tay phủi bụi trên quần áo xuống đất.

An Sát nheo mắt, tay nắm thành quyền, xem ra nữ vương đều biết, không hổ là nữ vương, nhưng mà phụ thân lại có cùng suy nghĩ với hắn, nguy hiểm! Lúc này chỉ có thể quan sát động tác nữ vương.

Là chết? Hay là sống?

Nữ vương hiện tại đã nắm một nửa mạng của An Sát.....

“Ai nha, không cần sợ hãi ta tiểu An Sát thân ái. Máu của người cùng của ta gần nhau. Năm đó phụ thân người muốn phản ta, cuối cùng ta đem đứa con gái của mình, nga, là mẫu thân người, đắp xếp vào bên người phụ thân người, để cho phụ thân người yêu thương nàng, nhưng không nghĩ đến mẫu thân người lại phản kháng, ngô đành phải vận dụng loại sức mạnh này, uy hiếp phụ thân người giết nàng.....”

“Ác? Vậy nữ vương bệ hạ rốt cuộc dùng loại lực lượng nào?” An Sát xoa môi, tận lực tỏ vẻ thoải mái, nhưng mà kiềm chế không được run rẩy trong lòng, kiềm chế không được phẫn nộ, thì ra, tất cả hết thảy đều là bị kịch buồn cười, loại bị kịch buồn cười này lại do nữ vương làm đạo diễn, trách không được mình có thể dễ dàng ngăn cản lực mê hoặc của huyết thôn nữ vương.

Trách không được phụ thân lúc đó lại không phản kháng mà để mình giết hắn, là bởi vì áy náy cùng tưởng niệm đối với mẫu thân sao?

Nữ vương, cho dù ta rơi vào địa ngục, cũng sẽ mang theo người, không! Bản thân chúng ta vốn thượng địa ngục!

Nữ vương nhẹ nhàng vuốt tóc mình, một đầu tóc màu đỏ dao động, cảm giác như là máu đang chảy xuống.

Đảo mắt, tay nữ vương liền nắm cổ An Sát! Trong chớp mắt, Mộc đều không thấy rõ là đã xảy ra chuyện gì.”

“Uy! Người muốn làm gì.....” Mộc thấy An Sắt nhíu chặt mày, An Sắt muốn chống cự nhưng lại không có biện pháp làm cho toàn thân phát run, giống như giấy dựa khi đang bị trói, Mộc phát giác mình cũng không thể động đậy, ngay cả nói chuyện cũng không thể.

Thần! Nữ vương chẳng lẽ là lần sao?!

“A nha a nha! Đứa nhỏ nhân loại này thực sự rất đáng yêu.” Hắn nâng mày, một tay đặt trên cổ An Sắt, móng tay đỏ tươi như muốn cắm vào.

Mộc thấy run sợ trong lòng, đôi mắt giật giật.

An Sắt dùng sức giấy, hắn hiểu được nữ vương có năng lực cường đại, không phải súng ống đạn dược, cũng không phải công nghệ cao, mà là loại năng lực lấy một địch vạn, đáng giận! Chết tiệt! “Nữ vương, người rốt cuộc có mục đích gì!”

43. Chương 43: Lựa Chọn

“Mục đích của ta?! Ha ha! Ta không có mục đích!” Nữ vương ngưỡng cổ, vẽ lên một đường cong duyên dáng, thực sự rất dẫn người phạm tội!

Nữ vương liếm răng nanh, nhìn An Sắt vẫn còn bình tĩnh, không khỏi khen ngợi, không hổ là người nắm quyền của Andy Lôi Khắc, có mưu lược có quyết đoán, nhân tài như vậy mới có thể vui đùa tận hưởng.

“Mục đích của người rốt cuộc là cái gì?” An Sắt nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại một lần, từ lúc bắt đầu sinh ra tới giờ, An Sắt lần này là thấy nguy hiểm nhất, đoán không ra nữ vương điên cuồng này, không biết bước tiếp theo là gì, loại sợ hãi cùng bất lực này làm cho An Sắt nôn nóng, hướng hồ.....Huống hồ Mộc còn bị uy hiếp, nếu không ngoài dự đoán, mục đích tiếp theo của nữ vương hẳn là sẽ.....

“Tiểu An Sắt, đứa nhỏ này ta mang đi nga, không cần lo lắng, ta chờ người hồi phục lòng trung thành, hoặc là, ta chờ người mang thi thể đứa nhỏ này đi, mưu phản và báo thù! Ha ha.....”

Nữ vương mang theo Mộc, rất nhanh rời đi, tựa nhỏ đứa nhỏ nhanh chân chạy đi, vừa khẽ hát vời rời đi.....

Chỉ để lại An Sắt con mắt đỏ tươi chưa có giải trừ giam cầm, giống như là muốn giết người.

“Nga! Đã quên nói cho người, tiểu An Sắt, người hôm nay ở ngay đây phản tỉnh đi, suy nghĩ một chút, hậu quả mạo phạm vương uy của ta.” Những tiếng cuối cùng còn mang theo tiếng cười trêu đùa, mang theo âm áp đảo đi khuất nơi.

Chết tiệt! Nữ vương.....Chết tiệt!

Con người đỏ tươi của An Sắt lóe lên, vẫn duy trì tư thế đó, trước mắt là cái bàn đã tan nát, trận này tại sao quý dị như thế, hơn nữa An Sắt còn cảm thấy có người đang đến.

Không may, người đến đây lại là.....tên ngốc lớn mật không sợ chết cùng anh dũng vô cùng, tướng quân uy phong khai quốc tướng quân — Duy Khắc!

Duy Khắc đồng dạng tản ra khí tức của quỷ, đen mặt, nắm chặt tay, đập mạnh chân đi đến.

Hỏi hắn vì cái gì giận như vậy, chính người ngấm lại, Duy Khắc yếu nhất là ai?.....Không phải mẹ hắn, trừ mẹ hắn ra, đương nhiên là Hạ Thụ, hay nói cách khác, người có thể chịu đựng khi nhìn thấy lão bà của mình bị khi dễ như thế không? Huống hồ còn bị khi dễ đến khóc. Cho nên.....Duy Khắc phần nộ muốn đánh An Sắt.

Chính là, khi hắn một quyền đánh tới, gian cầm An Sắt liền giải trừ.

Hai người tâm tình không tốt đụng phải nhau thì sẽ xảy ra chuyện gì? Hơn nữa là một người bị đánh, một người có lão bà bị khi dễ.

Trên quảng trường hoa viên, có hai người, luyện quyền không biết mệt mỏi.

Chiêu chiêu liền muốn lấy mạng!

Cuối cùng hai người cảm thấy dùng quyền thật mệt, liền rút đao ra, tia lửa xuất hiện khắp nơi.

“Chết tiệt! An Sắt! Ta hỏi ngươi vì cái gì nhắm vào Hạ Thụ? Nếu ngươi bởi vì muốn lợi ích, ta con mẹ nó liền chém ngươi!” Duy Khắc cắn răng chém qua một đao, từng đạo từng đạo mạnh mẽ.

An Sắt khom người, tay phải huy đao về phía trước, đem đao Duy Khắc đẩy ra, mang theo con ngươi đỏ tươi cười nói: “Đúng vậy! Ta chính là vì lợi ích! Ngươi thế nào?”

Tuyệt không thể liên lụy bọn họ, An Sắt nghĩ.

“Phi! Ngươi cho là ta nhìn không thấy sao? Ngươi khẳng định có chuyện gạt ta cùng Hạ Thụ, ngươi nếu nói, chúng ta vẫn là anh em! Ngươi nếu không nói, ta liền đánh cho tới khi ngươi nói mới thôi!”

“Đừng nói giỡn! Ngươi có thể lấy mệnh của mình cùng ta cược, nhưng mà Hạ Thụ thì sao? Ngươi muốn nhìn hắn chết?!”

An Sắt ngữ khí không chút lưu tình, đao trong tay liên tục đánh tới, Duy Khắc ngăn chặn, cuối cùng dùng toàn lực, một bên ứng phó, một bên mắng: “Ngươi cho chúng ta là người nhu nhược sao? Duy Khắc ta còn chưa có làm qua người ngu nhược! Ta sẽ không, Hạ Thụ cũng sẽ không!”

“Hừ!” An Sắt hừ lạnh, hai người lại tiếp tục so chiêu không nói lời nào.

Nếu Hạ Thụ hoặc là An Sắt hỗ trợ, An Sắt nắm chắc có thể thắng nữ vương, nhưng mà, một khi làm như vậy Mộc chế chết! Nếu vì cứu Mộc, nữ vương sẽ không thể lưu lại Hạ Thụ cùng Duy Khắc!

Vợ cùng anh em, nên chọn ai?

Hạnh phúc cùng quyền lợi, nên chọn ai?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-nien-nam-sung-cua-huyet-toc-dien-ha>